

மொழியியல்

தொகுதி I

ஜனவரி - ஜூன் 1978

எண் 3 & 4

பதிப்பாசிரியர் குழு

ச. அகத்தியலிங்கம்

கப. சீண்ணப்பன்

கி. அரங்கன்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்
காலாண்டு இதழ்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம்

பதிவு எண் 2 (1977)

அண்ணாமலைநகர்

செயற்குழு

தலைவர்	டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் (மதுரை)
துணைத்தலைவர்	டாக்டர் முத்துச்சண்முகன் (மதுரை)
செயலாளர்	டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் (அண்ணாமலைநகர்)
பொருளாளர்	டாக்டர் ந. குமாரசாமி ராஜா (அண்ணாமலைநகர்)
உறுப்பினர்கள்	டாக்டர் இ. அண்ணாமலை (மைசூர்)
	டாக்டர் ச. வே சுப்பிரமணியன் (சென்னை)
	டாக்டர் சி. சுப்பிரமணியம் (நாகர்கோவில்)
	டாக்டர் கோ. விஜயவேணுகோபால் (மதுரை)
	திரு தா. எட்வர்ட் வில்லியம்ஸ் (அண்ணாமலைநகர்)

மொழியியல்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்

காலாண்டு இதழ்

கட்டணம்

	உள்நாடு	வெளிநாடு
ஆயுள் கட்டணம்	ரூ 200-00	US \$ 50-00
ஆயுள் கட்டணம் (நிறுவனங்கட்கு)	ரூ 300-00	US \$ 75-00
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ 20-00	US \$ 5-00
ஆண்டுக் கட்டணம் (நிறுவனங்கட்கு)	ரூ 30-00	US \$ 7-50
ஆண்டுக் கட்டணம் (மாணவர்க்கு)	ரூ 10-00	

புள்ளியியலும் தொல்காப்பியமும்

தெ. மீ. காமேஸ்வரி
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

0. முன்னுரை

0.1. புள்ளியியலும் மொழியியலும்

கொடுபட்ட குறிப்புகள் ஒவ்வொன்றையும் முழுதாக எடுத்துக் கூறியோ நோக்கம் ஏதுமின்றி வந்தபடி தேர்ந்தெடுத்தோ ஒரு தொகுப்பைத் (list) தயார் செய்து, அவற்றிடையே சராசரி நிலையையோ (average) நடு நிலையையோ (Mean) கண்டுபிடித்து ஒவ்வொரு முறையும் நிகழும் நிகழ்ச்சி (occurrence) எத்தனை முறை பயின்று வருகிறது (Frequency) என்பதையும், இது எவ்வளவு முறை நிகழக்கூடும் (Probability) என்பதையும், பொது நிலையில் (norm) இருந்து எவ்வளவு பிறழ்ந்து வரும் (deviation) என்பதையும், அங்கு உள்ளவற்றிடையே உள்ள தொடர்பாட்டின் அளவையும் (correlation) தொடர்பாட்டின் கெடுமையையும் (co-efficient of correlation) கணக்கிட்டு இவற்றின் அடிப்படையில்

அனுமானவகையாக முடிவுகள் கண்டு, பின் சரிபார்த்துக் கொடு பட்டவற்றை ஆராய்ந்து அவற்றைப் பற்றிய பொதுக்கொள்கையை உருவாக்கித் தருவது புள்ளியியலாம் (Statistics). எனவே எந்த வகையான விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கும் ஏற்பான ஒரு விஞ்ஞான அமைப்பு இங்கே உள்ளது என்பது இதனால் தெளிவாகும். மொழி ஆராய்ச்சியும் இந்த முறையைத்தான் பயன்படுத்துகிறது இதை விடச் சுவையுள்ளது என்னவென்றால் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கும் அதிலும் சிறப்பாகப் பாட்டு ஆராய்ச்சிக்கும் இதனைப் பயன்படுத்து வதுதான். இந்த ஆராய்ச்சியை மொழி நடை இயல் (Stylistics) என்று வழங்குகிறார்கள். இங்கே சிறப்பானதும் அடிப்படையானதுமான சிக்கல் என்னவென்றால் இலக்கியமும் பாட்டும் ஆளுக்கு ஆள் அகநிலை வரையால் வேறுபட்டு வரும் முருகியல் (Aesthetic) அனுபவத்தைக் குறிக்காமல் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருப்பதால் முடிவில் ஒவ்வொருவரும் உண்மையா என்று சரிபார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய புறநிலையில் நின்றே இலக்கியத்தையும் பாட்டையும் பிறவற்றினின்றும் வேறுவிரித்து வரையறை இலக்கணம் கூறுவதேயாம்.

9.2. தொல்காப்பியத்தின் புறமுக ஆராய்ச்சிப் போக்கு

தொல்காப்பியர் இந்தப் புறமுகப் போக்கையே வெளிப்படையாகக் கூறிப் பின்பற்றுகிறார். எழுத்துக்களின் மாத்திரையைக் கூறும்போது புறத்தில் ஒலியாக வருவதற்கு முன் உள்ளாக்குள்ளே அந்த ஒலிகள் கொள்ளும் மாத்திரையைப் பற்றிக் கூறாமல் (இங்கே நாதம், பயந்தி, மத்தியமை என்று கூறும் அகநிலைச் சப்தங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார் போலும்) வெளிப்படையாகப் பிறர் செவிப்புலனாகும் புறநிலை எழுத்திற்கே தாம் மாத்திரை கூறுவதாக அவரே கூறுகிறார் (தொல்: 102-103).

1.0. இலக்கிய வடிவங்கள்

இதே புறமுக நோக்கிலிருந்தே உலக வழக்கிலிருந்து செய்யுள் வழக்கைப் பிரித்துக் காட்டுகிறார். தொல்காப்பியத்தில் இலக்கியம் என்பது உரைநடையும், பாட்டும் என்ற இரண்டு வகையான இலக்கியத்தையும் குறிக்கும். எழுத்து, சொல் என்ற இரண்டினை

யும் முதலில் கூறும் இலக்கணப் பகுதியில் தொல்காப்பியர் வழக்கிற்கு வேறாக இலக்கியத்தில் மட்டும் வரும் வடிவங்களையும் வழக்காறுகளையும் தொகுத்துத் தருகிறார். பொதுவாகவோ மிகமிகப் பயின்றோ வரும் உலக வழக்கில் இருந்தும் வேறுபட்ட வழக்கே இலக்கியம் என்று பலர் கருதுகின்றனர். இதனை வக்ரோக்தி என்பர். உள்ளூர் நிற்கும், இத்தகைய இலக்கிய மதிப்பீடு ஒன்றையும் குறிக்காமல், தொல்காப்பியர் வழக்கினும் வேறான சில மொழியியல் வடிவங்கள் இலக்கியத்தில் மட்டும் வருகின்றன என்று சுட்டுகிறார். எனவே, இலக்கியம் இதுவெனப் புரிந்துகொள்வதற்கு இத்தகைய வடிவங்கள் அடையாளமாகலாம். இந்தப் போக்கில் எழுந்த முயற்சிகளில் தொல்காப்பியருடைய முயற்சியை மிகமிகப் பழமையானது எனலாம். இந்த வடிவங்கள் வரலாற்று நோக்கில் மிகப் பழையன ஆகலாம். இவை இலக்கியத்தில் மட்டுமே எஞ்சி நிற்கின்றன போலும். ஆனால் தொல்காப்பியரோ சிலபோது 'தொன்றியல்' என்று கூறினாலும் அவருடைய இயல்புக்கு ஏற்ப இந்த வரலாற்று ஆராய்ச்சியில் இறங்காமல் தம் காலத்தில் இருந்த மொழியின் இயல்பை வருணிக்கும் நிலையில் மட்டுமே நின்று இலக்கணம் கூறுகிறார்.

1.1. எழுத்தியல் (ஒலியியல்)

மாற்றொலிகளைப் பற்றிக் (Allophones) கூறும்போது செய்யுளின் ஈற்றடியில் மகரத்தின் மாற்றொலியாய் வரும் மெய்யெழுத் தொன்று 'ன'கரத்தின் பின் வருவதைச் சுட்டுகிறார். வருமிடம் நோக்கி வரும் மகரத்தின் இந்த மாற்றொலி, பொதுவான மகரத்தினும் குறுகிய தாம். தொல்காப்பியர் ஒலியின் உச்சரிப்புக்களை விபரமாகக் கூறுவதால் அவர் கூறும் ஒலிகள், அவர் வரையறுத்த ஒலியன்களின் (Phonemes) அடிப்படை மாற்று ஒலிகளாம் (Base Allophones). மகரக் குறுக்கம் போல் வரும் பிறவோ, அந்த அடிப்படை மாற்றொலிகள், இடம் நோக்கித் திரிந்தனவாம். இப்படி இலக்கியத்தில் 'ன'கரத்தின் பின்வருவதால் திரிந்த மகரம், உலக வழக்கில் 'வ'கரத்தின் முன் வரும் மகரக்குறுக்கத்தினும் வேறாம். எனவே, இவை வரும் இடத்தாலும், இலக்கிய வழக்கு உலக வழக்கு என்ற நிலையாலும் வேறுபடுகின்றன.

1.2. மொழியியல் வடிவங்கள்

சந்தி மாற்றம் முதலியவற்றையும் உள்ளடக்கிய அவருடைய இலக்கணத்தை ஆராய்ந்து உலகவழக்கில் வேறான வடிவங்களாக அவர் கூறியவற்றை இங்கே தொகுத்துத் தருகிறோம். அந்த வடிவங்கள் எப்படி அமைந்தன என்ற ஆராய்ச்சியில் நாம் புக வேண்டுவதில்லை. பாட்டினையும் உள்ளடக்கிய இலக்கியத்தில் வரும் செய்யுள் வழக்குள் அவற்றிற்கு நேரான உலகவழக்கு வடிவங்களொடு தருகிறோம்.

சொல் வடிவம்

உலக வழக்கு வடிவம்	செய்யுள் வழக்கு வடிவம்	தொல். குத்திரம் எண்
1. அகரச்சுட்டு	ஆ (ஆயிடை)	208
2. பல	பலாம்	213
3. சில	சிலாம்	213
4. இன்றி என்னும் வினையெச்சம்	இன்று (இதனைத் தொல்லை வழக்கு என்பர்)	231
5. அதுவன்று	அதாஅன்று	258
6. வேட்கை அவா	வேணவா	288
7. விட் (கொட்டும்)	விண்ணத்து(கொட்டும்)	305
8. —	இலம்பாடு	316
9. பொன்	பொலம்	356
10. —	-ல்/-ன் உம்/கெழு etc.	481

உருபிகள் (Morphemes)

வேற்றுமை உருபுகள்

1. —	— கு	— க	} உயர்திணையில் மட்டும் வரும் }	} 592, 593
2. —	— ஐ	— அ		
3. —	— ஆன்	— ஆன		

விருதிகள்

4. — - ஆன் - ஓன் } (பெயரில்) 680
 5. — - ஆள் - ஓள் }
 6. — - ஆர் - ஓர் }
 7. }
 8. } மேல் காட்டிய மேல் காட்டிய
 9. } முன்றும் முன்றும் (வினைச்சொல்லில்) 696
 10. — - ஆண் - ய் ,, 697
 (முன்னிலை ஒருமை)

ஈற்றசை

11. — - ஏ - ஏ 771

1.3. சொற்றொடர் ஆக்கம்

1.3.1. செயற்கைத் தொடர்கள்

அ. சொல்லணிகள்

சொற்றொடர் அமைப்பை விளக்கும் போது தொல்காப்பியர் சில செய்யுள் வழக்காறுகளைக் கூறுகிறார். சிறு வாக்கியங்களில் (1) நிரல்நிறை (2) சுண்ணம் (3) அடிமறி (4) மொழிமாற்று எனவரும் சில செயற்கைத்தொடர் அமைப்புகள் வருகின்றன.

ஆற்றுப்படை என வழங்கும் இலக்கிய வகையில் எழுகின்ற பாத்திரப் பேச்சு முதலில் முன்னின்றரை முன்னிலை ஒருமையில் விளித்து அப்படியே பேசிப்போய் முடிவில் முன்னிலைப் பன்மையில் முடியக் காண்கிறோம். இந்தச் செய்யுள் வழக்கில் வரும் பால் (எண்) மயக்கம் தவறென்று கருதப்படுவதில்லை (கு. 945).

ஆ. அகப்பாடல்

அகப்பாடல்களில் இயற்கை வருணனைகள் பெரும்பாலும் ஆழமான பொருளைக் குறிப்பாக உள்நுறையாக உணர்த்திவரும். அஃறிணைப் பொருள்கள் தலைவனையோ தலைவியையோ குறிக்கலாம்.

குறிப்பாக வரும் பொருளையன்றி நேராக வரும் பொருளையே தரும் இலக்கணச் சொற்றொடர் அமைப்பினும் இந்த உள்ளுறை வேறு கும். எனவே உலக வழக்கில் எப்படியானாலும் குறிப்பாக வரும் எந்த உள்ளுறைப் பொருளுள்ள அஃறிணைப் பெயரும் அஃறிணை வினையே கொண்டு முடியும். இல்லையானால் பாட்டுக்கே உயிர் நிலையான உள்ளுறைக்கோ, இறைச்சிக்கோ இடம் இல்லாமல் போகும் (சூ.681). ஆனால் இந்தவகையில் சேர்ந்த சிலசொற்கள், காளை, விடலை போன்றவை, அந்தந்தத் திணைக்குரிய தலைவர் களையே நேர் பொருளாகச் சுட்டுவனவாக வளர்ந்துவிட்டன. ஆனாலும் செய்யுளில் சூ.681 ல் கண்ட விதி இந்தச் சொற்களுக்கு பொருந்தி வருவதில்லை (சூ.682).

1.3.2. சுட்டுப் பெயர்ச் சொற்றொடர்கள் வருவது

உலக வழக்கில் இயற்பெயரை முன்னே கூறிய பின்தான் சுட்டுப்பெயரை அதனைக் குறிப்பாகப் பின்னர் பயன்படுத்துவார்கள். அந்த இயற்பெயருக்குப் பதிலாகத்தான் சுட்டுப்பெயர் அந்த வாக்கியத்தில் வரும் (சூ.521). எனவே இந்தச் சுட்டுப் பெயர்கள் இவ்விடங்களில் முன் சென்றவற்றை நோக்குமேயன்றிப் பின் வருவனவற்றை எதிர்பார்ப்பதில்லை. ஆனால், இயற்பெயர்களை முன்னே சுட்டாது சுட்டுப் பெயர் இயற்பெயர்க்குப் பின்வரும் போது பின் வரும் இயற்பெயரை முன்னரே எதிர்பார்த்துச் சுட்டுவது செய்யுள் வழக்காம் (சூ.522).

1.3.3. உம்மைத்தொடர் அமைப்பு

அஃறிணையையும், உயர்திணையையும் கலந்து எண்ணும்போது செய்யுள் வழக்கில் பெரும்பான்மையும் அஃறிணைப் பன்மை முடிவே கொள்கின்றன (சூ.534).

1.4. தொல்காப்பியரின் முறை

1.4.1. மிகுதியாக வருவனவும் மிகுதியாக வராதனவும்

மிகுதியாக வரும் வடிவங்களைத் தொல்காப்பியர் பயின்றவை என வழங்குகின்றார். இவைதான் வழக்கில் வரும் வடிவங்கள்;

மேல்வரிச்சட்டமான வடிவங்கள்; பயிலாதவையே அருகிவரும் வழக்கங்கள். இவை முன்னைய பயின்ற வடிவங்களில் இருந்து வேறுபட்டு வருவன. அந்த வகையில் இவற்றைத் திரிந்த வடிவங்கள் அல்லது திரிபுகள் என்றும் கூறலாம். பிற்காலத் தமிழில் 'போலத்திரிவு' என்பது மருவே போல மாறித்திரிந்தன அல்ல. இதை மனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். தொல்காப்பியர் (அவரென்ன வேறுயாருமே) ஒரு வளரும் மொழியில் வரக்கூடிய வடிவங்களை எல்லாம் ஒன்று விடாமல் எடுத்துக்கூற முடியாது. வளருவதற்கு இடமின்றி முடிந்துகிடக்கும் அடைபட்ட அமைப்பிலும் உள்ள சொற்களை ஒன்றுவிடாமல் எடுத்துக்கூற முடியுமானாலும் அவ்வாறு செய்வது வீணே ஆற்றலைக் கொட்டுவதாகும். எனவே எந்த வடிவங்கள் மேலும் மேலும் புதிய வடிவங்களை அதன் அமைப்பில் இருந்து தோற்றுவிக்குமோ அவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கூறி அந்த வகையில் பிறப்பாக்க இலக்கணத்தில் (Generative grammar) கூறுவது போல விளக்குவதுதான் சிறந்ததாம் (872, 874, 879, 405, 781). இந்த இடங்களில் எல்லாம், மிகமிகப் பயின்று வரும் விதிகளைப் பின்பற்றாமல் போனாலும் வழக்கிலே சிறப்பாக வரும் பிற வடிவங்களோடு இரண்டாம் இடமே தரப்படும். இப்படி வருவனவற்றைப் புறனடை என்பர். புறனடை என்றால் பொது விதிக்குப் புறம்பாகச் சிறப்பு விகுதியைப் பின்பற்றுவன என்று பொருளாகும். அல்லது புறன் அடை அதாவது பொது விதிப்படி எடுத்துக்காட்டப்பட்டதற்குப்பற்றான இணைப்பாக வருவன என்று பொருளாகும். மேலும் இப்படி மிகுதியாகவோ, அருகியோ வரும். இரண்டு வகையிலும் உலக வழக்கு வடிவங்களும் உண்டு. இவை மேலே கூறிய பிறழ்ந்த அல்லது திரிந்த வடிவங்களை விட மேலும் ஒருபடி திரிந்தனவாம். இவற்றைப் புறனடைக்குப் புறனடையாகக் கொண்டு நடப்பில் பயின்று வருவதாய் அமைந்த அமைப்பினைக் காட்டி விளக்க வேண்டும் (சூ. 405, 44, 202, 488). இப்படிப் பார்க்கும்போது விதிகள் மிகப் பயின்று வருவதை அடிப்படையாகக் கொண்டும் மிகப் பயின்றும் வரும் வடிவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் தொல்காப்பியர் விதி என்றும் புறன்றடை என்றும் வழங்குகின்றார் என்பது தெளிவாகின்றது.

ஓர் எடுத்துக்காட்டு

மிகப்பயின்று வரும் வடிவங்களே அடிப்படை வடிவங்களாக சொல்லப்படுகின்றன. மற்றவை அதன் ஒலிவகை அல்லது உருபி வகை அல்லது சொற்றிருடர் அமைப்பு வகையாக எழுந்த வேற்று வடிவங்கள் அல்லது திரிபுகள் ஆகும்.

எடுத்துக்காட்டாக இறந்த கால வினையெச்ச வாய்பாடாகத் தமிழில் பொதுவாக அமைவது செய்து என்பதாம். இங்கே செய் என்ற பகுதி எல்லா வினைப் பகுதிகளையும் பொதுவாகச் சுட்டும், வாய்பாடாம். து -(த) என்பது இறந்த காலம் காட்டுவதாகும். ஆனால் பகுதி லகரத்தில் அல்லது ண கரத்தில் முடியும் போது து என்பது டு என்றும் பகுதி லகரத்திலோ ணகரத்திலோ முடியும்போது று என்றும் மாறும். எனவே உண்டு, சென்று முதலியவை ஒலிவகையான சூழ்நிலையால் ஏற்பட்ட வேற்று வடிவங்களாம். ஆனால் பகுதி குற்றியல் உகரத்தில் முடியும் போது இறந்த கால இடைநிலை இ கரமேயாம். இந்த இ கரம் குற்றியல் உகரத்தின் பின்பு வருவதாய் ஒலிவகையான சூழ்நிலைக்கு உள்ளடங்கியதானாலும், 'து' என்பதற்கு ஒலிவகையான வேற்று வடிவம் ஆகாது; பொதுவாக இறந்த கால உருபி (Morpheme) என்பதற்கு அமைந்த வேற்றுவடிவம் எனலாம். இங்கே செய்து என்பதனையே மிகப்பயின்று வரும் காரணம் புற்றி இறந்த கால வினை எச்சத்தின் அடிப்படை வாய்பாடாகத் தொல்காப்பியர் கொள்கிறார். மேலே கூறிய இகரம் இறந்தகால இடைநிலையாக வரும்போது, போய் என்பதில் போல யகரமாக மாறும். எனவே போய், ஓடி, முதலியவை அடிப்படை வடிவங்களுக்கு மாற்று வடிவங்களாக - பிறழ்ந்த வடிவங்களாக, திரிபாக வரும். இவை பயின்று வராது அருகிவருபவை. திரிபு என்ற சொல்லை இந்தப் பொருளில்தான் சேனாவரையர் விளக்குகிறார். அடிப்படை மாற்று வடிவங்களை என்றே பயின்றவை என்பதற்குப் பொருள் கூறுகின்றார். (செய்து என்று தொடங்கும் 713-ஆம் சூத்திரத்தின் உரையைக்காண்க).

1.4.2. தொல்காப்பியரின் கொள்கை

“பயிலாதவற்றைப் பயின்றவை சார்த்திக் கிளத்தல்” (கு.782) அருகி வரும் வடிவங்களைப் பயின்று வரும் அடிப்படை வடிவம்

களைக் கொண்டு விளக்குக என்று கூறுகின்றார். இந்தச் சூத்திரம் உரிச்சொல்லைப் பற்றிச்சுறும்போது வந்தாலும், இதில் அடங்கிய கொள்கை இலக்கணத்தில் வரும் எல்லாக் கூறுகளுக்கும் ஒத்ததாகும். இங்கே கூறியதெல்லாம் அப்போது இருக்கும் மொழியினை வருணனை நோக்கில் கூறியதாம். இங்கே மொழி வரலாற்றின் முடிபுகளை உள் நுழைத்துக் குழப்பக்கூடாது.

எடுத்துக்காட்டாக ஆ என்பதே திராவிட மொழிகளில் சேய்மைச் சுட்டின் மிகப்பழைய வடிவமாகலாம். ஆனால் பயின்று வரும் வழக்கைப் பார்த்தால் அகரம் என்பதையே அடிப்படை வடிவமாகக் கொண்டு பாட்டில் மட்டும் எஞ்சி நிற்கும் ஆ காரத்தை அடிப்படையான அகரத்தின் மாற்று வடிவமாகக் கொள்ளவேண்டும். இரண்டும் சேய்மைச் சுட்டே ஆம். உருபி என்ற இனத்தை சேர்ந்தவையே ஆம். வேற்றுமை ஏற்கும் வடிவமாகவும் வேற்றுமைத் தொகை வடிவமாகவும் மிகப்பயின்று வரும் நும் என்பது நீவீர் என்கின்ற முன்னிலைப் பன்மை எழுவாய் வடிவத்தையிடப் பயின்று வருவதால் அதனையே அடிப்படை வடிவமாகக் கொள்கிறார். ஆனால் முன்னிலையில் ஒருமையான நீ என்ற எழுவாய் வடிவம் வழக்கில் பயின்று வருவதால் அதனைத் தான் அடிப்படை வடிவமாகக் கொள்கிறார்.

1.4.2.1. சொல் நிலை

சொல்லதிகாரத்தில் தொல்காப்பியர் உருபிநிலைக்குப் போகிறார். ஆனால் எழுத்ததிகாரத்திலே சாரியையும் சொல்லெனக் கொள்வதால் சொல் நிலையிலேயே தங்கி விடுகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக வேணவா என்ற அமைப்பினை வேண்/வேள் (அடிச்சொல் தமிழில் பொதுவாக தொழிற் பெயராக வரும்) + அவா என்று கொள்ளலாம். ஆனால் வேண் அல்லது வேள் தனியாகச் சொல் வடிவில் வராது. சொல்லுக்குள் முதல் உறுப்பாகக் கட்டுண்ட (Bound Form) நிலையிலேயே வரும். எனவே, அதனைத் தனியாகப் பிரிக்காமல் வேணவா என்ற தொகையை வேட்கை அவா என்று வரும் தனிச் சொற்களினைத் தொகையாகக் கொண்டு விளக்குகின்றார் (சூ. 288). இப்படியே உள்பொருள் என்பதனையே தனித்துத் தனித்து வரும் உண்டு + பொருள் என்பவற்றின் தொடராகக் கொள்கிறார்.

1.4.2.2. கட்டுண்ட வடிவங்கள்

'தனியாகச் சொற்களாய்ப் பயின்று வரும் வடிவங்களை அடிப்படையாகக் கொள்ளும் போது, இந்த வடிவங்கள் சிலபோதோ, பெரும்பான்மையோ தம் சொல்லின் முடிவில் சில இணைப்புக் களோடு தோன்றுகின்றன. இவற்றை எல்லாம் வேற்றுமை உருபு என்றோ (சூ.113) அசை என்றோ, சாரியை என்றோ (சூ.119) கொள்கின்றனர். அவரே காட்டுவது போல இவை பெயருக்கும் வினைக்கும் பின் இணைப்பாகக் கட்டுண்ட வடிவிலேயே எப்போதும் வந்தாலும், இவற்றை எல்லாம் சொற்களாகவே கொள்கின்றனர். எனவே கட்டுண்ட வடிவங்களும் பெயருக்கும் வினைக்கும் பகுதியின் பின் வருவனவாக வருதலேயன்றி அந்தச் சொற்களின் முன்னிடத்தில் வருவதில்லை. இப்படிச் சொற்களின் நிலையிலிருந்து தொல்காப்பியர் ஆராய்வதால் செங்குதிரை என்பதை ஒரு மொழியியல் தனியாகை(linguistic unit)கொண்டு செம் என்ற கட்டுண்ட வடிவத்தைத் தனியாகை கொள்ளவில்லை (சூ. 482, 445). தனித்து வரும் சொல் நிலையிலிருந்து செவ்விது குதிரை என்ற இரண்டு சொற்கள் மருவிச் செங்குதிரை என்று ஒரு தனியாகை நிற்கின்றன எனக் கொள்கிறார். உண்டு பொருள் என்பது உள் பொருள் என ஒரு தனியாகை வரும் என அவர் கூறியதை முன்னரே கண்டோம். இந்த நிலையிலிருந்து ஆராய்வதால் வினைத் தொகையை இரண்டாகப் பிரிக்க அவர் உடன்படவில்லை. கொல்களிறு என்பது அவர் கருத்துப்படி கொன்ற களிறு என்றும், கொல்லும் களிறு என்றும் இரு பொருட்படி வருகிற ஒரு மருஉ வடிவம் என்றே கொள்கிறார். மருஉ வடிவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மேலும் அவற்றின் அமைப்பினைப் பற்றி ஒரு விளக்கமும் கூறும் முழுமையும் ஒரு தனியன் எனக் கொள்கின்றார். ஆனால் தொல்காப்பியரின் இந்த அடிப்படைக் கொள்கைக்கு மாறாகச் செல்லும் சில சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியரதோ என்ற ஐயத்தைச் சிலருக்கு விளைவிக்கின்றன. இப்படிச் சொல் நிலையிலிருந்து ஆராய்வதால் சொற்களின் பகுதியைப் பிரித்துச் சென்று உருபி நிலைக்கு இறங்கி ஆராயமுடியாது போகின்றது.

ஓர் எடுத்துக்காட்டு

நாம் காட்டியது போலப் பயின்று வரும் சொல்லே அடிப்படை வடிவமாகவும் அருகி வரும் வடிவம் அதன் திரிபாகவும்

விளக்கப் பெறுகின்றன. ஒன்பது என்பதுதான் பயின்று வரும் வடிவம். ஒன்பதைக் குறிக்கத் தொண்டு என்ற மற்றொரு சொல் உண்டு. ஆனால் அது தொளாயிரம், தொண்ணூறு என்ற சொற்களில் மட்டும் வருகிறது. அங்கும் தனித்து நில்லாது தொன் அல்லது தொண் என்ற கட்டுண்ட வடிவத்திலேயே வரக் காண்கிறோம். எனவே ஒன்பது என வரவேண்டிய இடத்தில் சில இடங்களில் ஒன்பது என்பது வராமல் தொன் அல்லது தொண் என்பதே பதிவீடாக வருகிறது. தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி தொண்ணூறு, தொளாயிரம் முறையே ஒன்பது பத்து, ஒன்பது நூறு என்றவற்றின் மாற்று வடிவங்களாகும். தொல்காப்பியர் கூறும் விளக்கங்களுக்கு இந்த முறையில் நாம் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

1.5. இப்படியும் வரலாமா?

அருகிவரும் விதியையோ வடிவையோ சுட்டுகின்ற முறையையும், அதற்குப் பயன்படுத்துகின்ற சொற்றொடரையும் இப்போது பார்க்கலாம். பயின்று வருவன முதலிலும் அருகி வருவன அதன் பின்னும் சுட்டப் பெறுகின்றன. வண்டு என்ற சொல்லும் பெண்டு என்ற சொல்லும் 'இன்' சாரியை பெறும். ஆனால் பெண்டு 'அன்' சாரியையும் பெறும். இரண்டு சாரியைகளும் ஒரு சேரச் சரிநிலை இலக்கணமானால் அவற்றில் ஒன்றைத் தொல்காப்பியர் அடிப்படை வடிவமாகக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் தொல்காப்பியர் அன்னும் உரித்தே என உம்மையையும், உரித்தே என்ற சொல்லையும் பயன்படுத்துகிறார். ஊ என்ற சொல் ஊன் என்ற மாற்று வடிவம் கொண்டது. இது அக்கு என்ற சாரியையும் ஊனக்குறை என்பது போலப் பெறுவதும் இயல்பு (சூ.300உம், 301உம் பார்க்க). இப்படி இல்லையானால் வேறு சில இடங்களில் வேறு விதி வரும் என சூத்திரங்கள் கூறும் (சூ.313). ஒரு சொல்லை அடுத்து வல்லெழுத்து முதலான சொல் வரும்போது நின்ற சொல்லின் சுற்று மகரம் கெடும். வரும் வல்லெழுத்து இரட்டும். ஆனால் சில இடங்களில் வல்லெழுத்து இரட்டாது, இனமெல்லெழுத்து மிகும், என்பது முதலாகக் கூறுவது காண்க. பொருள் முதலான அடிப்படையினால் வழக்கு வேறுபாடுகளைப் பிரித்துக்காட்ட முடியுமானால் தொல்காப்பியர் அந்த அடிப்படையையும் விளக்குவார்.

புளி என்ற சொல் மரத்தைக் குறிக்குமானால் அன் சாரியை பெறும் என்றும், சுவையைக் குறிக்குமானால் பின்னர் வல்லெழுத்து வரும்போது, இனமெல்லெழுத்து மிகும் என்றும் கூறுவது போன்ற வற்றைக் காண்க (சூ. 244, 245). அத்தகைய வேறுபாட்டைக் காட்டமுடியாத போது மாற்று வடிவங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் காட்டிவிடுவார் (சூ. 132, 151, 157, 158).

புறனடையை மேலும் இரண்டு வகையாகக் கூறுவது உண்டு. வரைநிலையின்றே (சூ 219, 295, 231) அல்லது வரையார் (சூ. 140, 145) என்று கூறுவது ஒரு வகை. மானம் இல்லை என்று கூறுவது மற்றொரு வகை (சூ. 199, 246, 271, 314, 465), இந்த இருவேறு கருத்துக்களிடையேயும் வேற்றுமை ஏதேனும் உண்டா? தொல் காப்பியர் வரலாற்று விளக்கங்கள் கூறுவதில்லை என்றாலும் இந்தச் சூத்திரங்களில் வரலாற்றுக் குறிப்பும் உண்டு எனலாம். முதலில் அருகி வழங்கினாலும் ஒரு புதிய வழக்கு நிலைபேறடைய அத்தகைய இடங்களில் வரைநிலையின்றே அல்லது வரையார் என்று கூறுவது மிகமிகப் பொருத்தமாகும். ஆனால் ஒரு பழைய வழக்காறு மெல்ல வழக்கற்றுப் போகும்போது புதிய வழக்கும் இப்பழைய வழக்கும் மனத்தில் தோன்றும்போது “பழைய வழக்குச் சரியான வழக்கா” என்ற ஐயம் பலருடைய மனத்தில் எழலாம். அத்தகைய இடங் களில் மானமில்லை என்று கூறுவது பொருத்தமாகும். சொல்லதி காரத்தில் போக்கின்றே என்பதும் வருகிறது. [இந்த இரண்டாவது வகையாகப் போக்கின்றே என்பது ஒரே ஒருமுறைதான் வந் துள்ளது (சூ. 505). மற்ற இடங்களில் பிறவகையாக வந்துள்ளது (சூ. 498, 500, 526, 528, 587, 920, 943, 945)]. இவ்வாறு வேறு பிரித்துக் கூறுவது பொருத்தமா என எதிர்காலத்தில் மேலும் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

திராவிட மொழிகளின் அமைப்பொற்றுமை

பி. எஸ். சுப்பிரமணியம்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

[தமிழாக்கம் சுப. திண்ணப்பன்]

1.1. முன்னுரை

திராவிட மொழி இனத்தைச் சார்ந்தவைகளாக இன்று இருபத்தொரு மொழிகள் இலங்குகின்றன. அவற்றுள் தமிழும், கன்னடமும், களிதெலுங்கும், கவீன் மலையாளமும், இலக்கிய வளமும் இலக்கணச்சிறப்பும் பெற்றுள்ளவை. ஏனைய பதினேழு மொழிகளும் இலக்கியவளமற்றவை. அவற்றின் பெயர்களும் (வழங்கும் இடங்களும்) வருமாறு: கோத்தா (நீலகிரி), தோடா (நீலகிரி), குடகு (குடகு மாவட்டம், கருநாடகம்), துளு (கருநாடக மாநிலத்தில் மங்களூர், கேரள மாநிலத்தில் காசர் கோடு), கோண்டி (ஆந்திரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், ஒரிசா, மகாராஷ்டிரம் ஆகிய மாநிலங்களின் சிலபகுதிகள்), கொண்டா அல்லது கூபி (ஆந்திரப்பிரதேசத்தைச் சார்ந்த விசாகப்பட்டினம், ஸ்ரீகாகுளம் ஆகிய மாவட்டங்கள், ஒரிசா சாவைச் சார்ந்த கோரபுட் மாவட்டம்), பெங்கோ (ஒரிசா

வில் கோரபுட், காளஹந்தி ஆகிய மாவட்டங்கள்), மண்டா (ஒரிசாவில் காளஹந்தி மாவட்டம்), கூயி (ஒரிசாவில் தஸ பல்ல, பெளத், கோண்மால்ஸ் (புல்பனி) காளஹந்தி ஆகிய மாவட்டங்கள்) (குவி) ஒரிசாவில் கோரபுட் மாவட்டம், ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் விசாகப்பட்டின மாவட்டம்), கோலாமி (ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் அடிலாபாத் மாவட்டம், மஹாராஷ்டிரத்தில் வார்தா, இயோட்மல் மாவட்டங்கள்), நாயக்கி (மஹாராஷ்டிரத்தில் சாந்தா மாவட்டத்தில்), பர்ஜி (மத்தியப் பிரதேசத்தில் பஸ்த்தர் மாவட்டம்), கதபா (ஒரிசாவில் கோரபுட் மாவட்டத்திலும், ஆந்திரப்பிரதேசத்தில் ஸ்ரீகாகுளம் மாவட்டம், குளக் (மத்தியப்பிரதேச மாநிலத்தில் சில பகுதி பீஹார், மேற்கு வங்காளம் ஆகிய மாநிலங்கள், அஸ்ஸாம் மாநிலத்தில் லக்கிம்புர் மாவட்டம்), மால்தோ (பீஹார் மாநிலத்தில் ராஜ் மஹால் குன்றுகள்), பிராகூய் (பாகிஸ்தானத்தில் பலாசீஸ்தானம், ஆப்கானிஸ்தானத்தில் ஷோர்வார்க் என்னும் பகுதிக்கு அருகில்). நீலகிரி மலைப்பகுதியில் வாழ்கின்ற இருளர், குறும்பர், காட்டு நாயக்கர் ஆகியோர் மொழிகளும், கருநாடக மாநிலத்தைச் சார்ந்த தென்கன்னட மாவட்டத்தில் உள்ள கொரகர் மொழியும் சில அறிஞர்களால் தனி மொழிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால் இன்றைய நிலையில் கிடைக்கும் செய்திகளைக்கொண்டு இதுபற்றி உறுதியாகக் கூறுதல் இயலாது. மேலும், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இலக்கிய வளமற்ற மொழிகளைப்பற்றியும், பிறமொழிகளைப்பற்றியும் மிகுதியான தகவல்களும் இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முன் தோன்றியதாகக் கருதப்படும் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் தமிழில் கிடைக்கும் நூல்களில் காலத்தால் முந்தியதாகக் கருதப்படுகிறது. கன்னட மொழியில் கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கல்வெட்டுக்களும், கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலக்கியங்களும் காணப்படுகின்றன. தெலுங்கு மொழியில் கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கல்வெட்டுக்களும் கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலக்கியங்களும் காணப்படுகின்றன. மலையாளமோ கி. பி. 9, 10-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழிலிருந்து பிரிந்த ஒன்றாகும். இந்த இலக்கிய மொழிகளில் காணப்படும் எழுத்துச் சான்றுகளையும், ஏனைய இலக்

கிய வளமற்ற மொழிகளில் இப்போது கிடைக்கும் சான்றுகளையும் அடிப்படையாக வைத்து இம்மொழிகளுக்கு இடையே உள்ள அமைப்பொற்றுமை பற்றி இங்கே ஆராய முற்படுவோம்.

திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத் தந்தையாகிய கால்டு வெல் தமது ஒப்பிலக்கண நூலில் (1956-48-51) சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து திராவிட மொழிகள் வேறுபட்டுத்திகழும் சிறப்பியல்புகளைக் கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

திராவிட மொழிகளைக் கீழ்க்காணும் மூன்று உட்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. தென் திராவிட மொழிகள் - தமிழ், மலையாளம், கோத்தா, தோடா, குடகு, கன்னடம், துளு.
2. நடுத்திராவிட மொழிகள்:- தெலுங்கு, கோண்டி, கொண்டா, பெங்கோ, மண்டா, கூய், குவி, கோலாமி, நாயக்கி, பர்ஜி, கதபா.
3. வடதிராவிட மொழிகள்:- குரூக், மால்தோர், பிராகூய் (விளக்கம் வேண்டின் பார்க்க பி. எஸ். சுப்பிரமணியம் 1971: 505-531).

ஒலியனியல்

1.2. உயிர் ஒலியன்கள்: எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் அ, இ, உ, எ, ஒ என்ற ஐந்து குறில்களும் இவற்றின் இனமான ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஓ என்ற ஐந்து நெடில்களும் உயிர் ஒலியன்களாக உள்ளன.

தமிழில்:

கல் : கால்
விடு : வீடு
குடி : கூடி
தெரு : தேர்
கொல் : கொல் என்றும்

தெலுங்கில்:

paḍu	'விழு'	:	pa:ḍu	'பாடு'
idi	'இது, இவன்'	:	i:di	'நீந்தி'
mulugu	'மூழ்கு'	:	mu:lugu	'(துன்பத்தால்) முனகல்'
enimidi	'எட்டு'	:	e:nugu	'யானை'
koruku	'கடி'	:	ko:rika	'கோரிக்கை'

என்றும்

பொருள் வேறுபாட்டைக் காட்டும் இணைகள் (pairs) வருவதைப் பார்க்கலாம்.

பிராக்ஷய் மொழியில் மட்டும் எகர, ஒகரக் குறில்கள் இரண்டும் இல்லை. இதற்குக் காரணம் அதற்கு அடுத்துள்ள பலோச்சி மொழியின் செல்வாக்கேயாகும்.

குடகு மொழியில் மேற்கண்ட பத்து உயிர் ஒலியன்களுடன் i, è என்ற உயிர் ஒலிகளின் குறில் வடிவமும் நெடில் வடிவமும் ஒலியன்களாக உள்ளன. இவை இரண்டும் முறையே இகர, எகர உயிர்களின் பிறப்பிடங்களுக்குச் சிறிது கீழே பிறக்கும் இடை உயிர்களாகும். வரலாற்று அடிப்படையில் பார்த்தால் *இ, *ஈ, *எ, *ஏ என்ற நான்கும் வளைநா மெய்யொலிகளுக்கு முன்னும் ற், த் ஆகிய மெய்யொலிகளுக்கு முன்னும் மேற்கண்ட இடை உயிர்களை மாற்றொலிகளாகப் பெற்றிருந்தன. பிறகு பின்னே வந்த வளைநா மெய்யொலிகள் சில சொற்களில் கெட்டன. எனவே, அதன் விளைவாக, மேற்கண்ட இடை உயிர்கள் தனி ஒலியன்களாக ஆயின (பார்க்க. எம்.பி. எம்னோ 1970).

குடகு மொழியில் உள்ளது போலவே தோடா மொழியிலும் மேற்கண்ட பத்து உயிர் ஒலியன்களுடன் i, è என்றும் இடை உயிர்களும் ü, ö என்ற இதழ் குவி முன்னுயிர்களும் உள்ளன. இவற்றின் குறில்களும் நெடில்களும் ஒலியன்களாக இம்மொழியில் உள்ளன.

2.3. மூக்கின உயிர்கள்

திராவிட மொழிகளில் பொதுவாக மூக்கின உயிர்கள் இல்லை. ஆனால் பேச்சுத் தமிழில் சொல்லிறுதியில் அவை இடம் பெறுவதைக் காணலாம். வந்தா(ன்), வந்தா(ள்) என்ற சொற்களின் இடையேயுள்ள பொருள் வேறுபாட்டைக் காண்க. வந்தான் என்ற பழந்தமிழ் வடிவம் ஈற்று எனரத்தை இழந்து மூக்கின உயிர் ஒலியைப் பெற்று வந்தா என்று ஆகிறது. இந்த மூக்கின உயிர் ஒலிகள் தொடர்ந்து வரும் ன் அல்லது ம் ஆகிய ஒலிகள் கெடுவதால் உருவாகின்றன. இதைப்போலவே கன்னட மொழியின் ஹவய்கா கிளை மொழியிலும் சொல் இறுதியில் மூக்கின உயிர் ஒலிகள் இருப்பதைக் காணலாம். bandā 'அவன் வந்தான்', banda 'அவள் வந்தாள்' இவற்றில் உள்ள பொருள் வேறுபாட்டைக் காண்க. தமிழைப் போலவே இங்கும் உயிர் ஒலியும் மூக்கொலியும் சேர்ந்து வருவதன் விளைவாக மூக்கின உயிர்கள் தோன்றுகின்றன. பழைய தெலுங்கின் தொடக்க நிலையில் நெடில் உயிரை அடுத்து ஒரு மெல்லின மெய்யும், அதற்கு இனமான வல்லின மெய்யும் சேர்ந்து வரும் மெய்ம்மயக்கத்தைக் காண முடிகின்றது.

எ.டு. va:ṇḍu 'அவன்' mu:ṇḍu 'முன்று'.

ஆனால் இக்காலத் தெலுங்கிலோ இவ்விடங்களில் வரும் மெல்லினம் கெட்டு Vā:ḍu, mū:ḍu என்று வருகின்றன. இந்த இரண்டு கால நிலைக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு காலத்தில் மெல்லினம் கெட்டு முன்னே உள்ள உயிர் மூக்கினமாகி Vā:ḍu, mū:ḍu என்று அமைந்திருந்தன. குவி மொழியிலும் (வட்டார வழக்காக) யகர மெய்க்கு முன்னே வரும் உயிர் மூக்கின உயிராக இருப்பதைச் சில இடங்களில் காணலாம்.

எ.டு. krīyya 'வண்டு' pūya... 'நெருப்புத்துண்டு'.

குருக் மொழியிலும் மூக்கின உயிர்கள் மூக்கினமல்லாத உயிர்களினின்று வேறுபட்டு நிற்கக் காணலாம். இங்கும் கூட உயிரொலியும் மூக்கின மெய்யொலியும் இணைந்து வரும் சேர்க்கையிலிருந்தே மூக்கின உயிர்கள் தோன்றியுள்ளன. ஆனால் இதழ் ஒலிகளுக்கும் யகரமெய்க்கும் இடையில் வரும் ஓர் உயிர் ஒலி முறையாக மூக்கினமாவதைப் பார்க்கலாம்.

உ. பūyya 'குளிர்' mūya 'முயல்' pūyd 'மலர்'

2.4. ஒலித்துணை உயிர்

ஒலித்துணை உயிர் (உகரம், யகர மெய்க்குழுன் இகரம்) என் பது திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் ஒரு பொதுக்கூறாகும். (காண்க எல்லியம் பிரைட் 1972). பழந்தமிழில் இது வல்லின ஈற்றுச் சொற்களுக்கு அடுத்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் இக்காலத்தில் பேச்சுத்தமிழ், மலையாளம், குடகு, கன்னடம், துளு, தெலுங்கு, கொண்டா, கூய்-குவி, மால்ட்டோ ஆகிய மொழிகளிலும், எல்லா மெய்யீற்றுச் சொற்களுக்குப் பின்னையும் இவ்வொலித்துணை உயிர் வருகின்றது. கோண்டி (கோயா), கதபா ஆகிய மொழிகளின் வட்டார வழக்கிலும் இவ்வாறே இது வருகின்றது. தமிழ், குடகு, துளு ஆகிய மொழிகளிலும் கன்னட மொழியின் கௌடாக் கிளைமொழியிலும் பின் (இதழ்) குவியல் உயிராகிய ? என்ற ஒலி ஒலித்துணை உயிராக வருகின்றது. மற்றமொழிகளில் பின் இதழ்குவி உயிராகிய உகரம் ஒலித்துணை உயிர் ஆகின்றது. இக்கால மலையாளத்திலோ ஒலித்துணை உயிர் ஷ்வா எனப்படும் 3 ஒலியாகும். துளு மொழியில் முன்னசையில் ஓர் இதழ் குவி உயிரையோ, ஓர் இதழ் ஒலியையோ கொண்டு விளங்கும் சொற்களுக்கு இறுதியில் இதழ் குவி உகரம் ஒலித் துணை உயிராக வருகின்றது. எ.டு. poṇṇu 'பெண்' kappu 'கருமை' ஏனைய இடங்களில் இதழ்குவி உயிராகிய ? வருகிறதது எ.டு. na:ṇi 'நாடு' pudar? 'பெயர்'.

பொதுவாகத் தென் திராவிட மொழிகளில் இதழ் குவியல் உயிராகிய ? ஒலித்துணை உயிராக வருகின்றது என்று உரைக்கலாம்.

2.5. முன்னுயிர் பின்னுயிராதல்

தென் திராவிட மொழிகளில் (பேச்சு) தமிழ், துளு, குடகு ஆகிவற்றில் முன்னுயிர்கள் (இ, எ) இதழ் ஒலிக்கும் வளைநா ஒலிக்கும் இடையில் வருவதில்லை. இந்த இடத்தில் வரும் ஒரு மூலமுன்உயிர் ஒலி அதற்கு இனமான பின்னுயிர் ஒலியாக மாறுகின்றது. (எ.டு) தமிழ் 'பிடி' (பேச்சுத் தமிழ் புடி) குடகு pudī, துளு puḍi, தமிழ் 'பெண்' (பேச்சுத்தமிழ் பொண்ணு)

குடகு poṇṇi 'மனைவி' துளு poṇṇu, குடகு bo:ṭe 'வேட்டை' துளு, bo:ṇṭe தமிழ், விடு (பேச்சில் வுடு) குடகு bu:ṭi 'களன்றக்கு வோர் குடிசை' துளு bu:ṭu 'மாளிகை'.

இம்மாற்றம் முதலில் துளு மொழியிலிருந்துதான் குடகு மொழிக்குப் பரவி இருக்க வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. (பார்க்க எமனோ 1970 : 158).

2.6. உயிரொலிகளில் ஓரினமாதல்

வருணனை மொழியியல் நிலையில் பார்த்தால் தெலுங்கு (பெரும் பாலும் வினைச் சொல்லில்) பர்ஜி, கதபா, குருக் மொழிகளில் உயிரொலிகளில் ஓரினமாதல் பண்பு அமைந்து இருக்கக் காண்கிறோம். தெலுங்கில் மூவகை வினையடிச் சொற்களில் இரண்டாவது அசையில் உகர உயிர், i, e:, E: என்ற முன்னுயிரிலும் அகரம் அல்லது ஆகார உயிரிலும் தொடங்கும் ஒட்டுக்களுக்கு முன்வரும் போது இகரமாக மாறுகின்றது.

எ.டு. aḍuḡu 'கேள்' aḍig-i 'கேட்டு'
aḍaḡa 'கேட்க' 'adaḡa:li' 'கேட்கவேண்டும்'

பெயர்ச்சொற்களின் ஈற்றில் வரும் இகரம் -லு(-lu) என்ற பன்மை விகுதி வரும்போது உகரமாகின்றது. எ.டு. ka:k 'காக்கை' ka:ku:lu 'காக்கைகள்' பழைய தெலுங்கில் இரண்டாவது அசையில் uCa (C=மெய்) என்ற அமைப்பும் மூன்றாவது அசையில் aCu என்ற அமைப்பும் உடைய மூவகைச் சொற்கள் இக்காலத் தெலுங்கில் வரும்போது இரண்டாவது அசையில் உயிர்களில் ஓரினமாதலைக் காண்கிறோம்.

(எ.கா) பழையதெலு. eluka > இ.தெலு. elaka 'எலி'
,, marapu > ,, marupu 'மறதி'

பர்ஜி (பர்ஜோ பட்டாச்சார்யா 1953 : 51, 54) மொழியிலும் வினை யொட்டுக்களில் உயிரொலியில் ஓரினமாதற் பண்பைப் பார்க்க முடிகின்றது.

- எ.டு. cu:r - em - en 'பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்'
 cu:r - om - om 'பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்'
 cu:r - et - en 'பார்த்தேன்'
 cu:r - ot - om 'பார்த்தோம்'

இங்கு இரண்டாவது அசையில் அமையும் உயிரொலி மூன்றாவது அசையில் உள்ள உயிரொலிக் கேற்ப மாறி அமைகின்றது.

கதபா மொழியில் இகரமொழியில் தொடங்கும் அல்லது இகர உயிரைப் பெற்று விளங்கும் ஒட்டு, பின்னுயிர் ஒலியுள்ள அடிச் சொற்களை அடுத்து வரும் போது உகர உயிரில் தொடங்கும் அல்லது உகர உயிரினைப் பெற்றிலங்கும் மாற்று வடிவத்தைப் பெறுகின்றது. பெயர்கள் பன்மை விருதி, ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெறும் போதும் வினைகள் செயவென் எச்ச விருதி பெறும் போதும் இப்பண்பு மிகுந்து வரக் காண்கிறோம்.

- எ.டு. pe:n 'பேன்' (ஒரு.) p:n-il (பன்.) ஆனால்
 purug 'வயிறு' (ஒரு.) purg-ul (பன்.)
 mar-tin 'மரத்தில்' ஆனால் polub-tun 'கிராமத்தில்'
 e:nd-in 'ஆட' ஆனால் su:r-un 'காண்'

குருக் மொழியில் (சங்கரபட் 1970) எகர, ஒகர அகர உயிர்களை உடைய அடிச்சொற்கள் தொடக்கத்தில் இகரம் அல்லது உகர உயிர் பெற்ற இறந்த கால ஒட்டுக்களைப் பெறும்; போது முறையே இகர, உகர உயிரொலிகளையுடைய மாற்று வடிவங்களைப் பெறுகின்றன.

- எ.டு. erc - 'தேடு' : irc-k-an 'தேடினேன்'
 e:r - 'பார்' : i:r-k-an 'பார்த்தேன்'
 olx - 'எழுது' : ulx-k-au 'எழுதினேன்'
 o:g - 'நீந்து' : u:g-k-au 'நீந்தினேன்'
 alx - 'சிரி' : elx-k-au 'சிரித்தேன்'
 a:n - 'கேள்' : e:n-k-au 'கேட்டேன்'

இங்கு அடிச்சொற்களில் உள்ள உயிரொலிகள் அடுத்து வரும் மேலுயிர்க்கு ஏற்பச் சிறிது மேற்பகுதியில் ஒலிக்கப்படும் உயிரொலிகளாக மாறுகின்றன.

ஒப்பிலக்கணச் சான்றுகளின் உதவி கொண்டு நோக்கும் போது கோட்டா, தோடா மொழிகளிலும் கூடத் தொல் வரலாற்றுக் காலத்தில் இரண்டாவது அசையில் *அய் இருக்கும் போது முதல் அசையின் உயிரொலியில் ஓரினமாதற் பண்பு அமையக் காண்கிறோம்..... கோட்டா மொழியில் *- அய் > * எ -க்கு முன் வரும் பின்னுயிர்கள் அவற்றின் முன்னுயிர்களாக மாறுகின்றன.

எ.டு. கோட்டா. mi:l தமிழ். மூளை

கோட்டா. ke:r தமிழ் கோடை (எமனோ 1969).

தோடா மொழியில் இரண்டாவது அசையில் வரும் *- அய் > -அ (பின்னாளில் கெட்டுவிட்டது) மூலத் திராவிட மொழி ஒலிகளான *அ *ஆ என்பன முறையே ஒ, ஓ ஆகத் திரிவதைத் தடுத்துவிட்டது.

எ.டு. தோடா. na:r : தமிழ். நடை

தோடா. pa:r : தமிழ். பாரை (சுப்பிரமணியம் 1976)

மேலும் இரண்டாவது அசையில் வரும் இந்த *-அய் > *-அ முன்னே வரும் *ஒ, *ஓ என்பன முறையே wa, wa: ஆக மாறவும் வழி வகுத்தது.

எ.டு. தோடா. kwa:r : தமிழ். கொடை

தோடா. kwa:r : தமிழ். கோடை

(எமனோ 1970 b : 38, 40)

எல்லாத் தென் திராவிட மொழிகளிலும் தெலுங்கிலும் இரண்டாம் அசையில் அகரம் வரும்போது முதலாவது அசையில் காணப்பெறும் இகர எகர உகர ஓகர மாற்றம் பற்றி அனைவரும் அறிவர் (பர்ரோ 1968:18.31; பி. எச். கிருஷ்ணமூர்த்தி 1958). கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் மூலத் திராவிட *இகர *உகரங்கள் அகரத்திற்கு முன் முறையே எகர ஓகரங்களாகின்றன.

எ.டு. கன். bele தெலு. vela <*vil-ay (*வில்)
கன். mone தெலு. mona <*mun-ay (*முன்)

பழந்தமிழிலும் பழைய மலையாளத்திலும் மூலத்திராவிட மொழியின் *எகர *ஒகரங்கள் அகரத்திற்கு முன் முறையே இகர உகரங்கள் ஆகின்றன.

எ.டு. தமிழ். vil-aṅku- விளங்கு மலை. vil-aṅṅu
<vel-aṅk-*vel (*வெள்)
தமிழ். uṭ-ai உடை மலை. uṭ-ay <*oṭ-ay-
தமிழ், மலை. oṭ*i (*ஒடி)

பேச்சுத் தமிழிலும் பேச்சு மலையாளத்திலும் பழைய இகர உகரங்கள் அகரத்திற்கு முன் எகர ஒகரங்களாகத் (தெலுங்கு கன்னடத்திலுள்ளதைப் போல) திரிந்து ஒலிக்கக் காண்கிறோம்.

எ.டு. பழந்தமிழ். இலை இக். தமிழ். எலை. இக். மலை. el-a
பழந்தமிழ். முனை இக். தமிழ். முனை. இக். மலை. mon-a

2.7. மெய்யொலியன் அமைப்பு

திராவிட மொழியினத்தின் மெய்யொலியன் அமைப்பில் தொடக்கத்தில் ஆறு அடைப்பு ஒலிகள் உண்டு. க், ச், ட், த், ப், ற் என்பன அவையாகும். ஆனால் இன்று நுனியண்ண ஒலியாகிய -ற் மலையாளம், கோட்டா, தோடா என்ற மூன்று மொழிகளில் மட்டும்தான் இருக்கிறது. மலையாள மொழியிலும் இரட்டித்து வருமிடத்தில் மட்டும்தான் இது வருகிறது. மற்ற மொழிகளில் இந்த ற் ஒலி பல்லின அடைப்பொலியாகிய த் உடனே வளைநா ஒலியாகிய ட் உடனே இணைந்து விட்டது. துளு, பெங்கோ-மண்டா, கூய், குனி ஆகிய மொழிகளில் நடுவண்ண அடைப்பொலியாகிய ச் அல்லது ஸ் உடன் இணைகிறது.

எ.டு. மலை. parru 'நெருங்கிய உறவு' 'நட்பு',
கோட்டா. paṭ 'பற்றுதல்' தோடா. paṭ 'பற்றுதல்'.

இரட்டித்து வராத இடத்தில் ஆடொலியாகப் பல மொழிகளில் வழங்குவதைக் காணலாம். இரட்டித்து வரும் போதும் நுனி

யண்ண மூக்கொலிக்குப் பின்னர் வரும் போதும் மற்ற அடைப் பொலிகளுடன் இணைவதையும் காண முடிகின்றது. திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் வளைநா ஒலிகள் உண்டு. ட் என்ற அடைப்பொலியும் ண் என்ற மூக்கொலியும் ள் என்ற மருங்கொலியும் ழ் என்ற மருங்கொலியாகிய உரசொலியும் இதனுள் அடங்கும். சமஸ்கிருதத்திலும் இந்தோ ஆரிய மொழிகளிலும் திராவிட மொழிச் செல்வாக்கின் காரணமாகத்தான் வளைநா ஒலிகள் தோன்றின என்பது அறிஞர்கள் பலர் ஏற்றுக் கொண்ட முடிபாகும் [எமனே 1956:7]

2.8. ஒலிப்புடை ஒலிப்பிலா அடைப்பொலிகள்

தமிழிலும் மலையாளத்திலும் ஒலிப்புடைத் தடையொலிக்கும் ஒலிப்பிலாத் தடையொலிக்கும் இடையே வேற்றுநிலை (Contrast) ஒன்றும் இல்லை. மொழிக்கு முதலிலும், இரட்டித்து வருமிடத்திலும் வரும்போது ஒலிப்பில்லாமலும் ஈருயிர்களுக் கிடையேயும் மூக்கினத்தை அடுத்தும் வரும்போதும் ஒலிப்புடனும் தடையொலிகள் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இம்மொழிகளில் ஒலிப்புடையொலிகள் வருமிடங்கள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டனவாக இருப்பதால் ஒலிப்புடைத் தடை ஒலிகள் ஒலிப்பில்லாத் தடை ஒலிகளினின்று வேறுபட்டுத் தனி ஒலியன்களாக விளங்கவில்லை. இது போன்ற அமைப்பே தொல்திராவிட மொழியிலும் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. எனினும் தமிழ் மலையாளம் தவிர ஏனைய எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் ஒலிப்புடைத் தடையொலிக்கும் ஒலிப்பிலாத் தடையொலிக்கும் இடையே வேற்று நிலை அமைப்புக் காணப்படுவதால் தனித்தனி ஒலியன்களாக உள்ளன.

எ.டு தெலு.	ko:rika	'விருப்பம்'	go:ru	'விரல்நகம்'
	cuttam	'சுற்றம்'	juṭṭu	'மயிர்'
	a:ṭa	'ஆடல்'	a:ḍa(di)	'பெண்'
	da:ṭu	'தாண்டு'	ta:ḍu	'கயிறு'
	puṭṭa	'புற்று'	buṭṭa	'கூடை'

இம்மொழிகளில் ஒலிப்புடை அடைப்பொலிகளைக் கொண்ட இந்நோ ஆரிய மொழிச் சொற்கள் மிகுதியாகப் புருந்ததன் விளைவாகத்தான் ஒலிப்பிலா அடைப்பொலிகளினின்று ஒலிப்புடை அடைப்பொலிகள் பிரிந்து தனி ஒலியன்களாக உருவாகியுள்ளன. தெலுங்கு மொழியில் ஒலி இடப்பெயர்ச்சியின் விளைவாக மொழி முதலில் ஒலிப்புடை அடைப்பொலிகள் வருகின்றன.

எ.டு. go:ru 'விரல்நகம்' < *okar
ஒலிப்பில் -k- = -g-

அடைப்பு உரசொலியாகிய ச் (ஜ் கூட) மலையாளம், குடகு, தெலுங்கு, பர்ஜி, பிராஹுய், குருக், மால்டோ ஆகிய மொழிகளில் உள்ளது. பெங்கோ, மண்டா, குவி, கோண்டி (சில கிளைமொழிகளில்) ஆகியவற்றில் ஐ ஆகவும் ஏனைய மொழிகளில் எ ஆகவும் திரிகிறது.

2.9. மூக்கொலிகள்

தொல் திராவிட மொழியில் றீ (அண்ணஒலி) ண் (வளைநா ஒலி) ண் (நுலியண்ணஒலி) ந் (பல்லினஒலி), ம் (இதழொலி) ஆகிய ஐந்து மூக்கொலியன்கள் தாம் உண்டு. கடையண்ண மூக்கொலியாகிய ங் ககர மெய்க்கு முன்னர் மட்டும் வந்த காரணத்தால் தனி ஒலியனாகக் கருதப்படுவதில்லை. ஆனால் மலையாளத்திலும் தெலுங்கு தவிர ஏனைய நடுத்திராவிட மொழிகளிலும் *ங் என்ற மெய்ய் மயக்கம் 'ங்' ஆகத் திரிந்ததன் விளைவால் ஒலியனாகக் கருதப்பெறும் நிலையுடையதாக ங் விளங்குகிறது. அண்ண மூக்கொலியாகிய ஞகரம் பழந்தமிழிலும் மலையாளத்திலும் மொழி முதலில் வருகிறது. வளைநா மூக்கொலியாகிய ண் தென் திராவிட மொழிகளில் வழங்கப்படுகின்றது. ஏனைய திராவிட மொழிகளில் வளைநா அடைப்பொலியாகிய டகரத்திற்கு முன்னர் வருமிடம் தவிர ஏனைய இடங்களில் வரும்போது பல்லின மூக்கொலியாகிய 'ந்' உடன் இணைந்துவிடுகின்றது. கோண்டி போன்ற சில நடுத்திராவிட மொழிகளில் ண் உச்சரிப்பால் 'ந்' ஆக இருந்தாலும் தனி ஒலியனாகவே கருதப்பெறும் நிலையுடையதாக இருக்கிறது.

எ.டு. கோண்டி un- 'குடி' (இறந்தகால அடிச்சொல் utt-)
tin- 'தின்' (இறந்தகால அடிச்சொல் titi-)

இறந்தகால அடிச்சொல் utt- என்பது அடிச்சொல் un- உண்மையில் *un- என்பதிலிருந்து தோன்றியது என்பதைக் காட்டுகிறது.

பழந்தமிழிலும் மலையாளத்திலும் நுனியண்ண மூக்கொலிக்கும் பல்லின மூக்கொலிக்கும் இடையே வேறுபடுதலை இருப்பதைக் காண்கிறோம். மலையாளத்தில் இவ்வேறுபடுதலை மூக்கின, ஒலிகள் இரட்டிக்கும்போதுதான் காணப்பெறுகிறது.

எ.டு. ninnai 'நின்னல்' ninnai 'நின்றல்'

2.10. ஆடொலியும் வருடொலியும்

நுனியண்ண அடைப்பொலி (*t) யிலிருந்து உருவாகிய ஆடொலியாகிய ற் வருடொலியாகிய ற் - இலிருந்து பழந்தமிழ், மலையாளம், தோடா, பழங்கன்னடம், பழைய தெலுங்கு, கொண்டா ஆகிய மொழிகளில் வேறுபட்டுத் தனி ஒலியாக விளங்குகிறது. ஏனைய மொழிகளிலோ இது ற் - உடன் இணைந்து விட்டது.

2.11. மருங்கொலி

நுனியண்ண மருங்கொலியாகிய ல் - உம் வளைநா மருங்கொலியாகிய ள் - உம் எல்லாத் தென் திராவிட மொழிகளிலும், தெலுங்கிலும் இருக்கின்றன. கோலாமி மொழியில் நய்க்கி களை மொழியில் மட்டும் ள் உள்ளது. ஏனைய நடுத்திராவிட மொழிகளிலும் வடதிராவிட மொழிகளிலும் நுனியண்ண ஒலியாகிய ல் மட்டுமே உண்டு. தோடா மொழியில் ஒலிப்புடை ஒலிகளுடன் ஒலிப்பிலா வளைநா ஒலியாகிய ட் என்பதும் ஒலிப்பிலா நுனியண்ண ஒலியாகிய ட் என்பதும் கூடுதலாக உள்ளன. பிராஹுய் மொழியிலே - ல் உடன் ஒலிப்பிலா நுனியண்ண மருங்கொலி ஒன்று கூடுதலாக உள்ளது

திராவிட மொழியினத்துக்கு மட்டும் உரியதாய் விளங்கும் மருங்குரசொலியாகிய 'ழ்' இன்று மலையாளத்திலும் தமிழில் சில கிளைமொழிகளில் மட்டும் காணப்படுகிறது. ஆனால் முன்னாளில் இவ்வொலி கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் கூட இருந்துவந்தது. தென்திராவிட மொழிகளில் இந்த ழ் ஒலி என் ஒலியாகவோ ஈர் ஒலியாகவோ திரிகிறது. ஏனைய இரண்டு உட்பிரிவுகளில் ட்/த ஆகவோ ஈர் ஆகவோ திரிகிறது.

2.12. தொடரொலிகள்

தொடரொலியாகிய ய் = உம் வ் [பின்னாயிர்கள் முன் w] உம் எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் இருக்கின்றன. பெரும்பாலான மொழிகளில் மொழிமுதலில் (வெற்றிடத்துக்குப் பின்னர்) - இகர ஈகர எகர ஏகரங்களாகிய முன்னாயிர்களில் தொடங்கும் சொற்களுக்கு முன் யகர மெய் முதல் உடம்படுமெய் (onglide) ஆகவும் வருவதுண்டு. இதைப்போல உகர ஊகர ஓகர ஔகரங்களாகிய பின்னாயிர்களில் தொடங்கும் சொற்களுக்கு முன் ய வகரமெய் முதல் உடம்படு மெய்யாக வருகின்றது.

எ.டு. தெலுங்கு (y) eppuḍu 'எப்போது' (w) okaṭi 'ஒரு பொருள்'

உருபனியல்

2.13. பெயரடி

திராவிட மொழிகளில் பெயர்ச்சொற்கள் பொதுவாக ஒரு ரூபன் -கொண்ட சொற்களாகவே உள்ளன: எ.டு. தமிழ். நீர், கால், மரம். எனினும் அடிச் சொல்லுடன் பால்விகுதி இணைந்து வரும் சில பெயர்களும் உண்டு: எ.டு. தமிழ், மகன், மகள், தெலுங்கு tamraṇḍu 'தம்பி' manuma-ra:lu 'பேத்தி' வினையிலிருந்து உருவாகிய பெயர்ச் சொற்களும் திராவிட மொழிகளில் உண்டு.

2.14. பாலும் எண்ணும்

திராவிட மொழிகளில் பாற்பகுப்பு என்பது சொற்பொருளுடன் தொடர்புடைய ஒன்றாகும். பால் விகுதிகள் பொதுவாகச் சுட்டுப்

பெயர்களிலும் (Demonstrative pronoun) வினை முற்றுக்களிலும் வரும். ஆனால் பெயர்களில் பொதுவாக வருவதில்லை. தோடா, பிராஹுய் ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலும் பாற்பகுப்பு முறை என்பதே இப்போது இல்லை. தோடா தவிர ஏனைய தென் திராவிட மொழிகளில் ஒருமையில் மூவழிப்பகுப்பும், பன்மையில் இருவழிப்பகுப்பும் கீழ்க்கண்டவாறு அமைந்துள்ளன.

ஆண் ஒருமை	மக்கட் பன்மை
பெண் ஒருமை	
மக்கள் அல்லா ஒருமை	மக்களல்லாப் பன்மை

தெலுங்கு, குருக், மால்டோ மொழிகளின் ஒருமை பன்மை இரண்டிலும் இருவழிப் பகுப்புக்களே கீழ்க்கண்டவாறு உள்ளன.

ஆண் ஒருமை	மக்கட் பன்மை
ஆணல்லா (பெண்ணும்	
மக்கள் அல்லாதனவும்) ஒருமை	மக்களல்லாப் பன்மை

தெலுங்கு தவிர ஏனைய நடுத்திராவிட மொழிகளில் ஒருமை பன்மை இரண்டிலும் ஆண் - ஆணல்லா வேறுபாட்டைக்காட்டும் வகையில் பாகுபாடு அமைந்துள்ளது.

ஆண் ஒருமை	ஆண் பன்மை
ஆணல்லா (பெண்ணும்	
மக்களல்லாதனவும்) ஒருமை	ஆணல்லாப் பன்மை

திராவிட மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பில் மக்கட் பிரிவில் மட்டும் ஆண் பெண் வேறுபாடு சிறப்புடைய ஒன்றாகக் கருதப் பெறுகிறது.

திராவிட மொழிகளில் உள்ள வினை முற்றில் எழுவாயின் (வினை செய்தவரின்) பால், எண் ஆகியவற்றை உணர்த்தும் விருதிகள் வருகின்றன. எ-டு. தமிழ். வந்தான், வந்தாள், வந்தார்கள், வந்தது, வந்தன. ஆகிய வினைமுற்றுக்களின் ஆண், ஆள், ஆர்கள், அது, அன என்பன பால் காட்டும் விருதிகளாக வருவதை நோக்குக. இக்கால மலையாளத்திலோ இவ்விருதிகள் இல்லை. தோடா, கோட்டா, குடகு ஆகிய மொழிகளிலும்

படர்க்கை வினை முற்றுக்கள் பால் எண் பாகுபாடுகள் உணர்த்துவதில்லை.

2.15. பன்மை விகுதிகள்

திராவிட மொழிகள் பலவற்றில் (காட்டாக, தமிழ், கன்னடம், கோண்டி, குருக் - மால்டோ) மக்கட் பெயர்க்கு (தெலுங்கு தவிர ஏனைய நடுத்திராவிட மொழிகளில் ஆண் பன்மை) என ஒரு விகுதியும், மக்களல்லாப் பெயர்க்கென ஒரு விகுதியுமாக மொத்தம் இரண்டு விகுதிகள் உள்ளன. எ-டு. தமிழ். அரசர்கள் (அரசு-அர்-(கள்)) மாடு(கள்) கோண்டி, kall-i:r கள்ளர்கள்', paṛdi:-ṛ 'பன்றிகள்'. தோடா, கோட்டா, தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் எல்லாப் பெயர்களுக்கும் ஒரே பன்மை விகுதிதான் உள்ளது. எ-டு. தெலு. anna-lu 'அண்ணன்கள்' (eṭṭu-lu 'மரங்கள்'. தென் வட திராவிட மொழிகளில் மக்களல்லாப் பெயர்களில் (அஃறிணைப் பெயர்களில்) பன்மை விகுதி கட்டாயம் வரவேண்டுமென்பதில்லை. (குருக்-மால்டோ மொழிகளில் மக்களல்லாப் பெயர்ப்பன்மை என்பதே இல்லை). நடுத்திராவிட மொழிகளில் மக்களல் பெயர்களில் பன்மை விகுதி கட்டாயம் வரவேண்டும்.

2.16. பெயர்ச் சொல்லமைப்பு

திராவிட மொழிகளில் பெயர் அடிச்சொற்களுடன் ஏனைய உருபங்கள் வருமுறை கீழே கொடுக்கப் பெற்றுள்ளது.

பெயர் அடி + (பன்மை) + (சாரியை) + வேற்றுமை உருபுகள்
பின்னொட்டுக்கள்

அடைப்பானில் உள்ளவை வந்தாலும் வரலாம், வராமற் போனாலும் போகலாம். இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளில் உள்ளதைப் போன்று அமையாமல் திராவிட மொழிகளில் எண்ணும் வேற்றுமையும் வெவ்வேறு ஒட்டுக்களால் உணர்த்தப்படுகின்றன.

எ-டு. தமிழ். ஊர்-இல் ஊர்-கள்-இல் (-கள் பன்மை விகுதி, -இல் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு) Te. kukka-ki 'நாய்க்கு' kukka-l-a-ki 'நாய்களுக்கு' (-l-பன்மை ஒட்டு. -a-சாரியை, -ki ஆறாம் வேற்றுமை உருபு)

பெரும்பாலான திராவிட மொழிகளில் சிலவகைப் பெயர்ச் சொற்கள் வேற்றுமை உருபேற்கும்போது சில ஒட்டுக்களைப் பெற்றுவருகின்றன. இவற்றைத் தமிழிலக்கணத்தார் சாரியை என அழைப்பர்.

எ-டு. தமிழ். - த்த் - மர - த்த் - இல்
கன். - d - mara - d - a 'மரத்தின்'
தெலு. - ti - ir - ti - ki 'இல்லத்திற்கு'

சாரியைகள் ஏற்கும் பெயர்ப்பாடுபாட்டைப் பொறுத்த வரையில் திராவிட மொழிகளில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையாக வேறுபடுகின்றன. ஒவ்வொரு உட்பிரிவுக்கு இடையிலும் ஒவ்வொரு மொழிக்கு இடையிலும் சாரியைகளைப் பொறுத்த வரையிலும் கூட வேறுபாடு உண்டு. எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழ் கன்னடப்பிரிவில் மகர ஈற்றுப்பெயர்ச் சொற்கள் -த்த்- சாரியை பெறும். ஆனால் தெலுங்கில் மகர ஈற்றுச் சொற்களுடன் இந்தச் சாரியை வருவதில்லை. இந்தச் சாரியை தெலுங்கில் சில-யி ஈற்றுச் சொற்களுடன் தான் வருகிறது.

எ-டு. Ce:-ti-lo: 'கையில்' (ceyi - கை)

சில தனிச் சொற்கள் (செயவென் எச்சவடிவம், செய்து என் எச்சவடிவம்) வேற்றுமை உருபுகளாக வரும் - ஒரு சிறப்பியல்பு திராவிட மொழிகளில் காணப்படுகின்றது. இச்சொற்களைப் பின்னொட்டுச் சொற்கள் எனக் கூறலாம்.

எ-டு. தமிழ். பற்றி < பற்று அவனைப்பற்றி
இடம் அவனிடம்
கொண்டு கத்திகொண்டு 'கத்தியால்'
கூட அவன் கூட 'அவனோடு'

தெலுங்கு. mi:da 'மேல்' cettu mi:da 'மரத்தின் மீது'
kinda 'கீழ்' cettu kinda 'மரத்தின் கீழ்'
valla - காரணப் பொருள்காட்டும் பின்னொட்டு.

< பழந்தெலுங்கு valanan < valanu 'திசை'
va:di valla 'அவனால்'

கன்.	me:le	'மேல்'	marada me:le	'மரத்தின் மேல்'
	ke:lage	'கீழ்'	marda ke:lage	'மரத்தின் கீழ்'

வேற்றுமை உருபுகளில் சில உருபுகள் தனிச் சொற்களிலிருந்து தோன்றியனவாகவும் உள்ளன. தமிழில் ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளாகிய - இல், வீட்டை உணர்த்தும் 'இல்' என்ற தனிச் சொல்லிலிருந்தும், - உள், உள்ளே என்ற பொருளுணர்த்தும் 'உள்' என்ற தனிச் சொல்லிலிருந்தும் தோன்றியனவாகும். கன்னடத்தில் உள்ள ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகிய - அல்லி அங்கே என்ற பொருளுணர்த்தும் 'அல்லி' என்ற தனிச் சொல்லிலிருந்து வந்ததாகும். தெலுங்கு மொழியில் உள்ள ஏழாம் வேற்றுமை உருபான - லோ உள்ளே என்ற பொருளுணர்த்தும் சொல்லிலிருந்து உருவானது ஆகும் (lo:pala 'உள்ளே').

2.17. (மாற்றுப் பெயர்கள்) மூவிடப் பெயர்கள்

பெரும்பாலான திராவிட மொழிகளில் தன்மைப் பன்மையில் இருவகை இருக்கக் காணலாம். ஒன்று முன்னின்றூரை உளப் படுத்தியதாகவும் மற்றொன்று உளப்படுத்தாததாகவும் உள்ளன. இவற்றின் தொல் திராவிடமொழி வடிவங்கள் முறையே *நாம், *யாம் என்பனவாகும். (உளப்படுத்திய வடிவங்கள்: தமிழ். மலை. 'நாம்'. துளு. nama. தெலு. manamu. உளப்படுத்தாத வடிவங்கள்: தமிழ். யாம், நாங்கள். மலை. nāṁṁaḷ துளு. eṅkuḷu தெலு. me:mu). இவ்வேறுபாடு இக்காலக் கன்னடத்திலும் குடகு பிராக்ஷய மொழிகளிலும் இல்லை. இம்மொழிகளில் உளப்படுத்திய வடிவம் பொதுவாக நாம் என்ற பொருளில் வருகிறது.

திராவிட மொழியின் சுட்டுப்பெயர்கள் பொதுவாக மூன்று வகைப் பொருளுடையனவாக உள்ளன. அவை சேய்மைப் பொருளுணர்த்தும் அ - என்ற சுட்டடியாகப் பிறந்தவை (தமிழ். அவன் அவள், அது முதலியன), அண்மைப் பொருளுணர்த்தும் இ - என்ற சுட்டடியாகப் பிறந்தவை (தமிழ். இவன், இவள், இது முதலியன), சேய்மை அண்மை இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட பொருளுணர்த்தும் உ - என்ற சுட்டடியாகப் பிறந்தவை (தமிழ். உவன் உவள், உது முதலியன) என்பனவாகும். சேய்மை அண்மை

என்ற இருவகைப் பாசுபாடுதான் பெரும்பாலும் எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் காணப்படுகின்றது. மேற்கண்ட மூவகைப் பாசுபாடு பழந்தமிழ் (இலங்கைத் தமிழிலும்), பழங்கன்னடம், கூய்-கூவி, குருக், பிராகூய், ஆகிய மொழிகளில் மட்டும்தான் உள்ளது. கூய்-குனியில் நான்காவது சுட்டடி ஒன்று காணப்படுகின்றது. அகரச் சுட்டடியாகப் பிறந்த பெயர்களைப் போலச் சேய்மைப் பொருளை உணர்த்தும் வகையில் இம்மொழிகளில் எ- என்ற அடியிலிருந்து பெயர்கள் பிறக்கின்றன (கூய். eanju 'அவன்' earu 'அவர்கள்', e:ri 'அவன்', 'அது', e:vi 'அவைகள்', 'அவர்கள்').

2.18. எண்ணுப்பெயர்கள்

திராவிட மொழிகளில் மக்கட் பெயரைச் சுட்டவரும் எண்ணுப் பெயர்கள் எனவும் மக்களல் பெயர்களைச் சுட்டவரும் எண்ணுப் பெயர்கள் எனவும் இருவகை எண்ணுப் பெயர்கள் உள்ளன.

எ.டு. தமிழ் இரண்டு, இருவர்; மூன்று, மூவர்;

தெலு. reḍḍu, iddaru; muḍḍu, muḍḍuru.

மக்கட் பெயர்களைச் சுட்ட மக்களல் பெயர்களைச் சுட்டும் எண்ணுப் பெயர்களைத் தொடர்ந்து mandī என்ற பகுப்புச் சொல் (classifier) கன்னடம், தெலுங்கு மொழிகளில் வரக்காணலாம். மூன்றுக்கு மேற்பட்ட எண்களில் கன்னடத்தில் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது. எட்டுக்கு மேற்பட்ட எண்களில் தெலுங்கில் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது. கன். na:lku mandī 'நாலுபேர்' தெலு. enimidi mandī 'எட்டுப் பேர்'. தமிழ், மலையாளத்தில் 'பேர்' என்ற சொல் இவ்வாறு வருவதைக் காண்க. தமிழ். இரண்டுபேர் திருடர்கள்.

நடுத்திராவிட மொழியின் ஓர் உட்பிரிவில் அடங்கும் கோலாமி-நாயக்கி - பர்ஜி - கதபா மொழிகளில் இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து பெண்களைக் குறிக்கத் தனியாக எண்ணுப் பெயர்கள் உள்ளன. இம்மொழிகளில் மட்டுமன்றி ஏனைய மொழிகளில் ஒரு பெண்ணைக் குறிக்கத் தனியே ஒரு சொல் உள்ளது என்பதும் எண்ணத்தக்கது.

எ.டு. பர்ஜி. okal(i) 'ஒருத்தி' iral 'இரு பெண்டிர்' muyal 'மூன்று பெண்டிர்' nelal 'நான்கு பெண்டிர்' ceyal 'ஐந்து பெண்டிர்'

2.19. வினைமுற்று

திராவிட மொழிகளில் வினைமுற்று பொதுவாகப் பின்வரும் அமைப்பைப் பெற்று விளங்குகிறது.

வினையடி + (செயப்படு பொருள் குன்றாவினை ஒட்டு) + இயக்குவினை ஒட்டு) + கால/எதிர்மறை இடைநிலை + பால்காட்டும் விசுதி

எ.டு. தமிழ் செய் -த்-ஏன், ஒட் -டு -வ் -ஏன்.
செய் -வி -த்த் -ஆன்.

தெலு. aḍugu - ta:-nu 'கேட்பேன்'
taḍis - in - di 'சுரமாயிற்று'
taḍi - p - ε: - nu 'சுரமாக்கினேன்'
taḍi - p - inc - E: - nu 'சுரமாக்குவித்தேன்'

2.20. பெயரெச்சம்

திராவிட மொழிகளில் பெயரெச்சம் என்பது பெரும்பங்கு வகிக்கும் ஒன்றாகும். அது கீழ்க் கண்ட அமைப்பினைப் பெறும்.

எ-டு. வினையடி + கால / எதிர்மறை இடைநிலை + பெயரெச்ச விசுதி (அ/இ)
தமிழ். மலை. செய்த, கன். maḍ -id -a
துளு. an-t-i, தெலு. ce:s-in-a,
கோண்டி. ki:-t-a, கோலாமி. ka-tt-a

பெரும்பாலான திராவிட மொழிகளில் இறப்பு, இறப்பிலாக்காலம், எதிர்மறை ஆகியவற்றை உணர்த்தும் மூவகைப் பெயரெச்சங்கள் உள்ளன (விளக்கம் தேவண்டின் பார்க்க பி. எஸ். சுப்பிரமணியம் 1971) பெயரெச்சம் சொற்றொடர் நிலையில் பயன்படு மாற்றை 2.24ல் காண்க. (பெயரெச்ச விசுதி துளு மொழியில் -i,

கொண்டா.-பெங்கோ-மண்டா-சூய்-குவி மொழிகளில் -in, மற்ற மொழிகளில் -a, தெலுங்கில் எதிர் மறைப் பெயரெச்சத்தில் -i, இறந்த காலப் பெயரெச்சத்தில் -a).

2 21. எதிர் மறை வினை

எதிர் மறை ஒட்டுடன் (இடைநிலை) கூடிய எதிர் மறை வினை அமைப்பு என்பது திராவிட மொழிக்குரிய சிறப்புப் பண்புகளில் ஒன்றாகும். எதிர் மறை வினையில், எதிர் மறை (ஒட்டு) இடைநிலை, கால இடைநிலை வருமிடத்தில் வருகிறது. இவ்வடிவம் பொதுவாகப் பழக்கப் பொருளுணர்த்துவதாகவோ எதிர் கால முணர்த்துவதாகவோ அமைகின்றது.

எ-டு. பழந்தமிழ். செய்ய- ி -ஏன்
பழங்கன். ma:ð- ி -eṇ/e(nu)
துளு. amp-ay-E. தெலு. ce:y-a-nu
கோண்டி. tuññ-o:-n கோலாமி. kal-e:-n

குருக் - மால்டோ மொழிகளில் மட்டும் இவ்வமைப்பு முறை இன்று காணப்படவில்லை; அம்மொழிகளில் கூடத் தொடக்க நிலையில் இவ்வமைப்பு நிலை இருந்து அண்மையில் அற்றுப்போய்விட்டதென ஊகிக்க இடமுண்டு.

எதிர் மறை இடைநிலை பெற்றுவரும் ஏனைய அமைப்பு வடிவங்கள் வருமாறு:

(i) எதிர்மறை வினை எச்சம் கீழ்க்கண்ட சொல்லமைப்பைப் பெறும்.

எ-டு. வினையடி + எதிர்மறை இடைநிலை

தமிழ். மலை. செய்ய - ஆது/ செய்ய - ஆமல்
கன். ma:ð - ade
துளு. amp - antE.
தெலு. ce:y - aka/ceyy-akuṇḍa:
கோண்டி. tuñ - va:k
கோலாமி. kal - seṭay.

- எ-டு. தமிழ். (ஒரு) வர் - ஆதே > வராதே
 (பன்) வர் - ஆத்-ஈ(கள்) > வராதீர்கள்
 பழங்கன். (ஒரு) bar-al-θ (பன்) bar-al-im
 தெலு. (ஒரு) ra:-ku-(mu) (பன்) ra:-k-unḍu/
 ra:-k-aṇḍi
 கோண்டி. (ஒரு) va:y-va:-θ (பன்) va:y-va:-ṭ
 கோலாமி. (ஒரு) van-ne:m (பன்) van-ne:-r/
 van-ne:-r
 பிராஹுய். (ஒரு) ba-fa-θ (பன்) ba-fa-bo

(v) மேலும் நடுத்திராவிட மொழிப்பிரிவில் உள்ள பல மொழிகளில் இறந்தகால முணர்ந்தும் ஒருவகை எதிர்மறை அமைப்பு உள்ளது. அதன் சொல்லமைப்பு வருமாறு.

வினையடி + எதிர்மறை இடைநிலை + இறந்தகால இடைநிலை + பால்காட்டும் விகுதி.

இவ்வெதிர்மறை அமைப்பு தெலுங்கு, கோண்டி மொழிகளைத் தவிர ஏனைய மொழிகளில் இடம்பெற்றுள்ளது.

- எ-டு. பெங்கோ huṭ-v-t-aṅ 'கண்டிலேன்'
 கூய் tin-ʔa-t-enu 'தின்றிலேன்'
 கோலாமி siyy-e:-a:n 'கொடுத்திலேன்'
 நாயக்கி a:r-e-t-aṅ 'ஆடிலேன்'

மலையாளத்திலும் இவ்வமைப்பு தொடக்க நிலையில் இருந்துள்ளது.

- எ-டு. koṭ-ṛi-a:n 'கொடுத்திலன்'

தென் திராவிட மொழிகளிலும் தெலுங்கிலும் எதிர்மறையில் இறந்தகாலம் உணர்ந்த செயலென் எச்ச வினையுடன் எதிர்மறைப் பொருள்தரும் 'இல்லை' என்ற சொல் சேர்ந்துவரும் சொற்றொடர் அமைப்பு முறை பயன்படுத்தப் பெறுகின்றது.

- எ-டு. தமிழ் செய்யவில்லை.
 கன். ma:d-al illa.
 தெலு. ce:y-a le:du.

சொற்றொடரியல்

2.22. வாக்கிய அமைப்பு

எழுவாய் செயப்படு பொருள் பயனிலை என்ற முறை அமைப்பே திராவிட மொழிகளில் பொதுவான வாக்கிய அமைப்பாகும். எனினும் செயப்படு பொருளுக்கு அழுத்தமோ சிறப்போ கொடுக்க விரும்பினால் எழுவாய்க்கு முன்னர் அது வரலாம்.

எ-டு. தமிழ். நான் அவனைப் பார்த்தேன்
மலை. na:n avane kaṇṭu
கன். na:nu avanannu noḍide
தெலு. ne:nu va:ṇṇi ciSE:nu

எழுவாய் மூவிடப்பெயராக இருக்குமானால் வெளிப்படத் தோன்ற வேண்டுமென்பதில்லை. பயனிலையாக வரும் வினைமுற்றில் உள்ள பால்காட்டும் விகுதியே எழுவாய் இன்னது என்பதைக் காட்டி விடுகின்றது. இம்மாதிரியான நிலை மலையாளத்தில் அமைய வழி இல்லை. ஏனெனில் மலையாளத்தில் பால்காட்டும் விகுதிகள் வினை முற்றில் வருவதில்லை.

பெயரடை பிபயருக்கு முன்னும் வினையடை வினைக்கும் பெயரடைகளுக்கு முன்னும் வருகின்றன. துணைவினை முதல் வினைக்குப் பின்னே வருகின்றது.

பெரும்பாலான திராவிட மொழிகளில் ஒரு பெயர்த்தொடர் எழுவாயாகவும் மற்றொரு பெயர்த்தொடர் பயனிலையாகவும் அமைகின்ற வாக்கிய அமைப்புக்கள் உள்ளன. இவ்வாக்கிய அமைப்பு நிகழ்காலத்தை உணர்த்துமானால் இரண்டு பெயர்த்தொடர்களை இணைக்கும் புணர்ப்புவினை (copula) வருவதில்லை. ஆனால் மலையாளத்திலோ இப்புணர்ப்புவினை வருவதைப் பார்க்கிறோம். இவ்வகையில் மலையாளம் வேறுபட்டு நிற்கிறது.

எ-டு. தமிழ். அவர் (ஒரு) அமைச்சர்
மலை. adde:ham oru mantri a:ṇṇ
கன். avaru obba mantrigaḷu
தெலு. a:yana (oka) mantri (ga:ru)

2.23. பெயர்த்தொடர்

ஒரு பெயர்த்தொடர் ஒரு பெயரையும் அதற்கு முன்னே ஒன்றோ பலவோ பெயரைடைகளையும் கொண்டு இருக்கும். ஒரு பெயரைடைக்கு மேல் பல பெயரைடைகள் அடுக்கி வரும்போது கீழ்க் கண்ட வைய்பு முறை அமையும். சுட்டுப் பெயரைடை, எண்ணுப் பெயரைடை, பண்புப் பெயரைடை, பெயர்ப் பெயரைடை.

- எ-டு. தமிழ். அந்த இரண்டு பெரிய மாட்டுவண்டிகளும்
 மலை. a: ranʔa valiya ka:ʎa vantikaʎ
 கன். a: eraʔu doʔʔa ettina ga:diʎu
 துளு. a: eraʔi mallo bo:rido ga:ʔi ʎi
 தெலு. a: ranʔu pedda eddu ballu:
 தமிழ். எங்கள் நான்கு சிறிய மாமரங்களும்
 மலை. n̩a:n̩aʎuʔe na:ʎa ceriya ma:vu(kal)
 கன். namma na:ʎu cikka ma:vina maragaʎu
 துளு. enʎleno na:ʎi ki:n̩o kukkudo maro:n̩kuʎu
 தெலு. ma: na:ʎugu cinna ma:miʔi ceʔlu:

மலையாளத்தில் சுட்டுப் பெயரைடையும் பெயர்ப் பெயரைடையும் ஒன்றாக இணைந்தும் ஒன்றுக்கு ஒன்று இடம் மாறியும் வரலாம்.

- எ-டு. a: ente pe:na: 'அந்த என் பேன'
 ente a: pe:na: 'என் அந்தப் பேன'

எண்ணுப் பெயரைடையும் அளவுப் பெயரைடையும் இடம் மாறி வரலாம்.

- எ-டு. ranʔo valiya vantikaʎ 'இரண்டு பெரிய வண்டிகள்'
 valiya ranʔa vantikaʎ 'பெரிய இரண்டு வண்டிகள்'

2.24. உறவுத் தொடரமைப்பு (Relative construction)

பெயரெச்சத்தில் முடியும் உறவுத் தொடர் எப்போதும் முதற் பெயருக்கு (head noun) முன்னேதான் வரும். ஏனைய வகைப் பெயரைடைகளுக்கும் முன்னேதான் வரும்.

எ-டு. தமிழ். நான் நேற்றுக் கடையில் வாங்கிய அந்த இரண்டு
பெரிய மாம்பழங்களும் (நன்றாக இருக்கின்றன).

மலை. ña:n innale cantayilninnu(m) va:nñiya a;
raṇṭa valiya ma:mpalaññaḷ (nallava a:ṇa)

கன். na:nu nine pe:ṭeyalli koṇḍu koṇḍa a: eraḍu
doḍḍa ma:vina haṇṇugaḷu (ceṇṇa:give)

தெலு. ne:nu ninna baja:rlu: konna a: reṇḍu pedda
ma:miḍi paḷlu: (ba:gunna:yi)

பெயரெச்சங்கள் திராவிட மொழிகளில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள்
(relative pronoun) வருவதைத் தவிர்க்க உதவுகின்றன. பெயர்
ரெச்சத்திற்கும் அது கொண்டு முடியும் பெயர்களுக்குமிடையே
பலவித இலக்கண உறவுகளைக் காணலாம். எழுவாய் செயப்படு
பொருள் கருவி காரணம் முதலிய தொடர்புகள் உள்ளன.

(i) எழுவாய் தமிழ். வந்த மனிதன்
மலை. vanna manuṣyan
கன். banda manuṣya
துளு. batti manuṣye
தெலு. occina maniṣi

(ii) செயப்படு பொருள் தமிழ். செய்த வேலை.
மலை. ceyta jo:li
கன். ma:ḍida kelasa
துளு. anti: kelasu
தெலு. ce:sina pani

(iii) கருவி தமிழ். பழம் நறுக்கிய கத்தி
மலை. paḷam muricca katti
கன். haṇṇu kattarisida ca:ku
துளு. parndi tuṇḍanti: bi:satti
தெலு. paṇḍu ko:sina katti

(iv) கொடை	தமிழ்.	(நீ பணம்) கொடுத்த ஆள்
	மலை.	(ni: paṇam) koṭutta manuṣṣyan
	கன்.	(ni:nu haṇa) koṭṭa manuṣṣya
	துளு.	(i: duḍḍu) ko:li: manuṣṣye
	தெலு.	(nuvvu ḍabbu) iccina maniṣi

(v) எல்கை	தமிழ்.	போன ஊர்
	மலை.	po:ya gra:mam
	கன்.	ho:da u:ru
	துளு.	po:yi: u:ri
	தெலு.	veḷḷina u:ru

(vi) நீக்கம்	கன்.	(na:nu) bidda mara 'The tree from which I fell'
	துளு.	(e:nʔ) bu:ḷi: mara
	தெலு.	(ne:nu) paḍina ceṭṭu

இவ்வமைப்புத் தமிழ் மலையாளத்தில் இல்கை.

(vii) இடம்	தமிழ்.	(நான்) சாப்பிட்ட ஹோட்டல்
	மலை.	(ñā:n) a:ha:ram kalicca ho:ṭṭal
	கன்.	(na:nu) u:ṭa ma:ḍida ho:tel
	துளு.	(e:nʔ) uḍḍi ho:ṭel
	தெலு.	(ne:nu) tinna hotalu

2.25. செய்து வினை எச்ச வாக்கியம்

திராவிட மொழிகளில் ஒரே வாக்கியத்தில் இறந்த காலங் காட்டும் செய்து என்னும் வினை எச்சங்கள் பல தொடர்ந்து அடுக்கி வரலாம். இதுபோலவே பல எதிர்மறை வினை எச்சங்களும் நிகழ்கால வினை எச்சங்களும் அடுக்கிவர இயலும். சாதாரணப் பேச்சு வழக்கில் நான்குக்கு மேற்பட்ட வினை எச்ச அடுக்குகள் வருவதே அரிதெனலாம். அடுக்கி வரும்போது தொழில் நிகழும் கால வரிசைக் கேற்ப வரிசை முறை வரும். இறுதியில் வினைமுற்று வருதல் வேண்டும்.

எ-டு. தமிழ். என் மனைவி நேற்றுப் புறப்பட்டு, பிறந்த வீட்டுக் குப் போய் எல்லாரையும் பார்த்து விட்டு, எல்லா விஷயங்களையும் பேசிவிட்டுத்திரும்பி வந்தாள்.

மலை. enre bha:rya innale purappettā, avaḷute vi:ṭṭil po:yi ella:vareyum kaṇṭittā, avaro:ṭā ella: ka:ryanṇālum samsa:riccittā, maṭaṇṇi vannu.

கன். nanna heṇḍati ninne horaḷu, avaḷa ta:yiya manege ho:gi, ellarannu: no:ḍi, ella: viṣaya vannu. ma:ta:ḍi, hindirugidaḷu.

துளு. ena ra:maṇi ko:ḍe pida:ḍṭī, aḷena appena illagī po:ṭī, manterenla: su:tu, manta viṣayonla: pa:te:rtī, pira battalī.

தெலு. ma: a:viḍa puttṇṭiki vellī, andarini: cu:si, anni viṣaya:lu: ma:ṭṭa:ḍi, tirigi occindi.

செய்து என்னும் வினை எச்சத்தின் எழுவாயும் அது கொண்டு முடியும் வினை முற்றின் எழுவாயும் கீழ்க்கண்டதில் உள்ளதைப் போல் வெவ்வேறுகவும் அமையலாம்.

எ-டு. தமிழ். நான் வந்து பத்து நாள் ஆயிற்று
மலை. ṇa:n vanniṭṭā pattā divasam a:yi
கன். na:nu bandu hattu dinagaḷu a:yitu
துளு. e:nī battīṭī pattī dina a:nī
தெலு. ne:nu vaccei padi ro:julu ayindi

சில சமயங்களில் செய்து வினை எச்சம் கொண்டு முடியும் வினைமுற்றும் காரண காரியத் தொடர்புடையதாகவும் அமையலாம்.

எ-டு. தமிழ். அவன் விஷம் குடித்து இறந்து போனான்.
மலை. avan viṣam kuṭiccā mariccu
கன். avanu viṣa kuḍidu sattuhō:da

துளு. a:ye visa partī saytī po:ye
தெலு. va:ḍu viaṣam ta:gi cacci po:ya:ḍu

திராவிட மொழிகள் பலவற்றில் 'என்' என்ற வினையடிபாகப் பிறந்த இறந்த காலச் செய்தென் எச்சவடிவமாகிய 'என்று' மேற்கோள் குறிக்குப் பதிலாக வருகின்றது.

எ-டு. தமிழ் இந்திராகாந்தி இந்தத் தேர்தலில் ஜெயிப்பார் என்று பலர் நம்பினார்கள்.

மலை. indira: ga:ndhi i: tiraṇṇeṭuppil vijayikkum-
enna dha:ra:ḷam janāṇṇaḷ viṣvasiccu

கன். indira: ga:ndhiyavaru i: cuna:vaṇeyalli
gellutta.re endu bahu mandi nambiddaru.

துளு. indira: ga:ndhi i: cuna:vaṇeṭī gelveṭī:(e)ntī
manterla nambutitterī

தெலு. indira: ga:ndhi i: ennikalalo: neggutundi
ani ca:ḷa:mandi nammE:ru

2 26. செயப்பாட்டு வினை

திராவிட மொழிகளில் செயப்பாட்டு வினைக்கெனத் தனி விகுதி எதுவுமில்லை எனினும் நான்கு இலக்கிய மொழிகளிலும் தொன்மைக் காலத்திலும் இக்காலத்திலும் 'அனுபவி' என்னும் பொருளுடைய தமிழ். படு, மலை. peṭu, கன். paḍu, தெலு. paḍu என்னும் துணைவினைப்பகுதி செயவென் வினை எச்சத்துடன் சேர்ந்து செயப் பாட்டு வினைப் பொருள் தருவதைக் காண்கிறோம். (விளக்கம் வேண்டின் பார்க்க அகத்தியலிங்கம் 1967)

எ-டு. மலை. a: kaḷḷan po:li:skara:ḷ piṭikkṛppeṭṭu
'அந்தத் திருடன் போலீஸ்காரரால் பிடிக்கப் பட்டான்'

தமிழ். பொய் சொல்லக் கூடாது என்று வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

கன். su||annu he:|aba:radu endu ve:daga| alli
he:|al paṭṭide.

தெலு. abaddham a:ḍa ku:ḍadu ani ve:da:lalo:
ceppabadindi.

2.27. செயவென் எச்சம்

திராவிட மொழிகளில் செயவென் எச்சம் பொதுவாக 'அதற் பொருட்டு' என்ற பொருளில்தான் வரும். அத்துடன் கொண்டு முடியும் வினைமுற்றின் தொழிலின் காரணப் பொருளாகவும் வரலாம். மேலும் காலங்காட்டும் வினையடையாகவும் வருகிறது. இந்த இரண்டு பொருள்களும் செயவென் எச்சத்தின் எழுவாயும் அதுகொண்டு முடியும் வினைமுற்றின் எழுவாயும் வெவ்வேறாக இருக்கும்போதுதான் உணர்த்தப்பெறும். இந்த இரண்டு பொருள்களும் மலையாளத்தில் இல்லை.

காரண காரியப் பொருளில்

எ-டு. தமிழ். மழை பெய்யக் குளம் நிறைந்தது.

கன். maḷe baralu kore tumbitu.

பழந்தெலு. va:na kuriyan ceruvu niṇḍenu

காலவினையடைப் பொருளில்

எ-டு. தமிழ். நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவன் என்னை அடித்தான்.

பழங்கன். ni: no:ḍe avam nannam hoḍedam

துளு. i: tu:yare a:ye eṇkī ha:kiye

பழந்தெலு. ni:vu cu:ḍan (ga:n) vā:ḍu nannun goṭṭenu.

2.28. வினா வாக்கியம்

உலகில் உள்ள ஏனைய மொழிகளைப்போலத் திராவிட மொழிகளிலும் இருவகையான வினா வாக்கியங்கள் உள்ளன. முதல்

வகை: ஆம் அல்லது இல்லை என விடைபெறும் வினா வாக்கியம். இவ்வாக்கியத்தில் வினா இடைச் சொல்லாக ஆ, ஓ, ஏ ஆகிய வற்றுள் ஒன்று வரும். இரண்டாம் வகை: வினாச் சொல்லைக் கொண்ட வாக்கியம் ஆகும்.

வகை 1

- எ-டு. தமிழ் அவன் நாளை வருவானா?
மலை. avan na:|e varummo?
கன். avanu na:|e barutta:neye?
துளு. a:ye elle barpena?
தெலு. va:ðu re:pu osta:ða:?

வகை 2

- எ-டு. தமிழ். அவன் எப்பொது வருவான்?
மலை. avan eppo:| varum?
கன். avanu ya:va:ga barutta:ne?
துளு. a:ye e:pa barpe?
தெலு. va:ðu eppuðu osta:ðu?

துணை நூல்கள்

- Agesthialingom, S. 1969. "Passive in Dravidian". In Agesthialingom, S. and Kumaraswami Raja, N. (eds,) pp. 1-22.
- Agesthialingom, S and Kumaraswami Raja, N. (eds.) 1969. *Dravidian Linguistics (Seminar Papers)*. Annamalai-nagar: Annamalai University.
- Agesthialingom, S and Subrahmanyam, P. S. (eds.), 1976. *Dravidian Linguistics - V*. Annamalai-nagar: Annamalai University.

- Bright, W. 1972. "The enunciative vowel", *International Journal of Dravidian Linguistics* 1.1, pp. 26-55.
- Burrow, T. 1968. *Collected papers on Dravidian Linguistics*. Annamalainagar: Annamalai University.
- Burrow, T. and Bhattachayra, S. 1953. *The Parji language*. Hertford.
- Caldwell, R. 1856 (3rd edition reprinted in 1956). *A Comparative grammar of the Dravidian or South-Indian family of languages*. Madras: University of Madras.
- Emeneau, M. B. 1956. "India as a linguistic area", *Language* 32, pp. 3-16.
- 1969. "A Kota vowel-shift", *Journal of Tamil Studies* 1.1, pp. 21-34.
- 1970a. "Kōḍagu vowels", *Journal of the American Oriental Society* 90, 145-158.
- 1970b. *Dravidian comparative phonology: a sketch*. Annamalainagar: Annamalai University.
- Krishnamurti, Bh. 1958. "Alternations i/e and u/o in Dravidian", *Language* 34, pp. 458-468.
- 1961. *Telugu verbal bases: a comparative and descriptive study*. Berkeley and Los Angeles: University of California.
- Shankara Bhat, D. N. 1970. "Kuḍux indicatives," *Indo-Iranian Journal* 12, pp. 216-223.
- 1971. *An outline grammar of Havyaka*. Poona: Deccan College.

Shanmugam, S. V. 1971. *Dravidian nouns (a comparative study)* Annamalaiagar: Annamalai University.

Subrahmanyam, P. S. 1969. "The central Dravidian languages". In Agesthalingom, S and Kumaraswami Raja, N. (eds.), pp. 107-134 (also Journal of the American Oriental Society 89, pp 739-750).

——— 1971. *Dravidian verb morphology (a comparative study)*. Annamalaiagar: Annamalai University.

——— 1976. "The Toda developments of Proto-Dravidian *a, *a:, *l and *l'". In Agesthalingom, S. and Subrahmanyam, P. S. (eds.), pp. 87-120.

——— 1977. *Dravidia bhaṣalu* (Dravidian languages (in Telugu)). Annamalaiagar.

திராவிட மொழிகளும் ஏலமைட் மொழியும்

மத்திய தரைக்கடல் மொழிகளுள் ஒன்றாகிய ஏலமைட் மொழிக்கும் திராவிட மொழிகளுக்குமிடையே உறவு காண்பார் மக்கால்பின் (D. W. Mc Alpin). சொற்கள், ஒலியனியல், சொல்லியல் ஆகிய அடிப்படையில் எல்லாம் இம் மொழிகளிடையே இனஉறவு காணப்படுகிறது என்பது இவரது எண்ணம். குறிப்பாகப் பழந்தமிழுக்கும் இம் மொழிக்கும் இடையே நல்லதொரு உறவு உள்ளது என்பார். இவர் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் பழந்தமிழிலே காணப்படுகின்ற இறந்தகாலம் - இறப்பிலாக்காலம் (Past, non-Past) என்ற நிலையே ஏலமைட் மொழியில் காணப்படுகிறது என்றும் இதுபோன்ற பலவேறு ஒற்றுமைகள் இவ்விரு மொழிகளுக்கிடையே உள்ளன என்றும் உரைக்கிறார்.

ஆதாரம் : டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் எழுதிய உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள்-1 பக். 76.

ககரம் ஓர் எதிர்கால இடைநிலை

பழந்தமிழில் ககரம் ஓர் எதிர்கால இடைநிலையாகப் பயன்படுவதை நாம் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறியலாம். தன்மை ஒருமை, தன்மைப்பன்மை உணர்த்தும் இருவகை வினைமுற்றுகளில் மட்டுமே இவ்விடைநிலை காணப்படுகிறது; அவற்றுள்ளும் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றுகளிலேயே மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்படுதல் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்: ககரத்தை எதிர்கால இடைநிலையாகக் கொண்ட தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றுக்கள் பெரும்பான்மையான சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் நிலையில் தன்மை ஒருமை வினைமுற்றுக்கள் சங்ககாலத்துள்ளும் மிகவும் பிற்பட்ட இலக்கியங்களான கவித்தொகை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்றனவற்றில் மட்டுமே இடம்பெறுகின்றன.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் நச்சினர்க்கினியர் மட்டுமே ககரத்தை எதிர்கால இடைநிலையாகக் கருதியமை ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (தொல், சொல். 204). அம் ஈறு வருங்கால் ககரம் எதிர்காலம் உணர்த்திவரும் எனக் குறிப்பிட்ட நச்சினர்க்கினியர் ஏம், ஏன் ஆகிய ஈறுகளுடன் வரும் ககரத்தைப்பற்றி எதுவும் கூறியுரல்லர்.

எ-டு.

தன்மை ஒருமை

ஆற்றுகேன் (கவி. 140-14)

நாடுகேன் (சிலப். 16-19)

உண்கேன் (மணி. 10-39)

தன்மைப் பன்மை

பாடுகம் (புறம். 32-6)

அயர்கம் (குறுந். 80-3)

செல்கம் (அகம். 325-13)

கொணர்கேம் (மணி. 10-37).

மொழியும் ஒலியும்: உயிரொலிகள்

க. முருகையன்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

1.0 மொழியின் சாதனம்

மொழியின் உயிர்ப்பே ஒலி எனின் அது மிகையாகாது. மொழி மனிதனின் கருத்துப் பரிமாற்றச் சாதனம்; மனித எண்ணங்களைத் தூக்கிச்செல்லும் ஊர்தி என்று கருதப்படுகின்றது. ஆனால் உண்மையில் எண்ணங்கள் இவ்ந்ந்து செல்லும் வாகனம் ஒலியே அன்றி மொழியன்று. எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த மனிதன் ஏற்படுத்திக்கொண்ட சாதனம் ஒலியே ஆகும். அவ்வொலி நிரந்தரம் தொடர்ந்தும் அமையும் இலக்கணக் கட்டுக்கோப்பே மொழி. சொற்களோ, தொடர்களோ பொருளைப் பயக்கின்றன என்பதைவிட அவற்றில் அமைந்துள்ள ஒலி வேறுபாடே பொருளை உணர்த்துகின்றது என்பதுதான் பொருத்தமுடைத்து. காட்டாக, ஆலை, ஆலை என்ற சொற்களிலும் ஆலை தொடங்கிற்று, ஆலை தொடங்கிற்று என்ற தொடர்களிலும் உள்ள அ, ஆ என்ற வேறுபட்ட உயிரொலிகள், அவற்றிலும் அவ்வுயிர்களில் உள்ள நெடி

லின்மையும் நெடிற்றன்மையுந் தான் பொருள் வேறுபாட்டினை உணர்த்தக் காரணமாக உள்ளன. ஈண்டு பொருளை அதாவது மனிதனின் எண்ணத்தைத் தெரிவிப்பது ஒலியே என்பது தெளிவாகின்றது. அவன், அவனா? என்ற சொற்களிலும் அவன் வந்தான் அவனா வந்தான்? அவன் வந்தானா? என்ற தொடர்களிலும் உள்ள ஆகாரம், தான் வரும் இடமாகிய இலக்கணக் கட்டமைப்பிற்கு ஏற்ப உடன்பாட்டமைப்பையும் வினாவமைப்பையும் காட்டி நிற்கின்றது. ஈண்டு பொருளை அதாவது மனிதனுடைய எண்ணத்தை உணர்த்துவது நிரந்துவரும் ஒலியே என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே மொழி என்பது பொருள்தரும் ஒலிகளை வகைப்படுத்தும் இலக்கணக் கட்டமைப்பு என்பதும் இதில் பொருளைப் பொதித்துத் தாங்கிச் செல்லும் சாதனமாக உள்ளது அவ்வொலிகளே என்பதும் பெறப்படுகின்றதல்லவா? இவ்வொலிகளைத்தான் பேச்சொலிகள் என்று குறிப்பிடுகின்றோம்.

1.1 பேச்சொலிக் கொள்கை

பேச்சொலிகள் அனைத்தும் மனிதனுடைய பேச்சுப் பொறியால் பிறப்பிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் பேச்சுப்பொறி உண்டாக்கும் ஒலிகள் அனைத்தும் பேச்சொலிகளாகா. ஏனெனில் இருமுதல், களைத்தல் போன்றவை பேச்சொலிகளன்றே. இவ்வாறு நோக்கும் போது பேச்சொலிக் கொள்கை (phonetic theory) என்பது பேச்சுப்பொறி உண்டாக்கும் மொழியொலிகளை (Linguistically significant sounds) மட்டுந்தான் விளக்குவதாக அமைகின்றது. இது சில மொழிகளின் ஒலிகளையோ தனியொரு மொழியின் ஒலிகளையோ விளக்குவதாக இருக்கலாம். ஆனால் தனி மொழியின் ஒலிகளை மட்டும் விளக்குவது ஒலியியல் கொள்கை ஆகாது. தமிழ் மொழிக்கு அமைக்கப்படும் பேச்சொலிக் கொள்கை ஆங்கில மொழியின் ஒலிகளை விளக்கப் பயன்படாதல்லவா? எனவே பேச்சொலிக் கொள்கை என்பது பேச்சுப்பொறியால் பிறப்பிக்கப்படும் மொழியொலிகள் அனைத்தையும் விளக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். இது அகிலப் பேச்சொலிக் கொள்கை (Universal phonetic theory) ஆகும். இவ்விதிமுறையின் அடிப்படையில் நிறுவப்படும் பேச்சொலிகளே அகிலப் பேச்சொலிக்

ளாகும். அகிலப் பேச்சொலிகளிலிருந்து எந்த ஒரு மொழியையும் விளக்குவதற்கு வேண்டிய பேச்சொலிகளை நாம் பெறலாம்.

1.2 பிறப்புக் கூறுகள் (Articulatory features)

அகிலப் பேச்சொலிகள் பேச்சுப்பொறியால் உண்டாக்கப்படுகின்றன என்பதும் அவ்வொலிகள் பொருள் வேறுபாட்டினை உணர்த்த மொழியின் சாதனமாக அமைந்துள்ளன என்பதும் மேலே விளக்கப்பட்டன. தற்போது மேலே குறிப்பிட்டதுபோல் (1) அலை, ஆலை என்ற சொற்களையும் அவற்றோடு (2) கலம், கலன் என்ற சொற்களையும் (3) காய், கார், கால், காழ் என்ற சொற்களையும் நோக்குவோம். ஒன்றாவது தொகுதியில் உயிரொலிகள் வேறுபடுகின்றன என்பதைவிட அவற்றின் நெடிற்றன்மை வேறுபடுவதுதான் பொருள் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் என்று முன்னரே கண்டோம். அவ்வாறே இரண்டாம் தொகுதியில் உள்ள மூக்கின மெய்களின் பிறப்பிடமும் மூன்றாம் தொகுதியில் உள்ள மெய்களின் பிறப்பாக்கமும் (manner of articulation) வேறுபடுகின்றன. இவற்றினின்றும் பொருள் வேறுபாடு ஒலிகளைக் கொண்டு அமைகின்றது என்பதைவிட அவற்றின் பிறப்பிடம், ஆக்கம் ஆகிய பிறப்பு வேறுபாட்டுக் கூறுகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகின்றது என்பதுதான் மிகவும் பொருத்த முடைத்து என்பது நினைநாட்டப்படுகின்றது. இக்கூறுகளையும் அவற்றோடு மொழிக்கு உள்ள உறவையும் பற்றி விளக்குவதே அகிலப் பேச்சொலிக் கொள்கையாகும். இக்கொள்கையின் அடிப்படையில் உலக மொழிகளில் உள்ள ஒலிகள் அவ்வம் மொழிகளின் பொருள் வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் எவ்வாறு பகுக்கப்படலாம் என்பதைக் காண்போம்.

1.2.1 உயிர், மெய்

பேச்சொலிகளை அவற்றின் பிறப்புக்கூறுகளுக்கு ஏற்ப வகைப்படுத்துவதாகக் கொண்டால் முதல் பிரிவு உயிர், மெய் என்பதன் அடிப்படையில் அமையும். ஒலிப்பிறப்பு என்பதைப் பேச்சுக் குழைத் (speech tract) திறத்தல், அடைதல் என்று செயல்படவைப்பது என்று சொல்லலாம். அவ்வாறு செய்யும்போது பேச்சுக் குழல் திறந்தமையும்போது தடையின்றி வெளிச்செல்லும் மூச்சுக்

காற்று உயிரொலிகளை உண்டாக்குகின்றது. பேச்சுக் குழலினைப் பலவாறாக நெருக்கி மூச்சுக் காற்றைத் தடைப்படுத்துவதன் மூலம் கட்டுப்பட்டுத் தடைப்படும் மூச்சுக்காற்று மெய்யொலிகளை உண்டாக்குகின்றது. இவ்வாறு உண்டாகும் உயிர், மெய் ஆகிய ஒலிகள் மேலும் அவை பிறப்பிக்கப்படும் உறுப்பு, இடம், ஆக்கம் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்பப் பகுக்கப்படுகின்றன.

1.2.1.1 அடிப்படை உயிர்கள்

உயிர்களை உண்டாக்கும்போது வாயறையில் நா அமையும் நிலையினையும் இதழ் அமைப்பையும் கொண்டு அவற்றை வகைப்படுத்தலாம். ஈசல், ஆசை, ஊதல் என்ற சொற்களில் உள்ள ஈ, ஆ, ஊ என்ற ஒலிகளை எடுத்துக்கொள்வோம். இவற்றை உண்டாக்கும்போது வாயை ஆடியில் பார்த்தாலும் வாயில் விரலை வைத்து நாவின் அமைப்பை உணர்ந்தாலும் கீழ்வரும் உண்மைகள் தெளிவாகும். ஈகாரத்தை ஒலிக்கும்போது நா முன்வாயில் உயர்ந்து அமைந்திருப்பதையும் ஊகாரத்தை ஒலிக்கும்போது நா பின்வாயில் உயர்ந்து அமைந்திருப்பதையும் ஆகாரத்தை ஒலிக்கும்போது நா பெரிதும் தட்டையாகி அடியண்ணத்துடன் படிந்திருப்பதையும் காணலாம். மேலும் 'ஊ'வை ஒலிக்கும்போது இதழ் குவிந்திருப்பதையும் ஈ, ஆ ஆகியவற்றை ஒலிக்கும்போது இதழ் விரிந்த நிலையில் அமைந்திருப்பதையும் காணலாம். இம்மூன்று உயிர்களுமே மொழியின் அடிப்படை உயிர்கள் என்று மொழியியலார் ஆய்ந்து நிறுவிய உண்மையாகும். மொழிகளில் முதன் முதல் தோன்றிய உயிரொலிகளும் இம்மூன்றே என்பதும் அவர்தம் துணிபு. மிகவும் குறைந்த உயிர்களைக்கொண்ட மொழிகள் கூட கட்டாயமாக இம்மூன்று ஒலிகளையும் பெற்றிருக்கும். எஸ்கிமோ மொழியும் சில அரேபியக்கிளைமொழிகளும் இம்மூன்று உயிர்களை மட்டுமே பெற்றுள்ளன. பிறப்புக் கூறுகளைச் சிக்கனமாகப் பயன்படுத்தி, பொருள் உணர்ந்தும் இவ்வுயிர்களின் மாறுபட்ட தன்மைகளை அவை பிறக்கும்போது முன் (உயிர்), பின் (உயிர்), கீழ் (உயிர்) என்று நா அமையும் அமைப்பினையும் (இதழ்) குவிவின்மை, (இதழ்) குவியு என்று இதழ் அமையும் அமைப்பினையும் கொண்டு அடியில் கண்டவாறு பகுத்தமைக்கலாம்.

	முன்	பின்	
	குவிவின்மை	குவிவின்மை	குவிவு
மேல்	i		u
கீழ்		a	

குழந்தைகளின் பேச்சில் இம்முன்று உயிர்களே உள்ளன என்று யாக்கோப்சன் என்ற அறிஞர் கூறுகின்றார். இவ்வுயிர்கள் தங்களின் பிறப்பிட வேறுபாடோடன்றி இசை (pitch) யாலும் வேறுபடுகின்றன. ஈ மேலிசையிலும் ஊ கீழிசையிலும் ஆ இவற்றிற்கு இடைப்பட்ட இசையிலும் ஒலிக்கின்றன. இவ்வாறு பிறப்பு, இசை என்ற இருவகையாலும் முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒலிகளாக உள்ளதாலேயே இவ்வொலிகள் மழலை மொழியிலும் அகில மொழியிலும் அடிப்படை உயிர் ஒலிகளாக உள்ளன.

மொழிகளில் அமையும் ஏனைய அனைத்து உயிர்களும் ஈ, ஆ, ஊ என்ற உயிர்களை எல்லைகளாகக் கொண்ட இடத்திற்குள்ளேயே அமைகின்றன.

1.2.1.2. ஐந்து உயிர்கள்

முவுயிர்களைக் கொண்ட மொழிகளுக்கு அடுத்து ஐந்துயிர் மொழிகள் உள்ளன. அதாவது இம்மொழிகளில் ஐந்து உயிர்கள் நின்று பொருள் வேற்றுமையைத் தருகின்றன. உலக மொழிகளில் பெரும்பாலானவை இவ்வகையான உயிர்ப்பாகு பாட்டினைக் கொண்டுள்ளன. தமிழ், கன்னடம், ஸ்பெயின், இலத்தீன், ஜப்பான் போன்ற மொழிகள் இவ்வகை மொழிகளில் சிலவாகும். இப்பாகுபாட்டில் அடிப்படை உயிர்களின் பாகுபாடாகிய மேல், கீழ் என்ற நா நிலையுடன் இடை என்ற கூறும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

	முன்	பின்	
	குவிவின்மை	குவிவின்மை	குவிவு
மேல்	i		u
இடை	e		o
கீழ்		a	

1.2.1.3. ஏழு உயிர்கள்

ஐந்துயிர் மொழிகளுக்குப்பின் ஏழு உயிர்களைக் கொண்ட மொழி அமைப்பு உள்ளது. மேலே கண்ட ஐந்து உயிர்களுடன் மேலும் இரண்டு கீழுயிர்கள் இடம் பெறுகின்றன. இவ்வகை அமைப்பு இலத்தின் பேச்சு வழக்கிலும் இத்தானிய மொழியிலும் உள்ளன.

	முன்	பின்	
	குவிவின்மை	குவிவின்மை	குவிவு
மேல்	i		u
இடை	e		o
கீழ்	æ	a	ɔ

1.2.1.4 கலப்புயிர்கள்

இதுகாறும் நாம் விளக்கிய உயிரொலி அமைப்புகளில் முன்னுயிர்கள் அனைத்தும் குவியிலிகளாகவும் பின்னுயிர்களில் ஒன்று குவியிலியாகவும் மற்றவை குவியுயிர்களாகவும் உள்ளன. இவ்வகை அமைப்புமுறையே உயிரொலிகளின் இயற்கையான அமைப்பு முறையாகும். இதுவே உலக மொழிகளின் பெருவாரியான அமைப்பு முறையுமாகும். இவ்வாறன்றி முன்னுயிர்கள் இதழ் குவிந்தும், பின்னுயிர்கள் இதழ் குவியாதும் ஒலிக்கப்பட்டு அவை முன்னைய ஒலிகளுடன் விரவி வருதலும் உண்டு. இவ்வகை அமைப்புமுறை உலக மொழிகளின் எண்ணிக்கையை நோக்கும் போது மிகவும் சிறுபான்மையானவற்றிலேயே உள்ளது. இது கலப்பு உயிரமைப்பு முறையாகும்.

1.2.1.4.1. குவிமுன்னுயிர்கலப்பு

கலப்பு உயிர்களைக் கொண்ட மொழிகளில் ஏழு உயிர்களே குறைந்த எண்ணிக்கையாகும். ஜெர்மன், ஹங்கேரியன் போன்ற மொழிகளிலும் சில டச்சு, பிரஞ்சு கிளைமொழிகளிலும் இவ்வமைப்பைக் காணலாம். இம்மொழிகளில் குவிமுன்னுயிர்கள் உள்ளன. அதாவது முன்னுயிர்கள் இதழ் குவிந்தும் இதழ் குவியாதும் ஒலிக்கப்பட்டு பொருள் வேறுபாட்டிற்குக் காரணமாகின்றன.

	முன்		பின்	
	குவிவின்மை	குவிவு	குவிவின்மை	குவிவு
மேல்	i	ɪ		u
இடை	e	ø		o
கீழ்			a	

முன்னுயிர்களில் இதழ் குவிவை ஆக்கக் கூறாகக் கொண்டு அமைந்த மொழிகளில் மிகவும் குறைந்த உயிர்கள் ஏழு என்று பார்த்தோம். இவ்வகை மொழிகளில் மேலும் மூன்று கீழுயிர்களைக் கொண்ட பத்து எண்ணிக்கை உடைய மொழிகளும் உள்ளன. செம்மொழிப் பிரெஞ்சில் (standard French) இவ்வமைப்பு உள்ளது.

	முன்		பின்	
	குவிவின்மை	குவிவு	குவிவின்மை	குவிவு
மேல்	i	ĩ		u
இடை	e	ü		o
மேல்	ɛ	œ	a	ɔ

1.2.1.4.2. குவியில் பின்னுயிர்கலப்பு

முன்னுயிர்களில் இதழ் குவிந்து ஒலிக்கும் உயிர்கள் உள்ளன போன்றே பின்னுயிர்களில் இதழ் குவியாது பிறக்கும் உயிர்கள் உள்ளன. நுமாளிய மொழிகளில் குவியிலிடான கீழ் பின்னுயி ருடன் மேல், இடை ஆகிய இரண்டு உயிர்கள் உள்ளன. இவ் வகை மொழிகளிலும் ஏழு உயிர்களே குறைந்த எண்ணிக்கை யாகும்.

	முன்		பின்	
	குவிவின்மை	குவிவு	குவிவின்மை	குவிவு
மேல்	i	ɨ		u
நடு	e		ʌ	o
இடை			a	

1.2.2. நடுவுயிர்

உயிரொலிகள் முன்னுயிர், பின்னுயிர் என்று பாகுபடுத்தப் பட்டிருப்பதைப் பார்த்தோம். உயரப் போக்கில் மேல், கீழ், இடை என்று உயிரொலிகளைப் பிரித்திருப்பது போல் கிடைவரிசையிலும் அவற்றை மூன்றாகப் பிரிக்கலாம் என்று பேச்சொலியியல் கூறுகின்றது. அவை முன், பின், நடு என்பதாகும். ஆனால் ஒலியனியல் முறைப்படி (பொருளை வேறுபடுத்தற்கு இன்றியமையாத தேவைப்படும் ஒலிகள்) நடுவுயிர் பின் குவியலியோடு மாறுபட்டமைவதில்லை. எனவே மொழியொலி பாகுபாட்டில் நடுவுயிர் என்ற பகுப்பு இல்லாதொழிகின்றது.

1.2.3. அகிலமொழி உயிரொலிகள்

இதுகாறும் பேசப்பட்ட பகுப்புமுறைக் கொள்கையின் அடிப்படையில் அகிலப் பேச்சொலிகளைக் குறிப்பிடுதற்கான உயிரொலிகள் பன்னிரண்டாகும். அவை நாவின் உயரப்போக்கில் மூன்று கூறுகளையும் கிடைப்போக்கில் இரண்டு கூறுகளையும் இதழ் அமைவின் அடிப்படையில் இரண்டு கூறுகளையும் (3x2x2) உடையனவாகும். இவ்வுயிர்களை அவற்றின் மாறுபட்ட கூறுகளைக் கொண்டு [+பின்], [-பின்] என்று நாவின் கிடைப்போக்கையும் [+மேல்], [+கீழ்], [-மேல்] என்று நாவின் உயரப்போக்கையும் [+குவி], [-குவி] என்று இதழ்மைவையும் குறித்து வேறுபடுத்தலாம்.

	முன்(-பின்)		பின்(+பின்)	
	குவிவின்மை [-குவிவு]	குவிவு [+ குவிவு]	குவிவின்மை [-குவிவு]	குவிவு [+ குவிவு]
மேல்[+ மேல்]	i	ü	ɪ	u
இடை [-மேல்]	e	ö	ʌ	o
கீழ்[+ கீழ்]	æ	œ	a	ɔ

1.3. ஏனைக் கூறுகள்

உயிரொலிகள் நா நிலை, இதழ்குவிவு, என்ற அடிப்படையில் மட்டுமே வேறுபடுவதில்லை. மேலும் வேறுசில கூறுகளும் உள்ளன.

இவை மேற்கூறுகள் (prosodic feature) ஆகும். உயிரொலிகள் ஒலிக்கப்படும்போது ஏற்படும் தசைநாரிகளின் விசவு (muscular tension), ஒலியழுத்தம் (stress), குரல்வளை மடல்களின் அதிர்வு வேறுபாட்டால் ஏற்படும் இசை (pitch), கால வேறுபாடு (length) ஆகியவையாகும். ஆங்கிலம், ஜெர்மன் போன்ற மொழிகளில் வீசவு, அழுத்தம் போன்ற கூறுகள் உயிரொலி மாறுபாட்டுக் கூறுகளாக உள்ளன. சீனமொழி, ஜப்பான் மொழி ஆகியவையும் ஆப்பிரிக்க மொழிகளும் இசைக்கூற்றினை உயிரொலி மாறுபாட்டுக் கூறுகளாகவும் நம் இந்திய மொழிகளில் பெரும்பான்மையானவை உயிர்களின் கால அளவான நெடிகூற்றினை உயிரொலி மாறுபாட்டுக் கூறுகளாகவும் கொண்டுள்ளன.

துணை நூல்கள்

Chomsky, N. and Halle, M. 1968. *Sound Pattern of English*. New York: Harper & Row.

Shane, S. A. 1973. *Generative Phonology*. New Jersey: Prentice-Hall.

இலங்கை முஸ்லீம்களின் தமிழ்

உம்மா	‘அம்மா’	ஒய்த்தா	‘நாவிதன்’
உம்மம்மா	‘அம்மாவின் அம்மா’	கட்டாடி	‘வண்ணான்’
உம்மடாப்பா	‘அம்மாவின் அப்பா’	பெரகோரு	‘வழக்கறிஞர்’
அப்பசி	‘கிழவன்’	பறுசாறி	‘நாட்டுவைத்தியர்’
நாணா	‘அண்ணன்’	விதாரு	‘கிராம சேவகர்’

ஆதாரம்: டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மா எழுதிய
கிளைமொழியியல், பக். 163-164.

நீலகிரித் தோடாப் பழங்குடிகள்

“எருமையின் குழந்தைகள்” என்றழைக்கப்படுகின்ற தேடாப் பழங்குடி மக்கள் பல நூற்றாண்டு காலமாக நீலகிரியில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். தோடர்களது வாழ்க்கை முழுவதும் எருமையைச் சுற்றியே சுழங்கிறது.

தோடர்களது பூர்வீகம் பற்றி பல கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. தோடர்கட்கு ரோமாமியர்களைப் போன்று மூக்கு இருப்பதால் ரோமாமிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் இராவணனிடம் பல்லக்குத் தூக்குபவர்களாகப் பணியாற்றி இராமன் இராவணனைக் கொன்றபிறகு இவண் வந்து குடியேறியவர்கள் என்றும் தோடரது குடிசையமைப்பைக் கொண்டு பல்லவ இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் பஞ்ச பாண்டவர் வம்சத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் உடலளவுகளைக் கொண்டு வடக்கு இண்டிட் பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது. பண்பாட்டிலும் மொழியிலும் தோடர்கள் தென்னிந்தியப் பிரிவைச் சார்ந்த ஒரு உட்பிரிவினரே.

தோடாப் பழங்குடியில் ஒரு பெண் ஒருவனைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டால் ‘அவள்’ அவனுக்கு மட்டுமின்றி அவனுடன் பிறந்த சகோதரர்கட்கும் மனைவியாகிறாள். ஏழாவது மாதம் வில் சடங்கு நடத்துபவனே பிறக்கும் குழந்தைக்கு மரபுப்படி தந்தையாகிறான். ஒருவர் மற்றொருவருடைய மனைவியை விலைகொடுத்து வாங்குவதுமுண்டு. தேர்த்தானைச் சார்ந்தவர்கள் தெவிளியாள் பெண்களைக் காமக் கிழத்தியாக (தோட்டிவொய் மொஹ்) வைத்துக் கொள்கிறார்கள். தற்பொழுது பல்கணவர்முறை (Polyandry) மறைந்து ‘ஒருத்திக்கு ஒருவன்’ என்ற ஒருதார மணமுறையை (Monogamy) வேண்டும் என்ற எண்ணம் இளைஞர்களிடையே ஏற்பட்டுள்ளது. தோடர்கள் இறந்தவர்களை எரிக்கின்றனர். ஈமச் சடங்கில் சித்தியர்கள் குதிரையைப் பவியிடுவதுபோல இவர்கள் எருமையைப் பவியிடுவது இவண் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

டாக்டர் சு. சக்திவேல் எழுதிய
“பழங்குடிகள்” என்ற நூலிலிருந்து.

மொழியியற் பேரறிஞர்

எல். வி. இராமசுவாமி ஐயர் (1895-1948)

திராவிட மொழியியற் பேரறிஞர்களுள் சிறந்த ஒருவரான எல். வி. இராமசுவாமி ஐயர் அவர்கள் கேரளாவிலுள்ள கொச்சின் மாவட்டத்தில் 1895-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்த் திங்கள் 25-ஆம் நாளன்று (பள்ளிகளின் ஆய்வாளராக விளங்கிய) எல். ஆர். விசுவநாத ஐயர் என்பாரின் ஒரே மகனாய்த் தோன்றினார். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கிய இவர் இளங்கலைப் பட்டப் படிப்பிற்குப் பின்னர்ச் சட்டத்துறையிலும் பட்டம்பெற்றுத் தன்னுடைய வாழ்க்கையை ஒரு வழக்கறிஞராகத் தொடங்கினார். கல்வியிலும் ஆராய்ச்சிகளிலும் ஆர்வங்கொண்ட இவர் வழக்கறிஞர் தொழிலை விட்டுச் சிறிது காலம் பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அதன்பின்னர் ஆங்கில இலக்கியத்தில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்று எர்னாகுளம் மகாராஜா கல்லூரியில் ஆங்கில விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்தார். ஏறத்தாழ இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் இப்பணியைத் திறம்பட ஆற்றி 1947-ஆம் ஆண்டில் ஓய்வு பெற்ற இவர் 1948-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித்திங்கள் 31-ஆம் நாளன்று தன்னுடைய 53-ஆவது அகவையில் இயற்கை எய்தினார். தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஐயரவர்கள் மலையாளம், வங்காளம், இந்தி, சமஸ்கிருதம், பாளி, சிராகிருதம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் போன்ற மொழிகளில் புலமை வாய்ந்தவராய் விளங்கினார். பிற திராவிட மொழிகளைப் பற்றியும் ஆஸ்டிரிக் மொழிகளைப் பற்றியும்கூட இவர் ஓரளவு தெரிந்து வைத்திருந்தார்.

திராவிட மொழியியலின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்த இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பேரறிஞர்களுள் எல். வி. இராமசுவாமி ஐயர் மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கவராவார். இவர் மொழியியல் தொடர்பாக மூன்று சிறந்த நூல்களையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் படைத்திருக்கிறார். மூன்று நூல்களாவன: (1) A brief Account of Malayalam Phonetics (1925), (2) The Evolution of Malayalam Morphology (1936), 3. Grammar in Lilatilakam

(1944). இம்மூன்று நூல்களும் இன்னும் மொழியியற் பேரறிஞர்களால் பெரிதும் வியந்து பாராட்டக்கூடிய வகையில் ஆராய்ச்சிச் சிறப்புடையனவாய் விளங்குகின்றன. மலையாள மொழியின் பிறப்புப் பற்றியும் அதன் வளர்ச்சி பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்த இவர் மலையாளமொழி தமிழின் ஒரு கிளைமொழியாக விளங்கி கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தனியொரு மொழியாக வளர்ந்தது என்னும் கருத்தினை வெளிப்படுத்தினார். டாக்டர் கமீல் ஸ்வெலபில் போன்றவர்கள் திராவிட மொழிகளின் ஒலியியல் ஒப்பாய்வு உண்மையிலேயே ஐயரவர்களின் ஆராய்ச்சியிலிருந்து தான் தொடங்குகிறது எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனர். தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், துளு போன்ற மொழிகளின் இலக்கணக் கூறுகளை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் கண்டு மொழியியல் ஆய்விற்குப் பெரிதும் பயன்படக் கூடிய கருத்துக்கள் சிலவற்றை இவர் கூறியுள்ளார். இவருடைய கட்டுரைகள் ஒலியியல், ஒலியனியல், சொல்லியல், சொற்பிறப்பியல், சொற்பொருளியல் போன்ற பல்வேறு மொழியியல் உட்பிரிவுகளையெல்லாம் தழுவினவாய் அமைந்துள்ளன. தமிழ்மொழி தொடர்பாகக் கவித்தொகை, குறள் போன்ற பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் மொழியமைப்புப்பற்றியும் பழந்தமிழ் வினைச்சொற்களின் அமைப்புப்பற்றியும் இவர் எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். ஐயரவர்களின் 'A South Indian Evolution of Sanskrit', 'Semantic Divergence in Indo-Aryan Loan words' போன்ற கட்டுரைகள் இந்தோ-ஆரிய மொழிகள் பற்றிய ஆய்வில் சிறந்த அங்கம் வகிக்கின்றன. இவர் ஒப்பியல் ஆய்வில் தனக்கென ஒரு சிறந்த நெறியை வகுத்துக்கொண்டவர் என அறிஞர்கள் பலராலும் போற்றப்படும் பெருமையுடையவர்.

குறிப்பாகத் திராவிட மொழிகளின் வரலாறு, அமைப்பு, ஒப்பாராய்ச்சி இவற்றில் நாட்டம் கொண்டவர்களுக்கும் பொதுவாக மொழியியல் ஆராய்ச்சியில் ஆர்வங்கொண்ட அனைவருக்கும் ஐயரவர்களின் நூல்களும் கட்டுரைகளும் பெரிதும் பயன்படக் கூடியன. இவை பற்றிய விவரங்களை 'A Bibliography of Dravidian Linguistics' (1973) என்ற நூலிலிருந்து அறியலாம்.

தமிழில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள்

க. இராமசாமி

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

தொடர்புப் பதிற்பெயர்¹ (Relative Pronoun) என்ற இலக்கணவகை (Grammatical category) பொதுவாகத் திராவிட மொழிகளில் வழங்குதல் இல்லை; எங்கேனும் அரிதாகக் காணப்படினும் அவ்வமைப்பு திராவிடமொழிகளுக்குச் சொந்தமானதன்று என்பதே நெடுங்காலமாக இலக்கண, மொழியியல் அறிஞர்கள் கொண்டுள்ள கருத்தாகும். இவ்வாறு கருதப்பட்டு வந்ததற்கான காரணங்களைக் கண்டு அக்காரணங்கள் சரியல்ல என்பதைச் சான்றுகளுடன் சுட்டிக்காட்டித் தமிழ் மொழியின் தொடரிலக்கணத்தில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்களை ஏற்றாக வேண்டியதன் அவசியத்தை நிறுவ முயல்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும். இக்கட்டுரை மூன்று பிரிவுகளால் ஆனது. முதற்பிரிவு, பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்கள்² (Relative clauses) பற்றியும், அவற்றுள் தொடர்புப் பதிற்பெயர்களின் பங்கு பற்றியும் சுருங்கக் கூறுகிறது. இரண்டாம் பிரிவு, தமிழ் மொழியின் நெடுங்கால வரலாற்றில் தொடர்புப்

பதிற்பெயர்கள் இடம்பெறுதலை எடுத்துக்காட்டி இதற்கு முன்னால் உள்ள அறிஞர்கள் கொண்டிருந்த கருத்தினை மறுக்கிறது. மூன்றாம் பிரிவு, தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள் தமிழில் வேண்டியதற்கான காரணத்தைத் தொடரியற்பாங்கில் நின்று விளக்கிக்காட்டுகிறது.

1. பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்களும்

தொடர்புப் பதிற்பெயர்களும்

உலகமொழிகளில் பொதுவாக மூவகைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்கள் வழங்குதலைப் பல்வேறு மொழியியல் அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து கண்டுள்ளனர் (காண்க Peranteau, et al, 1972). அவையாவன: (அ) தொடர்புப் பதிற்பெயர் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் (Relative pronominal type), (ஆ) தொடர்புப்பதிற்பெயர் - சேய்மைச் சுட்டுப்பெயர் எதிரிணைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் (Relative-Correlative pronominal type), (இ) பெயரெச்சப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் (Relative participial type).

1.1. தொடர்புப் பதிற்பெயர் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம்.

எ-டு.

(1அ) The student who works hard can get distinction

தொடர் (1அ) விலுள்ள 'who works hard' என்ற பகுதி பெயர்த்தொடர்புக்கிளவியம் என்றும் இக்கிளவியத்தில் உள்ள 'who' என்ற சொல் தொடர்புப் பதிற்பெயர் என்றும் அமைக்கப்பெறும். இனி, இவ்விரண்டும் பெறப்படும் வரலாற்றைக் காண்போம். கலப்புத் தொடரான (complex sentence) (1அ) இரண்டு சிறு தொடர்களால் (simple sentences) அமைக்கப்பட்டதாகும். அவையாவன:

(1ஆ) The student; can get distinction

(தலைமைத்தொடர்)

(1இ) The student; works hard

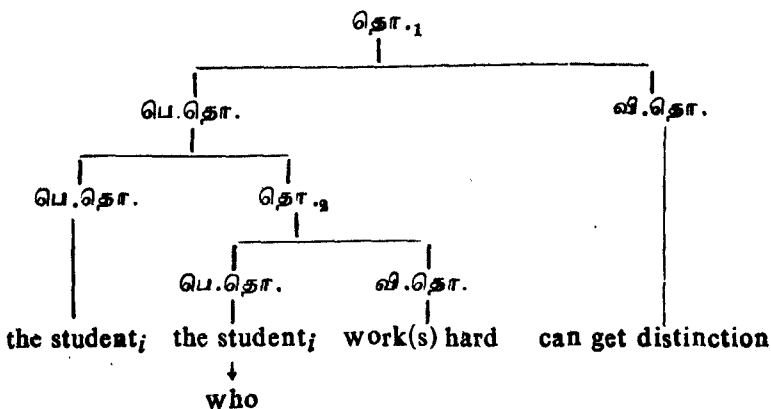
(உறுப்புத் தொடர்)

இவ்விரு தொடர்களும் இரண்டு வகைகளில் ஒன்றோடொன்று பொருள் தொடர்புடையனவாய் விளங்குகின்றன:

(i) தலைமைத் தொடரான (Matrix sentence) (1ஆ)விலுள்ள பெயர்த்தொடரும் (Noun phrase) உறுப்புத்தொடரான (constituent sentence) (1இ) யிலுள்ள பெயர்த்தொடரும் ஒரே ஆளினைக் குறித்து நிற்கின்றன.

(ii) தலைமைத் தொடரிலுள்ள வினைத்தொடருக்கு (Verb phrase) உறுப்புத் தொடரிலுள்ள வினைத்தொடர் முன்னுறுபொருளாய் (presupposition) உள்ளது.

இத்தகைய பொருள் தொடர்பினால் (1ஆ) வின் பெயர்த்தொடரும் (1இ)யும் சேர்ந்து (1ஆ) வின் வினைத்தொடருக்கு (அல்லது பயனிலைக்கு) எழுவாயாய் நிற்பது கீழ்க்காணும் கிளை மரப்படத்தின் (tree diagram) மூலம் தெளிவாகும்.

(1ஆ)வின் பெயர்த்தொடரோடு (1இ)சேர்ந்ததும் (1இ)யிலுள்ள பெயர்த்தொடர் தொடர்புப் பதிற்பெயராக்க விதி (relative pronoun formation transformation)யினால் 'who' என்று மாற்றப் படுகிறது. இந்த 'who' இரண்டு பணிகளைச் செய்கிறது: (i) உறுப்புத்தொடர் (1இ) தலைமைத்தொடர் (1ஆ)வின் பெயர்த்தொடரோடு தொடர்புடையது என்பதைப் புற அமைப்பில்

காட்டிநிற்கிறது; (ii) உறுப்புத்தொடர் (1இ)யின் பெயர்த்தொடருக்குப் பதிற்பெயராய் நிற்கிறது. இவ்விரண்டு பணிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இச்சொல்லை தொடர்புப் பதிற்பெயர் என அழைக்கிறோம். உறுப்புத்தொடர் (1இ)யை இத்தொடர்புப் பதிற்பெயரே பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியமாய் மாற்றுகிறது. ஆங்கில மொழியில் that, who, (whom, whose,) which, when, where போன்ற சொற்கள் தொடர்புப் பதிற்பெயர்களாக வழங்குகின்றன.

தலைமைத்தொடரின் பெயர்த்தொடரையடுத்து தொடர்புப் பதிற்பெயர் வரும் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் தமிழில் இல்லை. இவ்வகை அமைப்பு இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுகிறது.

1.2. தொடர்புப் பதிற்பெயர்-சேய்மைச்சட்டுப்பெயர் எதிரிணைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம்

எ-டு.

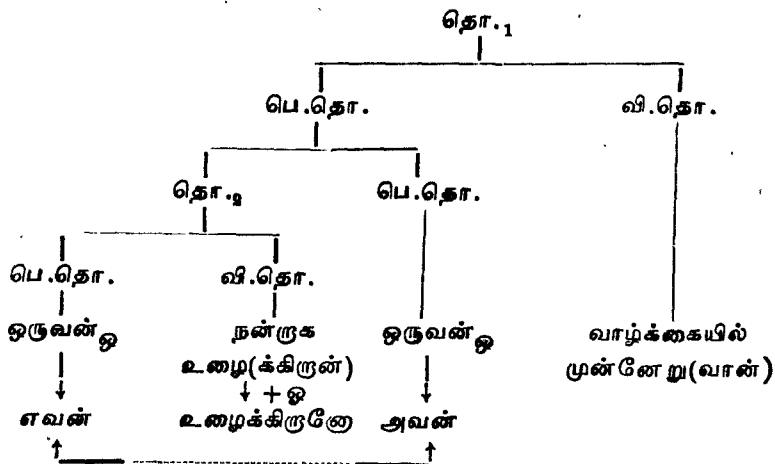
(2அ) எவன் நன்றாக உழைக்கிறானோ அவன்
வாழ்க்கையில் முன்னேறுவான்

தொடர் (2அ)விலுள்ள 'எவன் நன்றாக உழைக்கிறானோ' என்ற பகுதி பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் ஆகும். இக்கிளவியத்திலுள்ள 'எவன்' என்ற சொல் தொடர்புப் பதிற்பெயர் ஆகும். கலப்புத் தொடரான (2அ) கீழ்வரும் இரு சிறுதொடர்களால் ஆனது:

(2ஆ) ஒருவன் ஒரு வாழ்க்கையில் முன்னேறுவான்
(தலைமைத்தொடர்)

(2இ) ஒருவன் ஒரு நன்றாக உழைக்கிறான்
(உறுப்புத்தொடர்)

1.1: இன் கீழ் தலைமைத்தொடருக்கும் உறுப்புத்தொடருக்கும் இடையில் உள்ளதாகக் கூறப்பட்ட இருவகைப் பொருள் தொடர்புகளும் (2ஆ), (2இ) ஆகிய இரு தொடர்களுக்கிடையிலும் பொருந்தும். இனி, இவ்விரு தொடர்களும் சேர்த்து பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியமாதல் காண்போம்.

உறுப்புத் தொடரான (2இ) தலைமைத்தொடரான (2)ஆவின் பெயர்த்தொடரோடு சேரும்போது (2இ)யிலுள்ள பெயர்த்தொடர் 'எவன்' என்னும் தொடர்புப் பதிற்பெயராகவும் (2ஆ)யிலுள்ள பெயர்த்தொடர் 'அவன்' என்னும் சேய்மைச்சுட்டுப் பெயராகவும் எதிரிணை மாற்றத்திற்கு உட்படுகின்றன. இம்மாற்றம் முடிந்த வுடன் (2இ)யின் வினைப்பகுதியிலுள்ள வினைமுற்றின் இறுதியில் 'ஓ' என்னும் இடைச்சொல் சேர்கிறது. 'எவன்' என்னும் தொடர்புப் பதிற்பெயர் 1.1. இன் கீழ் குறிப்பிடப்பட்ட இருபணிகளையும் செய்கிறது. தொடர்புப் பதிற்பெயரோடு எதிரிணையாகத் தலைமைத்தொடரின் பெயர்ப்பகுதி சேய்மைச்சுட்டுப் பெயராதலே இவ்வமைப்பிலுள்ள குறிப்பிடத் தகுந்த வேறுபாடாகும். தொடர்புப் பதிற்பெயர் - சேய்மைச்சுட்டுப்பெயர் எதிரிணையான 'எவன்... அவன்' என்பதற்குப் பதிலாக 'எந்தப்பையன்.... அந்தப்பையன்', 'எப்பொழுது.... அப்பொழுது', 'எப்படி....அப்படி', 'எவ்வளவு....அவ்வளவு' என்பன போன்ற எதிரிணைகளும் வரலாம். இவற்றிலுள்ள 'எந்தப்பையன்' (பெயரெச்சம்+பெயர்); 'எப்பொழுது', 'எப்படி', 'எவ்வளவு' (வினையடைகள்) ஆகியவை அமைப்பில் 'எவன்' என்பதிலிருந்து வேறுபட்டு அமையினும் பயன்பாட்டு அடிப்படையில் இவையனைத்துமே தொடர்புப் பதிற்பெயர்களாகக் கொள்ளத்தக்கனவாகும்.³

நாம் இக்கட்டுரையில் ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொண்டுள்ளது இவ்வகை அமைப்பே ஆகும். இனி, இவ்வமைப்பைக் குறிக்கும் இடங்களில் சுருக்கம் கருதி எதிரிணைப்பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் எனக்கொள்வோம். இவ்வகை அமைப்பு சமஸ்கிருதம், இந்தி போன்ற இந்தோ-ஆரிய மொழிகளில் பெரிதும் பயன்படுத்தப் படுகிறது. இதைத் தொடர்புப் பதிற்பெயர் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவிய வகையின் ஒரு துணைவகை எனவும் கொள்வர் (காண்க Masica, colin, 1972: பக். 198).

1.3. பெயரெச்சப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம்

எ-டு.

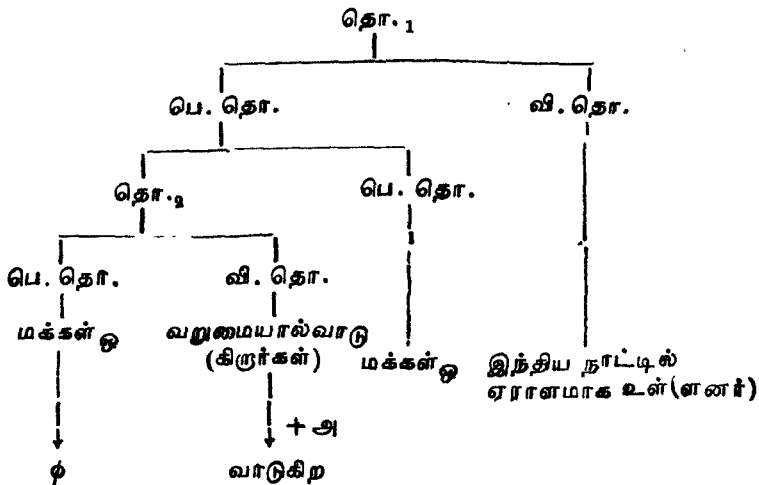
(3அ) வறுமையால் வாடுகிற மக்கள் இந்திய நாட்டில் ஏராளமாக இருக்கின்றனர்.

தொடர் (3அ)விலுள்ள 'வறுமையால் வாடுகிற' என்ற பகுதி பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் ஆகும். இக்கிளவியத்தில் உள்ள 'வாடுகிற' என்பது 'வாடுகிறார்கள்' என்ற வினைமுற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட பெயரெச்சம் (Relative participle) ஆகும். கலப்புத் தொடரான (3அ) கீழ்வரும் இரு சிறுதொடர்களால் ஆனது:

(3ஆ) மக்கள் இந்திய நாட்டில் ஏராளமாக இருக்கின்றனர்
(தலைமைத்தொடர்)

(3இ) மக்கள் வறுமையால் வாடுகிறார்கள் (உறுப்புத்தொடர்)

முன் இரண்டுவகைகளிலும் கூறப்பட்டது போலவே தலைமைத் தொடர் (3ஆ)வுக்கும் உறுப்புத்தொடர் (3இ)யுக்கு மிடையில் இருவகைப் பொருள் தொடர்புகள் உள்ளன. இவ்விரண்டு தொடர் களும் சேர்ந்து பின்வருமாறு பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் உண்டாகிறது:

உறுப்புத்தொடரான (3இ), (i) வினைமுற்று பெயரெச்சமாதல் (Relative participle formation transformation), (ii) ஒன்று பெயர் நீக்கம் (Coreferential NP-deletion) ஆகிய இரு மாற்ற விதிகளுக்கு உட்படும்போது பெயரெச்சப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் உருவாகிறது. இந்த அமைப்பில் தொடர்புப் பதிற்பெயர் இல்லை.

நாம் இதுகாறும் கண்ட மூவகைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்களுள்ளும் பெயரெச்ச அமைப்பே மிகவும் சுருக்கமானது ஆகும். பெயரெச்ச விருதியான ‘-அ’ சேய்மைச்சுட்டுப்பகுதியான ‘அ-’ இவ்விருண்டின் புற ஒற்றுமையை அடியொற்றி இவற்றிற்கு இடையிலுள்ள பொருள்உறவு குறித்து ஆராய்தல் பெரிதும் பயன் தரக்கூடும். ஆங்கிலத்தில் ‘that’, என்ற சொல் சேய்மைச் சுட்டுப் பெயராகவும் தொடர்புப் பதிற்பெயராகவும் வழங்குதல் இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும். பெயரெச்ச அமைப்பு திராவிடமொழிகளிலும், சுமேரியன், கொரியன், ஜப்பானிய, சீன மொழிகளிலும், ஸ்கித்தியன் மொழிகளிலும் விரிவாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இம்மூவகை அமைப்புகளையும் மனதிற்கொண்டு பல்வேறு மொழிகளையும் நோக்குவோமாயின் ஒவ்வொரு மொழியிலும் மூவகை அமைப்புகளுமோ அல்லது இரண்டுவகை அமைப்புகளோ

வழங்குதலைத் தெளிவாக உணரலாம். இந்திமொழியில் மூவகைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்களும் காணப்படுகின்றன.⁵ ஆங்கில மொழியிலும் தமிழ்மொழியிலும் இரண்டிரண்டு வகைகள் காணப்படுகின்றன.

எ-டு.

(4அ) The bull which was defeated

(4ஆ) The defeated bull

(5அ) எவர்கள் தொல்காப்பியத்தை ஊன்றிப்படிக்கிறார்களோ அவர்கள்

(5ஆ) தொல்காப்பியத்தை ஊன்றிப் படிக்கிறவர்கள்

இனி, தமிழில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள் உண்டென்பதை நிறுவ எதிரிணைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் குறித்தும் அதில் வரும் தொடர்புப் பதிற்பெயர் குறித்தும் விரிவாகக் காண்போம்.

2. வரலாற்று நோக்கில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள்

ஆங்கிலமொழியிற் காணப்படும் தொடர்புப் பதிற்பெயர்களுள் 'that' என்ற சொல் காலத்தால் முந்தியது எனவும், ஏனைய சொற்களான 'who', 'which' போன்றன இடைக்கால ஆங்கில மொழியில் வினாப்பெயர்களிலிருந்து தொடர்புப் பதிற்பெயர்களாக வளர்ந்து வழங்கின எனவும் ஆங்கில மரபிலக்கண அறிஞரான எஸ்பர்ஸன் (1933:பக். 359) கருதுகிறார். இந்திமொழியில் வினாப் பெயர்கள் 'k-' என்னும் வேர்ச்சொல்லிலிருந்தும் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள் 'j-' என்னும் வேர்ச்சொல்லிலிருந்தும் மாறுபாட்டுடன் தோன்றி விளங்குகின்றன. தமிழில் வினாப்பெயர் வேர்ச்சொல்லான 'எ-' (>'யா-') வேறுபாடின்றி தொடர்புப் பதிற்பெயர்களின் வேராகவும் விளங்குகிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள் அருகியே காணப்படுவதால் தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர்கள் பலரும் பெரும்பான்மைப் பயனுடைய வினாப் பெயரை மட்டும் கருத்திற்கொண்டு தொடர்புப் பதிற்பெயர் பற்றி எதுவும் கூறுது விடுத்தனர்.

2.1. மரபிலக்கண ஆசிரியர்கள்

'யாது', 'எவன்' என்னும் வினாப்பெயர்களின் பயன்பாட்டைத் தெளிவாக விளக்கிக் கூறும் தொல்காப்பியர் (தொல். 514, 515) அவற்றின் பெயர்த்தொடர்புப் பொருண்மை குறித்து எதுவும் கூறினார் அல்லர். ஆனால், அவர் தன்னுடைய நூற்பாக்கள் சிலவற்றில் வினாப்பெயர்களைப் பெயர்த்தொடர்புப் பொருண்மையில் பயன்படுத்தியிருப்பது நம் சிந்தனையைக் கவரும் ஒன்றாய் உள்ளது.⁶

எ-டு.

(6) எப்பொரு ளாயினும் அல்லது இல்லெனின்
அப்பொருள் அல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்.
(தொல். 519)

(7) எவ்வயின் வினையும் அவ்வயின் நிலையும்.
(தொல். 911)

(8) எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும். (தொல். 965)

நன்னூலாரின் நிலையும் தொல்காப்பியரைப் போன்றதே.

எ-டு.

(9) எப்பொரு ளெச்சொலி னெவ்வா றுயர்ந்தோர்
செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே. (நன். 388)

பிற தமிழ் மரபிலக்கண ஆசிரியர்கள் பலரும் பெரும்பாலும் முன்னிருவரைப் பின்பற்றியவர்களாகையால் அவர்கள் இதுபற்றி எதுவும் கூருமை வியப்பன்று.

2.2. பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள்

கால்டுவெல் (1913: பக்.521) திராவிட மொழிகளில் எதிரிணைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்கள் பயன்படுவதைக் கண்டாரெனினும் அவற்றின் அருகிய வழக்கு நோக்கி தொடர்புப் பதிற்பெயர்

கள் திராவிட மொழிகளில் இல்லை என்றே முடிவு செய்கிறார். தமிழ்மொழியில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள் வழங்குதலை ஒத்துக் கொண்டு அதுபற்றிச் சற்றுவிநிவாக ஆராய்ந்த பெருமை பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரையே சாரும். சாஸ்திரியார் (1934: பக். 138-39) தொடர்புப்பதிற்பெயர் பற்றிக் கூறும் ஆங்கில விளக்கத்தின் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

“தொல்காப்பியனாரும் பிற இலக்கண ஆசிரியர்களும் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள் பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. தமிழில் தொடர்புப்பதிற்பெயரின் பணியைப் பெயரெச்சங்களே மேற்கொள்கின்றன..... ஆனால், மணிமேகலையிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட இலக்கியங்களிலும் வினாப் பெயர்கள் சில இடங்களிலும் தொடர்புப் பதிற்பெயர்களாய்ப் பயன்படும் நிலையை எய்தத் தொடங்கின. இது, சமஸ்கிருத மொழியின் தொடரமைப்பு தமிழில் தழுவப்பட்டதால் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் என எனக்குத் தோன்றுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக, ‘யாதொன்றுயாதொன்று மூர்த்தம் அது அனித்தம்’ என்பது போன்ற தொடர்கள் மணிமேகலையில் பல்கிக் காணப்படுகின்றன. இத்தொடர் சமஸ்கிருதத் தொடரான ‘யத் யத் மூர்த்தம் தத் தத் அனித்யம்’ என்பதன் மொழிபெயர்ப்பாகவே உள்ளது. இதே கருத்தைப் பெயரெச்சத் தொடரமைப்பு கொண்டு ‘மூர்த்தம் ஆனது அனித்தம்’ எனக் கூறலாம்”.

சாஸ்திரியார் (1934: பக். 139) தனது விளக்கவுரையின் இடையில் ஆர். சுவாமிநாத அய்யர் என்பார் இது தொடர்பாக எழுதியுள்ள கருத்தொன்றைக் குறிப்பிடுகிறார். அய்யரின் கருத்தாவது: “சமஸ்கிருத மொழியின் ஆண்பால் வினாப்பெயரான ‘யாவான்’ என்பது தமிழிலும் பிற திராவிட மொழிகளிலும் மிகவும் முற்பட்ட காலத்திலேயே தழுவிக் கொள்ளப்பட்ட தொடர்புப்பெயரான வினாப்பெயர்களுள் ஒன்றாகும்.” அய்யரின் கருத்திற்குச் சாஸ்திரியாரின் மறுப்பு வருமாறு:

- (i) ‘யாவான்’ என்ற சொல் சமஸ்கிருதத்தில் பழங்காலத் தொடர்தே தொடர்புப் பதிற்பெயராக வழங்குகிறதேயன்றி

வினாப்பெயராக வழங்குதல் இல்லை. தமிழிலுள்ள தொடர்புப் பதிற்பெயரோ அண்மைக் காலத்தே 'யாவன்' என்னும் தமிழ் வினாப்பெயரிலிருந்து வளர்ந்த ஒன்றாகும். எனவே, தமிழ் 'யாவன்' சமஸ்கிருத 'யாவான்' என்பதிலிருந்து வந்தது அல்ல.

(ii) அவ்வாறு தமிழ் 'யாவன்' சமஸ்கிருத 'யாவான்' என்பதிலிருந்து வந்ததாகக் கொண்டால் 'யாவான்' என்பதிலுள்ள இரண்டாவது 'ஆ' தமிழில் 'அ' வெணக் குறைந்தது ஏன்?

இனி, சாஸ்திரியாரின் சிந்தனைகளை விளக்கிக்கொண்டு அவரது முடிவுகளைச் சான்றுகளுடன் மறுக்க முயல்வோம்.

தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள் தமிழின் வழக்கில் உள்ளமையை சாஸ்திரியார் தெளிவாக உணர்ந்திருக்கிறார். இவ்வாறு உணர்ந்த நிலையில் தமிழ் மொழியில் இவ்விசைக்கணவகையின் இன்றியமையாமை என்னவென்பதைப் புரிந்துகொள்ள முயல்கிறார். இலக்கிய வழக்கில் பெயரெச்சவகைத் தொடர்கள் பெரும்பான்மையாகவும் எதிரிணைவகைத் தொடர்கள் அரிதாகவும் காணப்படுகின்றன. மேலும், எதிரிணைத்தொடர் மூலம் வெளிப்படுத்தும் கருத்தினைப் பெயரெச்சவகையின் மூலமே வெளிப்படுத்த முடியும். இந்நிலையில் எதிரிணைவகை தமிழுக்குத் தேவையற்றது அல்லது மிகையானது என சாஸ்திரியார் கருதியதாகத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு கருதிய அவர் மொழிக்கு அடிப்படையாகத் தேவைப்படாத இவ்வமைப்பு தமிழுக்கு எப்போது வந்தது என்கிருந்து வந்தது என்னும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகிறார். எப்போது வந்தது என்பதைச் சார்ந்தே என்கிருந்து வந்தது என்பதை முடிவுசெய்யச் சாஸ்திரியார் முயல்கிறார் என்பது அவருடைய விளக்கத்திலிருந்து தெரிய வருகிறது. அதாவது, மணிமேகலையிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலுமே தமிழில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள் வழங்குகின்றன என்பதைக்கொண்டு இவ்வமைப்பு சமஸ்கிருத மொழியிலுள்ள அமைப்பின் தழுவல் என முடிவுசெய்திறார். ஏனெனில், மணிமேகலைக் காலத்திற்கு முன்னால் தமிழில் சமஸ்கிருதத்தின் ஊடுருவல் பெருமளவிற்கு இல்லை என்பதே பொதுவான கருத்தாகும். எடுத்துக்காட்டுகள் (6), (7), (8)இல் கண்ட தொல்காப்பிய நூற்

பாக்களும் கீழ்வரும் பழந்தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளும் சாஸ்திரியாரின் முடிவை மறுத்து நிற்கின்றன.

எ-டு.

- (10) மின்னிடை நடுங்குங் கடைப்பெயல் வாடை
எக்கால் வருவ தென்றி
அக்கால் வருவரெங் காதலோரே. (குறுந். 277)
- (11) நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி பொலிய நின்றோன்
யார்கொல் வாழ்கவவன் கண்ணிதார் பூண்டு.
(புறம். 77)
- (12) எவ்வழி நல்லவ ராடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே. (புறம். 341)
- (13) எத்திசைச் செலினும் அத்திசைச் சோறே;
(புறம். 206)
- (14) யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோதல்
அதனி னாதனி நிலன். (குறள். 341)
- (15) எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும் மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (குறள். 355)
- (16) எனைத்தானு நல்லவை கேட்க வனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும். (குறள். 416)
- (17) எவ்வ துறைவ துலக முலகத்தோ
டவ்வ துறைவ தறிவு. (குறள். 436)

மணிமேகலைக்கு முன்னர், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் தொடக்க காலத்திலிருந்தே தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள் தமிழில் வழங்கிவருதலை மேற்கண்ட இலக்கியச் சான்றுகள் உறுதிசெய்கின்றன. எனவே, சாஸ்திரியாரின் கால அடிப்படையிலான முடிவு சரியன்று என்பது தெளிவு. மேலும், அய்யரின் கருத்தை மறுக்குமிடத்து தமிழிலுள்ள வினாப்பெயர்களே காலப்போக்கில் தொடர்புப் பதிற்பெயராகவும் வளர்ந்தன என்று சாஸ்திரியார் தெளிவாகக் கூறுகிறார். இவ்வளர்ச்சிக்குக் காரணம் சமஸ்கிருதத்

தொடரமைப்பு தமிழில் தழுவப்பட்டதே என்னும் சாஸ்திரியாரின் முடிவு மணிமேகலையின் காலம் ஒன்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டு நிற்கிறது. இதை நாம் தக்க சான்றுகளுடன் மறுத்திருப்பதால் சமஸ்கிருதத் தழுவல் என்னும் கருத்தினை முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். எதிரிணைத் தொடரமைப்பின் அருகியவழக்குக் கருதிச் சாஸ்திரியார் சமஸ்கிருதத் தழுவல் என்று முடிவு செய்தார் என எண்ணும் வகையிலும் அவருடைய விளக்கம் அமையவில்லை. இவ்வகைத் தொடர்களின் வளர்ச்சிக்கான காரணத்தைப் பிற மொழியினின்றும் தேடுவதற்கு முன் தமிழ் மொழிக்குள்ளேயே இருக்கிறதாவென்பது குறித்து ஆராய்தல் சிறப்பாகும். அதுவும் துணைபுரியாதபோழ்தே பிறமொழி ஊடுருவல் பற்றி எண்ண வேண்டும். எதிரிணை அமைப்பின் தேவைக்குத் தமிழின் தொடரமைப்பிலேயே காரணம் இருக்கிறது என்பதை 3.2. இல் காண்போம்.

அடுத்து, எதிரிணைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் இன்றைய தமிழில் எழுத்து வழக்கினும் பேச்சுவழக்கில் மிகுந்து காணப்படுவது கூர்ந்து நோக்கத் தக்கதாகும். இவ்வுண்மையைக் கருத்திற் கொண்டு சங்க காலத்திலும் இவ்வமைப்பு அக்காலப் பேச்சுவழக்கில் மிகுந்தும் செய்யுள் வழக்கில் குறைந்தும் வழங்கியிருக்கக் கூடும் என நாம் கற்பிதம் (hypothesis) செய்யலாம். நெடுங்கால வரலாற்றில் தமிழ்மொழியின் அமைப்பில் நிகழ்ந்த பல்வேறு மாற்றங்களையும் அறிய நமக்குக் கிடைத்துள்ள பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் ஓரளவே பயன்படக் கூடிய நிலையில் பல சிக்கல்களுக்குத் தீர்வுகாண இப்படியொரு கற்பிதம் நமக்குத் தேவையானது என்றே தோன்றுகிறது. எனவே, இலக்கியங்களுள் ஒருவகை அமைப்பு அருகியோ பெருகியோ வழங்குதலை மட்டுமே கொண்டு நாம் அவ்வகை அமைப்புக் குறித்து எவ்வித முடிவுக்கும் வரமுடியாது. இனி, எதிரிணை அமைப்பு அதிலுள்ள தொடர்புப்பதற் பெயர்-இவற்றின் அவசியத்தை தொடரியற் பாங்கில் நின்று நிறுவ முயல்வோம்.

3. தொடரியல் நோக்கில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள்

தொடரியல் நோக்கில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்களின் அவசியத்தை நிறுவுதற்குமுன் அவை இடம்பெறும் எதிரிணை அமைப்பின்

பொருட்கூறுகள் சிலவற்றை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். பொருள் அடிப்படையில் அவசியம் எதுவுமில்லை என்பதை நிறுவிக்கொண்டு மேற்சொல்வோம்.

3.1. பொருள் பற்றிச் சில கருத்துக்கள்

(i) வினாத் தொடரமைப்பும் எதிரிணைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியமும் சில கூறுகளில் அமைப்பொற்றுமை உடையன என்றாலும் இவ்விரண்டும் பொருளால் வேறுபட்டன. வினாத் தொடரின் மூலம் பேசுவோன் கேட்போனிடமிருந்து பெயரைப் பற்றிய செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ள முனைகிறான்; ஆனால், எதிரிணை அமைப்பின் மூலம் பேசுவோன் கேட்போனுக்குப் பெயர்பற்றிய செய்தியைத் தெரிவிக்கிறான்.

எ-டு.

(18அ) நீ அமெரிக்கா சென்றபோது யார்யாரைப் பார்த்தாய் என்று கூறு,

(18ஆ) நீ அமெரிக்கா சென்றபோது யார்யாரைப் பார்த்தாயோ அவர்கள் எல்லோரும் முன்பு இந்தியா விற்கு வந்தவர்கள்

(ii) அடுத்து, எதிரிணை அமைப்பிற்கும் பெயரெச்ச அமைப்பிற்கு மிடையில் குறிப்பிடத்தக்க பொருள்மாற்றங்கள் எதுவுமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. சில பொதுக் கருத்துக்களையும் உண்மைகளையும் வலியுறுத்திக் கூறும் வகையில் எதிரிணை அமைப்புப் பயன்படுவது போல் தோன்றினாலும் அச்சுமூல்களில் கூடப் பொருள்மாற்றம் எதுவுமின்றிப் பெயரெச்ச அமைப்பினைப் பயன்படுத்த முடியும்.

எ-டு.

(19அ) எவரிடம் நல்லொழுக்கம் இல்லையோ அவரை நம்மால் விரும்ப முடிவதில்லை

(19ஆ) நல்லொழுக்கம் இல்லாதவரை நம்மால் விரும்ப முடிவதில்லை

(20அ) எது வலுவுள்ளதோ அது வலுவில்லாததைத் தன்பால் இழுத்துக் கொள்ளும்

(20ஆ) வலுவுள்ளது வலுவில்லாததைத் தன்பால் இழுத்துக் கொள்ளும்

(iii) பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்கள் தொடர்புடைய பெயரின் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிரிநிலைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்கள் (Restrictive relative clauses), பிரிநிலையில்லாப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்கள் (Nonrestrictive relative clauses) என இருவகைப்படும் (விளக்கத்திற்கு, காண்க அகத்தியலிங்கம், ச, 1977:பக். 12-13). எதிரிணை அமைப்புப் பெரும்பாலும் பிரிநிலைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியங்களாய் மட்டுமே வருவது போலத் தோன்றினாலும் பிரிநிலையில்லாப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியமாயும் வழங்கு கிறது.⁷

எ-டு.

(21) எந்தத்தாய் உன்னைப் பெற்றாளோ அந்தத்தாயே என்னையும் பெற்றாள்

(22) எந்த அமெரிக்காவில் அறிவியல் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறதோ அந்த அமெரிக்காவில் கோயில்களும் பெருகிக்கொண்டுள்ளன.

எனவே, பொருள் அடிப்படையில் நோக்கும்போது தமிழில் பெயரெச்ச அமைப்பே பெரிதும் பயன்படக்கூடிய நிலையில் எதிரிணை அமைப்பு மிகையானதாகத் தோன்றும்.

3.2. தொடரியல் நோக்கு

மாற்றிலக்கணக் கொள்கையின்படி ஒரே பொருளுடைய இரு வகைத் தொடரமைப்புகள் மாற்று விதிகளால் வேறுபடுத்தப் படுவன ஆகும். அதாவது, ஒரு தொடர் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியமாதல் இருவேறுபட்ட முறைகளில் நிகழ்கிறது. பெயரெச்ச அமைப்பு, (i) பெயரெச்சமாதல், (ii) ஒன்றுபெயர் நீக்கம் ஆகிய

இரு விதிகளின் மூலமும் எதிரிணை அமைப்பு, (i) 'எ...அ' எதிரிணை சேர்தல், (ii) உறுப்புத்தொடர் வினைமுற்றில் இடைச் சொல் 'ஓ' சேர்தல் ஆகிய இரு விதிகளின் மூலமும் பெறப்படுகின்றன. இம்மாற்றுவிதிகள் மொழி முழுமைக்கும் பயன்படுத்தப்படும் போது சில கட்டுப்பாடுகளுக்கு (Constraints) உள்ளாகின்றன (காண்க Annamalai, E, 1969: பக். 127-238). நாம் மேற்கண்ட இருவகை மாற்றுவிதிகளும் இவ்வடிப்படையில் குறிப்பிடத்தக்கவாறு வேறுபடுகின்றன. முதல்வகை மாற்றுவிதிகள் எவ்விதக் கட்டுப்பாடுகட்கு உள்ளாகின்றனவோ அவ்விதக் கட்டுப்பாடுகட்கு இரண்டாம்வகை மாற்றுவிதிகள் உள்ளாவதில்லை. கீழ்வரும் எடுத்துக்காட்டுகளில் (அ) தொடர்களின்மீது முதல்வகை மாற்றுவிதிகள் செயற்படும்போது பெயர்த்தொடர்புக்கிளவியம் உருவாகாமையும் [உடுக்குறியிட்ட (ஆ) தொடர்களால் அறிக] இரண்டாம் வகை மாற்றுவிதிகள் செயற்படும்போது பெயர்த்தொடர்புக்கிளவியம் உருவாதலையும் [(இ) தொடர்களால் அறிக] காண்க.

(23அ) ஒரு மாணவர் ஒரு பெண்ணோடு சென்றார்

(24ஆ) * ஒரு மாணவர் சென்ற ஒரு பெண்

(23இ) எந்தப் பெண்ணோடு ஒரு மாணவர் சென்றாரோ அந்தப்பெண்

(24அ) மணி கண்ணனால் திருடன் ஆனான்

(24ஆ) * மணி திருடன் ஆன கண்ணன்

(24இ) எந்தக் கண்ணனால் மணி திருடன் ஆனானோ அந்தக் கண்ணன்

(25அ) பேராசிரியர் ஊரிலிருந்து வருகிறார்

(25ஆ) * பேராசிரியர் வருகிற ஊர்

(25இ) பேராசிரியர் எந்த ஊரிலிருந்து வருகிறாரோ அந்த ஊர்

(26அ) ஒரு ஆசிரியர் ஒரு மாணவனுக்குச் சாப்பாட்டிற்காகப் பணம் கொடுத்தார்.

- (26அ) * ஒரு ஆசிரியர் ஒரு மாணவனுக்குப் பணம் கொடுத்த சாப்பாடு
- (26இ) எந்தச் சாப்பாட்டிற்காக ஒரு ஆசிரியர் ஒரு மாணவனுக்குப் பணம் கொடுத்தாரோ அந்தச்சாப்பாடு
- (27அ) நீ பணம் சம்பாதிப்பதற்காக நடிக்கிறாய்
- (27ஆ) * நீ சம்பாதிப்பதற்காக நடிக்கிற பணம்.
- (27இ) நீ எந்தப் பணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காக நடிக்கிறாயோ அந்தப் பணம்
- (28அ) நான் அவனுக்குப் பதிலாக வேலை செய்கிறேன்
- (28ஆ) * நான் பதிலாக வேலை செய்கிற அவன்
- (28இ) நான் எவனுக்குப் பதிலாக வேலை செய்கிறேனோ அவன்
- (29அ) நான் கடை வரைக்கும் போனேன்
- (29ஆ) * நான் வரைக்கும் போன கடை
- (29இ) நான் எந்தக் கடை வரைக்கும் போனேனோ அந்தக் கடை
- (30அ) தொடர்வண்டிக்கு முன்னால் பேருந்துவண்டி வந்தது
- (30ஆ) * முன்னால் பேருந்துவண்டி வந்த தொடர்வண்டி
- (30இ) எந்தத் தொடர்வண்டிக்கு முன்னால் பேருந்துவண்டி வந்ததோ அந்தத் தொடர்வண்டி

மேற்கண்ட எடுத்துக்காட்டுகளிலிருந்து பெயரெச்சத்தின் மூலம் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியத்தை ஆக்கமுடியாத சூழல்களிலெல்லாம் எதிரிணையமைப்புப் பயன்படுதல் கண்டோம். தமிழில் எதிரிணையமைப்பு பெயரெச்ச அமைப்பினும் விரிவாகப் பயன்படக்கூடியது என்பது இதிலிருந்து புலனாகிறது. இதுபோன்ற தொடரியற் காரணங்கள் இன்னும் பல இருக்கலாம். தொடர்பும் பதிற் பெயர்களைத் தமிழின் தொடரிலக்கணத்தில் ஏற்கவேண்டியதன் அவசியத்தை சுட்டிக்காட்டும் வகையில் ஒரு காரணத்தை மட்டும் நாம் இங்குக் கண்டோம்.

4. முடிப்புரை

எதிரிணைப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் குறித்தும் இதிலுள்ள தொடர்புப் பதிற்பெயர் குறித்தும் விரிவாக ஆராய்வதன் மூலம் இன்னும் பல உண்மைகள் புலனாகலாம். மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்கள் மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற திராவிடமொழிகளுக்கும் பொருந்தி வரக்கூடும். திராவிடமொழிகளின் ஒப்பாய்வு தொடரளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டால் பல சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காண முடியும்.

குறிப்புகள்

- 1 Relative Pronoun என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு ஈடான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாக 'தொடர்புப் பதிற்பெயர்' என்ற சொல் தேவநேயனின் ஒப்பியன்மொழிநூல் என்ற நூலிலிருந்து (பக். 231) எடுத்துக் கையாளப்பட்டுள்ளது.
- 2 'பெயரெச்சம்', 'பெயரெஞ்சு கிளவி' ஆகிய தமிழ்ச் சொற்கள் இக்கட்டுரையில் விளக்கப்படும் மூவகை அமைப்புகளுள் ஒரு வகையை (1.3.) மட்டுமே குறித்து நிற்பதால் மூவகைகளுக்கும் பொதுவாகப் 'பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- 3 இதே கருத்தினை Palmatier, Robert A (1972:பக். 147) என்பார் ஆங்கிலத்தில் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:
'.....when, where, and why, which are traditionally relative adverbs—are included as relative pronouns because they are the reflexes of *at which* (when), *at/in which* (where), and *in/for which* (why).....'
- 4 கால்டுவெல் (1913:பக்.524), குண்டெர்ட் (Gundert) என்பார் இவ்வாறு கருதுவதாகக் கூறுதல் ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும். கால்டுவெல் கூறுவதாவது: 'Dr Gundert identifies the *a* of the relative participle with the demonstrative base *a*.' கால்டுவெல் இதை உடைமைப்பொருள் விருதி '-அ' வோடு தொடர்புபடுத்துதலும் இங்கு கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

5 எ-டு.

(அ) (vah) ādmi jo mere sāth mē āyā merā bhāi hai

(ஆ) jo (ādmi) mere sāth mē āyā vah (ādmi) merā bhāi hai

(இ) mere sāth mē āyā huā (ādmi) merā bhāi hai

6 தொல்காப்பியர் இலக்கணம் வகுத்தமொழியும் (கருமொழி) இலக்கணம் வகுக்கப் பயன்படுத்திய மொழியும் (கருவிமொழி) வேறுபடுதலுக்கு இது ஒரு சான்றாக விளங்குகிறது.

7 Klaiman, M. H. (1976:பக். 332) என்பாரின் கூற்றை நோக்குக: 'Note that correlative relative clauses are never non-restrictive in Hindi.' இக்கருத்தை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. கீழ்வரும் இந்தித்தொடரில் பிரிநிலையில்லாப் பெயர்த்தொடர்புக் கிளவியம் எதிரிணை அமைப்பில் வருதல் காண்க.

எ-டு. jis mē ne tumhē janma diyā usī (mē) ne mujhe bhī janma diyā

துணைநூல்கள்

அகத்தியலிங்கம், ச. 1977. "மொழியியலும் தமிழும்", மொழியியல், 1:1, பக். 1-17.

தேவநேயன், ஞா. 1971. ஒப்பியன் மொழிநூல் - முதற்பாகம். சென்னை: கழகப் பதிப்பு.

Annamalai, E. 1969. *Adjectival clauses in Tamil*, Unpublished Ph.D. thesis. Chicago: University of Chicago.

Caldwell, R. 1913. *A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian family of languages*. Delhi: Oriental Books Reprint Corporation (1st edition 1974).

Curme, George O. 1931. *A Grammar of the English Language - Vol III - Syntax*. Boston: D. C Heath and Company.

- Jespersen, otto. 1933. *Essentials of English Grammar*. London: George Allen & Unwin Ltd (Reprinted in 1974).
- Klaiman, M. H. 1976. "Topicalization and Relativization in Hindi", *Indian Linguistics*, 37, 4, pp. 313-333.
- Masica, Colin. 1972. "Relative clause in South Asia", in Peranteau, Paul M, et al (eds.) *The Chicago which Hunt*, pp. 198-204. Chicago Linguistics Society,
- Palmatier, Robert A. 1972. *A Glossary of English Transformational Grammar*. New York: Meredith Corporation.
- Peranteau, Paul M, et al (eds.), 1972. *The Chicago which Hunt - Papers from the Relative clause Festival*. Chicago Linguistic Society.
- Subramanya Sastri, P. S. 1934. *History of Grammatical Theories in Tamil*. Madras: The Madras Law Journal Press.

பெட்டக்குறும்ப மொழியில் வினைப்பகுப்பும் காலங்காட்டும் இடைநிலைகளும்

எஸ். ஜெயபால்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

1.0 முன்னுரை

குறும்பர்கள் என்னும் பெயர் கொண்ட பழங்குடியினர் தமிழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் வடஆற்காடு, திருச்சி, கோயம்புத்தூர், நீலகிரி ஆகிய மாவட்டங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர் (1961 census). தமிழகம் நீங்கலாக மைசூர், கேரளம் ஆகிய மாநிலங்களிலும் இப்பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர் (Upadhyaya, 1972). குறும்பர்கள் என்ற பெயர்கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்ற காரணத்தினால் இவர்கள் பேசுகின்ற மொழி குறும்பர் மொழி எனக் குறிப்பிடப்படுவதும் இயற்கையே. குறும்பர்களுக்குள் பெட்டக்குறும்பர், முள்ளுக்குறும்பர், தேன் அல்லது ஜேனுக்குறும்பர் அல்லது காட்டு நாயக்கர், பால்குறும்பர், ஊராளிக் குறும்பர் என ஐந்து பிரிவுகள் இருப்பினும் (S. Jayapal, 1977) இக்கட்டுரை நீலகிரி மலையில் வாழும் பெட்டக் குறும்பரின் மொழி

யைப் பற்றியதே. 'பெட்டு' என்றால் இவர்கள் மொழியில் மலை அல்லது குன்றின் முகப்பு எனப் பொருள்படும். மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்ற காரணத்தினால், இவர்கள் தங்களைப் பெட்டக்குறும்பர்கள் எனவும் தாங்கள் பேசுகின்ற மொழியினைப் பெட்டக்குறும்ப மொழி எனவும் கூறிக்கொள்கின்றனர் எனலாம்.

நீலகிரி மாவட்டத்தில் கூடலூர் வட்டத்தில் உள்ள முதுமலை என்ற பகுதியைச் சார்ந்த கார்டுடி, தெப்பக்காடு, முதுமலை ஆகிய ஊர்களில் சுமார் முன்னூறுக்கும் அதிகமான மக்கள் தொகையுடன் வாழும் இவர்கள், காட்டிலாக்காவில் யானைப் பாகன்களாகவும், தேயிலைத் தோட்டங்களில் தினக் கூலிவேலை செய்பவர்களாகவும் வாழ்ந்துவருகின்றனர். இவர்கள் பேசுகின்ற மொழியும் மற்ற நான்கு பிரிவினர் பேசுகின்ற மொழிகளும் கூட்டியக்கப் புரிபாடு (mutual intelligibility) உடையவை அல்ல. நீலகிரி மாவட்டத்தில் வாழும் பழங்குடிகளின் மொழிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது பேராசிரியர் எம்ஜே (1969) அவர்களும், கமில் சுவெலெபில் (1972) அவர்களும் பெட்டக்குறும்ப மொழியினை எந்த ஒரு தென் திராவிட மொழியுடனும் (South Dravidian language) சாராத தனிமொழி (independent language) எனக் கூறிச் செல்கின்றனர். இம்மொழியின் பல சிறப்பியல்புகளைப் பார்க்கும்பொழுது இதனை ஒரு தனி மொழி எனக் கருதுவது சாலச் சிறந்ததாகும். (S. Jayapal, 1977).

2.0 வினைப்பகுப்பு

இக்கட்டுரையில் பெட்டக்குறும்ப மொழியின் வினைப்பகுப்பும் (verb stem classification), காலம் காட்டும் இடைநிலைகளும் (Tense markers) அமைப்பியல் அடிப்படையில் (on the basis of structure) விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இம்மொழியில், வினைகளின் ஒரு பிரிவு (group of verbs) இறப்பல்லாக் கால விகுதிகளின் (non-past tense markers) முன்பும், காரணி விகுதியின் (causative suffix) முன்பும் -p- என்ற ஆக்க விகுதி (formative suffix) சேர வருகின்றது. வினைகளின் மற்றொரு பிரிவு இறப்பல்லாக்கால விகுதியின்

முன்பும், காரணிவிருதியின் முன்பும் ஆக்கவிருதியின் சேர்க்கை இல்லாமல் வருகின்றது. எனவே ஆக்க விருதியின் சேர்க்கையை மையமாக வைத்து இம்மொழியின் வினை அடிகள் இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆக்க விருதியினைச் சேர்த்தும் நீக்கியும் வருகின்ற வினை முற்றுக்களின் முரண் இணைகள் (contrastive pairs):

<i>teri</i>	'வெட்டு'	<i>terpiya:</i>	'வெட்டுவேன்'
		<i>terpcey</i>	'வெட்டச்செய்'
<i>nad</i>	'நடு'	<i>naḍiya:</i>	'நடுவேன்'
		<i>naḍcey</i>	'நடச்செய்'
<i>eg</i>	'உதை'	<i>egpiya:</i>	'உதைப்பேன்'
<i>ag</i>	'செதுக்கு'	<i>agiya:</i>	'செதுக்குவேன்'

எனவே இறப்பல்லாக் கால விருதிகளின் முன்பும், காரணி விருதியின் முன்பும் ஆக்க விருதியினைச் சேர்த்து வருகின்ற வினைகளையும், நீக்கி வருகின்ற வினைகளையும் முறையே பிரிவு I, பிரிவு II ஆகிய இரு பெரும் பிரிவின் கீழ் அடக்கலாம். பின்னர் ஒவ்வொரு பெரும் பிரிவும், இறந்த கால இடைநிலைகளான (past-tense markers) 1. *-i-*, 2. *-d-*, 3. *-ṇḍ-* 4. *-ṇ-* (∞ -*i-*), ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மேலும் சிறு சிறு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலே கூறப்பட்டுள்ள நான்கு இறந்த கால இடைநிலைகளுள் *-i-*, *-d-*, *-ṇḍ-* ஆகியவை பிரிவு I-ன் கீழ் வருகின்ற வினைகளுடனும், *-i-*, *-d-*, *-ṇ-* ஆகியவை பிரிவு II-ன் கீழ் வருகின்ற வினைகளுடனும் சேர்ந்து வருகின்றன. மற்றொரு இறந்த கால இடைநிலையான *-i-* வினை யெச்ச விருதியின் (verbal participle suffix) முன்பும், எதிர்மறை ஏவல் விருதியின் (negative imperative suffix) முன்பும் வருகின்றது எனினும், மற்ற விருதிகளின் முன்பு *-ṇ-* என்ற இறந்த கால இடைநிலையே வருகின்ற காரணத்தினால், இடைநிலையான *-i-* யை *-ṇ-* என்ற இடைநிலையின் மாற்றருபு (allomorph) எனக் கொள்ளலாம்.

3.0. பிரிவு I

3.1. -t- இடைநிலையை இறந்தகால இடைநிலையாகக் கொண்டு வரும் வினையடிகள்

<i>eli</i>	'துவை'
<i>oli</i>	'மறை'
<i>ptiri</i>	'வறு'
<i>kari</i>	'கடி'
<i>puri</i>	'பிடி'
<i>kuri</i>	'குடி'
<i>pumuri</i>	'கிழி'
<i>aḷ</i>	'அழு'
<i>aḍe</i>	'முடு' முதலியன.

3.2. -d- இடைநிலையை இறந்தகால இடைநிலையாகக் கொண்டு வரும் வினையடிகள்

<i>tin</i>	'சாப்பாடு'
<i>kaḍ</i>	'பார்'
<i>naḍa</i>	'நட'
<i>eḍe</i>	'எடு'
<i>ir</i>	'இரு'
<i>eg</i>	'உதை' முதலியன.

3.3. -ṇḍ- இடைநிலையை இறந்தகால இடைநிலையாகக் கொண்டு வரும் வினையடிகள்

<i>bar</i>	'வா'
<i>aṇḍar</i>	'கொண்டுவா'

4.0. பிரிவு II

4.1. -t- இடைநிலையை இறந்தகால இடைநிலையாகக் கொண்டு வரும் வினையடிகள்

<i>nag</i>	'சிறி'
<i>koḍ</i>	'கொடு'

<i>tarduḍ</i>	'திற'	
<i>naḍ</i>	'நடு'	
<i>musu:ḍ</i>	'முடு'	முதலியன.

4.2. -*d*- இடைநிலையை இறந்தகால இடைநிலையாகக் கொண்டு வரும் வினையடிகள்

<i>erka:</i>	'கூட்டு'	
<i>kenga:</i>	'கொல்லு'	
<i>ag</i>	'செதுக்கு'	
<i>neg</i>	'தாண்டு'	
<i>erja:</i>	'எறி'	
<i>uli</i>	'இறங்கு'	முதலியன.

4.3. -*n*- இடைநிலையை இறந்தகால இடைநிலையாகக் கொண்டு வரும் வினையடிகள்

<i>ti:ḥ</i>	'ஊட்டு'	
<i>urp</i>	'ஊது'	
<i>ka:ḥ</i>	'காட்டு'	
<i>elk</i>	'குலுக்கு'	
<i>e:r</i>	'ஏறு'	
<i>kaḥ</i>	'கட்டு'	
<i>amk</i>	'அழுத்து'	
<i>ba:k</i>	'ஊற்று'	
<i>tu:k</i>	'தூக்கு'	
<i>a:ḍ</i>	'ஆடு'	
<i>ni.ra:ḍ</i>	'குளி'	முதலியன.

5.0. கால வேறுபாடு

இம்மொழியில் இறந்தகாலம், இறப்பல்லாக் காலம் என இரு வகைப்பட்ட காலங்களை உணர்த்தும் இடைநிலைகளே உள்ளன. இறந்த காலம் காட்டும் இடைநிலைகளாக 1. -*t*-, 2. -*d*-, 3. -*nḍ*-, 4. -*n*- ஆகிய நான்கு விகுதிகளும், இறப்பல்லாக் காலம் காட்டும்

இடைநிலைகளாக 1. -i-, 2. -u- 3. -φ- ஆகிய மூன்று விசுதி களும் காணப்படுகின்றன.

5.1. இறப்பல்லாக் கால இடைநிலைகள்

-i-, -u-, -φ- ஆகிய மூன்று இறப்பல்லாக் கால இடைநிலைகளுள் -i- இடைநிலை படர்க்கை ஒருமை இடப்பெயர் விசுதி (1st person singular pronominal termination) நீங்கலாக, ஏனைய இடப் பெயர் விசுதிகளின் முன்பு வருகின்றது. -φ- -u- ஆகிய இடை நிலைகள் படர்க்கை ஒருமை இடப்பெயர் விசுதியின் முன்பு வரு கின்றது எனினும், -φ- இடைநிலை, ஆக்க விசுதி வரும் வினை களில் மட்டுமே அதனைத் தொடர்ந்து வருகின்றது ஏனைய இடங் களில் -u- இடைநிலையே வருகிறது.

இவ்வேறுபாட்டினைக் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் *ir* 'இரு' *neg* 'தாண்டு' ஆகிய வினைகளின் அடுக்கத்தின் (verb paradigm) மூலம் காணலாம்.

ir

த(ன்மை) ஒருமை *ir-p-i-a* > *ip-p-i-a* > *ippiya*:
[6.5.] இருப்பேன்

த(ன்மைப்) ப(ன்மை) *ir-p-i-u* > *ir-p-i-a* > *ippiya*:¹
[6.5.] (நாம்/நாங்கள்) இருப்போம்.

முன்னிலை ஒருமை *ir-p-i-i* > *ip-p-i-i* > *ippiyi*:²
[6.5.] (நீ) இருப்பாய்

முன்னிலைப் ப(ன்மை) *ir-p-i-u* > *ip-p-i-u* > *ippiyu*
[6.5.] (நீங்கள்) இருப்பீர்கள்

ப(டர்க்கை) ஒருமை *ir-p-φ-a* > *ip-p-φ-a* > *ippa*:³
[6.5] (அவன்/அவள்/அது அது)
இருக்கும்

ப(டர்க்கைப்) ப(ன்மை) *ir-p-i-o* > *ip-p-i-o* > *ippiyo*:
[6.5.] அவர்கள்/அவைகள் இருப்பார்கள்

neg

த. ஒ. *neg-i-a* > *negi-a* > *negi-ya*: (நான்) தாண்டுவேன்.

த. ப. *neg-i-a* > *negi-a* > *negiya*: (நாம்/நாங்கள் தாண்டு
வோம்.)

மு. ஒ. *neg-i-i* > *negi-i* > *negiyi* (நீ) தாண்டுவாய்

மு. ப. *neg-i-u* > *negi-u* > *negiyu* (நீங்கள்) தாண்டுவீர்கள்.

ப. ஒ. *neg-u-a* > *negu-a* > *neguva*: (அவன்/அவள்/அது)
தாண்டும்.

ப. ப. *neg-i-o* > *negi-o* > *negiyo*: (அவர்கள்/அவைகள்)
தாண்டுவார்கள்

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள இரண்டு வினைகளின் அடுக்கங்
களில் படர்க்கை ஒருமை இடப்பெயர் விகுதியின் முன்னர் தவிர்
ஏனைய இடப்பெயர் விகுதிகளின் முன்பு *-i-* இடைநிலை இறவாக்
காலம் காட்டும் இடைநிலையாக வருவது தெளிவு. படர்க்கை
ஒருமை காட்டும் வினைமுற்றுக்கள் ஆக்கவிகுதியோடு வரின் *-ஓ-*
இடைநிலையையும், அவ்விகுதி வாரா இடங்களில் *-u-* இடைநிலை
யையும் கொண்டு வருகின்றது.

5.2. இறந்தகாலம் காட்டும் இடைநிலைகள்

இறந்தகாலம் காட்டும் நான்கு இடைநிலைகளில் ஒன்றை
உருபனாகக் கொண்டு ஏனையவற்றை உருபனின் மாற்றருபுகளாகக்
கொள்ளலாம்.

{ *-t-* }

ஓ *-t-* , ஓ *-d-* , ஓ *-nd-* , ஓ *-n-*

5.2.1. *-t-* இடைநிலை (3.1; 4.1 ஆகிய பிரிவின்கீழ் வரும் வினை
களுடன் சேர்ந்து வருவது)

eli-i > *eli-c-i* > *eli-ci* > *elici* > *elci* [6.1; 6.1.1.]

(நான்) துவைத்தேன்

kadi-t-i > *kadi-c-i* > *kadi-ci* > *kaɖ ci* [6.1] (நான்)
கடித்தேன்⁴

ati-t-i > *ati-ti* > *attt* [6.4] (நான்) அழுதேன்.

aɖe-t-i > *aɖe-ti* > *aɖeti* (நான்) மூடினேன்

nag-t-i > *nak-t-i* > *nak-k-i* > *nak-ki* > *nakki* [6.3;
6.3.1] (நான்) சிரித்தேன்

naɖ-t-i > *naɖ-t-i* > *naɖ-t-i* > *naɖ-ti* > *naɖti* (6.3; 6.3.1)
(நான்) நடட்டேன்

5.2.2 *o-d-* இடைநிலை (3.2; 4.2 ஆகிய பிரிவின்கீழ் வரும்
வினைகளுடன் சேர்ந்து வருவது)

eg-d-i > *eg-* > *egdi* (நான்) உதைத்தேன்

tiŋ-d-i > *tiŋ-d-i* > *tiŋ-di* > *tiŋdi* [6.2] (நான்)
சாப்பிட்டேன்

naɖa-d-i > *naɖa-di* > *naɖadi* (நான்) நடந்தேன்

erka:-d-i > *erka:-di* > *erka:di* (நான்) கூட்டினேன்

kenga:-d-i > *kenga:-di* > *kenga:di* (நான்) சொன்னேன்.

ag-d-i > *ag-di* > *agdi* (நான்) வெட்டினேன்

uli-j-i > *uli-j-i* > *uli-ji* > *uliji* > *ulji* [6.1; 6.1.1.]
(நான்) இறங்கினேன்

5.2.3. *o-nd-* இடைநிலை (3.3 பிரிவின்கீழ் வரும் வினைகளுடன்
சேர்ந்து வருவது)

ba-nd-i > *ba-nd-i* > *baŋdi* (நான்) வந்தேன்⁵

ana:r-nd-i > *ana-nd-i* > *anaŋdi* (நான்) கொண்டு
வந்தேன்⁶

5.2.4. -n- இடைநிலை (4.3 பிரிவின் கீழ் வரும் வினைகளுடன் சேர்ந்து வருவது)

$ti:t-n-i > ti:t-ni > ti:tni$ (நான்) ஊட்டினேன்
 $urp-n-i > urp-ni > urpni$ (நான்) ஊதினேன்
 $ka:t-n-i > ka:t-ni > ka:tni$ (நான்) காட்டினேன்
 $elk-n-i > elk-ni > elkni$ (நான்) குலுக்கினேன்
 $e:r-n-i > e:r-ni > e:rni$ (நான்) ஏறினேன்
 $amk-n-i > amk-ni > amkni$ (நான்) அழுத்தினேன்
 $ba:k-n-i > ba:k-ni > ba:kni$ (நான்) ஊற்றினேன்
 $tu:k-n-i > tu:k-ni > tu:kni$ (நான்) தூக்கினேன்
 $a:d-n-i > a:d-ni > a:dni$ (நான்) ஆடினேன்
 $ni:ra:d-n-i > ni:ra:d-ni > ni:ra:dni$ (நான்) குளித்தேன்

6.0. உருபொலியன் மாற்றம்

இறந்தகாலம் காட்டும் மாற்றுருபுகளில் ஒலியனியல் கட்டுக்குள் (phonologically conditioned) அடங்கும் மாற்றுருபுகள் சில உள. நான்கு இறந்த காலம் காட்டும் இடைநிலைகளுள் -t-, -d- ஆகியவை -i- என்ற உயிரொலியையோ -t-, -k-, -l-, -n- போன்ற மெய்யொலிகளையோ கொண்டு முடியும் வினைகளுடன் சேரும்பொழுது கீழ்க்கண்ட உருபொலியன்மாற்றம் ஏற்படுகின்றது.

$$6.1. \quad \begin{bmatrix} t \\ d \end{bmatrix} \rightarrow \begin{bmatrix} c \\ j \end{bmatrix} / i-$$

$eli-t-i > eli-c-i > elici^*$

$uli-d-i > uli-j-i > uli-ji > uliji^*$

$$6.1.1. \quad i \rightarrow \phi / \left\{ \begin{matrix} l \\ r \end{matrix} \right\} - \left\{ \begin{matrix} c \\ j \end{matrix} \right\}$$

$elict > elci$ (நான்)துவைத்தேன்

$uliji > ulji$ (நான்)இறங்கினேன்

pirici > *pirci* (நான்)வறுத்தேன்

pirtji > *pirji* (நான்)பிரிந்தேன்

6.2. $d \rightarrow \left[\begin{smallmatrix} d \\ d \end{smallmatrix} \right] / \left[\begin{smallmatrix} n \\ n \end{smallmatrix} \right] -$

tin-d-i > *tin-d-i* > *tin-di* > *tin̄di* (நான்)சாப்பிட்டேன்

ka:n-d-i > *ka:n-d-i* > *ka:n-di* > *kan̄di*

(நான்)பார்த்தேன்

6.3. $\left[\begin{smallmatrix} d \\ g \end{smallmatrix} \right] \rightarrow \left[\begin{smallmatrix} t \\ k \end{smallmatrix} \right] / -t$

koḍ-t-i > *koḷ-t-i**

nag-t-i > *nak-t-i**

6.3.1. $t \rightarrow \left[\begin{smallmatrix} t \\ k \end{smallmatrix} \right] / \left[\begin{smallmatrix} t \\ k \end{smallmatrix} \right] -$

koḷ-t-i > *koḷ-t-i* > *koḷ-ti* > *koḷti* (நான்)கொடுத்தேன்

nak-t-i > *nak-k-i* > *nak-ki* > *nakki* (நான்)சிரித்தேன்

6.4. $l \rightarrow t / t$

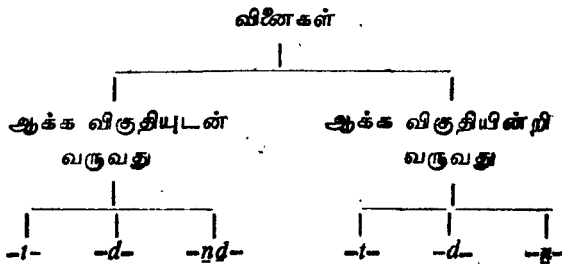
al-t-i > *al-t-i* > *al-ti* > *atti* (நான்) அழுதேன்

ஆக்க விசுவாசமாகிய *p* என்ற உருபன் -*r* என்ற ஒலியனுடன் முடியும் வினைகளுடன் சேரும் பொழுது கீழ்க் கண்ட உருபொலியன் மாற்றம் ஏற்படுகின்றது.

6.5. $r \rightarrow p / -p$

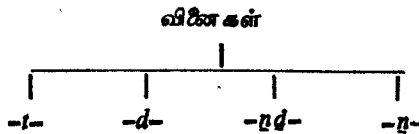
ir-p-i-a: > *ip-p-i-a:* > *ippiya:*

மேலே கொடுக்கப்பட்ட ஆய்வின் அடிப்படையில் பெட்டக் குறும்ப மொழியின் வினைப்பகுப்பைக் கீழ்க்கண்டவாறு காட்டலாம்.

7.0. மாற்று முறை ஆய்வு

இம்மொழியின் வினைகளை ஆக்க விருதியினை மையமாக வைத்து இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம், ஆக்க விருதி எடுத்து வரும் வினைகளுடன் லிஸ்கரின் (1951) வழிநின்று ௨ என்ற குறியீட்டைச் சேர்ப்பதன் மூலம் அனைத்து வினைகளையும் ஒரே பிரிவின் கீழ்க்கொணர இயலும். பின்னர் ஆக்க விருதி -n- இன் தோற்றத்தை ஒலியலியல் மூலம் விளக்கி விட முடியும். தொடர்ந்து இறந்த காலம் காட்டும் நான்கு இடைநிலைகளையும் மையமாக வைத்து அனைத்து வினைகளையும் நேரடியாக நான்கு பிரிவுகளின் கீழ்க்கொணரலாம்.

இறந்த கால இடை நிலைகளுக்கான முரண் இணைகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

-i-, -d-

nag-i-i > *nak-i-i* > *nak-k-i* > *nak-ki* > *nakki*
[6.3;6.3.1.] (நான்)சிரித்தேன்

neg-d-i > *neg-di* > *negdi* (நான்)தாண்டினேன்

musu:d-i-i > *musu:i-i-i* > *musu:i-i-i* > *musu:i-i*
> *musu:iji* [6.3;6.3.1] (நான்)மூடினேன்

$n_i:ra:d-n-i > n_i:ra:d-ni > n_i:ra:dni$ (நான்)குளித்தேன்

- $n-i$ - இடைநிலை எடுத்து வரும் வினைகள் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையைக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தினால், மற்ற இடைநிலைகளுடன் சேர்த்து முரண் இணைகள் கொடுக்க இயலவில்லை.

8.0. முடிவுரை

முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட வினைப் பகுப்பில் அனைத்து வினைகளும் இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பின்னர் ஒவ்வொரு பிரிவும் மூன்று சிறு பிரிவுகளாக ஆக்கப்பட்டு, முடிவில் ஆறு பிரிவுகளுக்குள் அனைத்து வினைகளும் அடக்கப்பட்டன. மேலும் இறந்தகால, இறவாக்கால இடைநிலைகளுடன் ஆக்க விருதி என்ற விருதியும் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்ற மாற்றுமுறை ஆய்வில் அனைத்து வினைகளும் ஒரே பிரிவின் கீழ் அடக்கப்பட்டுப் பின்னர் நான்கு சிறு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற ஆய்வையும் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்ற மாற்றுமுறை ஆய்வையும், ஒப்பியல் முறையில் (Comparative study) வைத்துப் பார்க்கின்ற பொழுது, மாற்றுமுறை ஆய்வு சற்று எளிதாக இருப்பினும் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருப்பது போன்ற புதிய இரண்டு உருபொலியன் மாற்றங்களைக் கொண்டுவர வேண்டியுள்ளது.

1. $x \rightarrow p/ - \& i$

2. $x \rightarrow \phi / -$ மற்ற இடங்கள்

மேலும் x என்ற குறியீடு $-i$ என்ற உயிரெழுத்தின் முன், $-p-$ என்ற மெய்யெழுத்தாக மாற வேண்டிய அவசியம் என்ன? இவ்வொலியன் மாற்றத்திற்கான குறிக்கோள் (Phonological motivation) என்ன? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு விடைகாண இயலாமல் போய்விடுகின்றது. எனவே முதலாவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்ற வினைப் பகுப்பின் மூலம் இம்மொழியின் வினைகளை; ஒரு தெளிவுள்ள பகுப்பின் கீழ் அடக்கலாம்.

குறிப்புகள்

1. இம்மொழியில் தன்மை ஒருமை, தன்மைப் பன்மை காட்டும் இடப்பெயர் விருதிகளில் எந்த வேறுபாடும் கிடையாது.
2. உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்து உயிர்மெய் உருவாகும் என்பது; இரு உயிரெழுத்துக்கள் சேரும்போது உடம்படுமெய் ஏற்படுவதும்; எல்லோருக்கும் தெரிந்த காரணத்தினால், அவை இக்கட்டுரையில் தனிப்பட்ட முறையில் விளக்கப்படவில்லை.
3. படர்க்கை ஒருமை காட்டும் வினைமுற்றுக்களில் ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால் ஆகியவற்றைக் காட்டும் வேறுபாடும், படர்க்கைப் பன்மையில் பலர்பால், பலவிற்பால் காட்டும் வேறுபாடும் காணப்படவில்லை.
- 4, 5, 6, 7. *kari, bar, ana:r, ka:n* போன்ற வினையடிகள் இறந்த கால இடைநிலைகளுடன் சேரும்பொழுது முறையே *kadi, ba ana, ka:n* என மாற்றுருபுகளைப் பெறுகின்றன.

துணை நூல்கள்

1. Agesthialingom, S. 1970. "Intransitive and transitive in Tamil". (mimeo). Paper presented in Second All India University Teacher's Conference, Trichy.
2. Agesthialingom, S. & Shanmugam, S. V. 1970. *The Language of Tamil Inscriptions 1250-1350 A. D.* Annamalaiagar: Annamalai University.
3. Arunabharathi, N. 1976. *Glossary of Linguistics - English - Tamil* Madras: Tamil Nuulagam.
4. Emeneau, M. B. 1969. "The Non - literary Dravidian Languages". In T. A. Sebeok (ed.), *Current Trends in Linguistics - Vol. V*, pp, 334-342 - The Hague: Mouton.

5. Jayapal, S. 1977. "Beṭṭa Kuṇṇi - A Dravidian Language" (mimeo). Paper presented in the Seminar on Dravidian Tribal Languages, Annamalainagar.
6. Lisker, L. 1951. "Tamil Verb classification", *JAOS* 21, 111-114.
7. Nambiar (ed). 1961. *Census of India: Scheduled Tribe Population in Rural areas. Vol IX*, Madras.
8. Sakthivel, S. 1972. *Glossary of Technical Terms of Anthropology* Tinnelvely: The South India Savia Siddhanta Works Publishing Society.
9. Upadhyaya, U. P. 1972. "Kuruba - A Dravidian language". In Agesthialingom, S. & Shanmugam, S. V. (eds). *Third Seminar on Dravidian Linguistics*, pp. 307-328. Annamalai Nagar: Annamalai University.
10. Zvelebil, K. V. 1972. "Dravidian case suffixes: Attempt at a reconstruction", *JAOS*, 92, pp. 272-276.

வினைமுற்றுக்கள் - ஒப்பாய்வு: தொல்காப்பியமும் நன்னூலும்

சொ. சிவதானு
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

I

1.1. வினைப்பாகுபாடு

தொல்காப்பியர் வினைச்சொற்களின் பாகுபாடு பற்றிக் குறிப்பிடும்போது

“ குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக்
காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் லெல்லா
முயர்தினைக் குரிமையும் அஃறினைக் குரிமையு
மாயிரு தினைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு
மம்மு வருபின தோன்ற லாறே”

என்று நூற்பா செய்தார். ஆனால் நன்னூலார்,

“ அவைதாம், —

முற்றும் பெயர்வினை யெச்சமு மாகி

ஒன்றற் குரியவும் பொதுவு மாகும் ”

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு ‘அவைதாம்’ என்றது முன்னிரண்டு குத்திரங்களாலும் தெரிநிலையாயுங் குறிப்பாயும் வருகின்ற வினைச்சொற்களை என்று தெரிந்து கொள்ளுகின்றோம். ஆகவே, வினை, குறிப்பு என்று பாகுபாடு செய்வது இருவருக்கும் உடன்பாடே. ஆனால் வினைமுற்றுக்களை வகைப்படுத்தும்போது தொல்காப்பியர் இவ்விரண்டன் அடிப்படையிலும் முற்றுக்களை எடுத்துக் கூற நன்னூலார் குறிப்பு அடிப்படையில் வினைமுற்றுக்களை வகைப்படுத்தவில்லை.

மேல் நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் வினைச்சொற்களை வினை - குறிப்பு என்று வேறுபடுத்துவதோடு அமையாது உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக்குரிமையும் ஆயிருதிணைக்கும் ஓரன்ன உரிமையும் ஆகிய மூவகைகளாகவும் பாகுபடுத்தியிருக்கிறார். இத்திணைப் பாகுபாட்டையும் நன்னூலாரது ‘ஒன்றற்குரியவும் பொதுவும்’ என்ற பாகுபாட்டில் அடக்கிக் கூறலாம். அதாவது ‘ஒன்றற்குரிய’ என்பது முற்றிற்கும் ‘பொது’ என்பது எச்சங்களுக்கும் பொருந்திவரும் ஒன்று. ஆகவே முற்றிற்கு வருவன உயர்திணை, அஃறிணை, விரவுத்திணை என்று ஏதேனும் ஒன்றற்குரிய திணைப்பாகுபாடு செய்யப்படும்; பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் விரவுத்திணைக்குரியதாய் வரும். எனவே முற்றுக்களை வகைப்படுத்தும்போது இவ்விருவகைப் பாகுபாட்டையும் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும்.

1.2. வினையும் முற்றும்

பொருள்களின் புடைபெயர்ச்சியை உணர்த்துவனவாய்ச் செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்பொருள் என்ற ஆறினையும் தருவன வினைச்சொற்கள் ஆகும்.

“செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலஞ்

செய்பொரு ளாறுந் தருவது வினையே”

என்று வினைக்கு இலக்கணம் கூறுவார் நன்னூலார். இவ்வறு வகைப் பொருளும் ஒரு முற்றின்கண்ணே அடங்கியிருக்கும்போது வினைச் சொற்களில் எவை வெளிப்படையாகப் புலப்படுமென்றால் செயல், காலம், செய்பவன் என்ற மூன்றுமாம். இவை முறையே பகுதி, இடைநிலை, விசுதி என்று வினைச்சொற்களில் அமையும். தமிழ்மொழியில் வினைமுற்றுக்குச் செய்பவன் வெளிப்படையாகப் புலப்பட, மலையாள மொழியின் வினைச்சொற்களில் அது குறிப்பாகவே புலப்படுகின்றது. ஆகவே செய்பவனைக் குறிக்கின்ற விசுதி தமிழ் மொழியில் வினைச்சொற்களில் வரும்போது அது முற்றாக இருக்கக் காண்கிறோம். ஆனால் பெயரெச்ச வினையெச்சங்களில் செயலும் காலமும் தான் வெளிப்படையாகச் சொற்களில் புலப்படுகின்றன. எனவே செய்பவனுக்கும் வினைமுற்றிற்கும் ஒரு தொடர்பு தமிழ் மொழியில் இருக்கின்றது.

வினை இலக்கணம் கூறும் இந்நூற்பாவின் அடிப்படைச் செய்தி, தொல்காப்பியத்தில் பேசப்படுகின்றது. பெயருக்கும் வினை முற்றிற்கும் இடையேயுள்ள உறவுநிலைகளை வேற்றுமை மயங்கியலில் பேசும் நூற்பா (தொல். 596) எட்டு உறவுகளையும் பெயரெச்சத்திற்கும் பெயருக்கும் இடையேயுள்ள உறவுகளை வினையியலில் பேசும் நூற்பா (தொல். 719) ஆறு உறவுகளையும் தருகின்றன. இவ்விரு நூற்பாக்களும் தம்முள் நெருங்கிய தொடர்புடையன. ஏனெனில், 'பெயரெச்சத் தொடர்களில் சொற்கள் கொள்ளும் உறவு வேற்றுமைத் தொடர்களில் கூறும் உறவே' என்று பேராசிரியர் அகத்தியலிங்கனார் (1967: 143) கூறுகிறார். இவ்விரு நூற்பாக்களுள்ளும் வினைமுற்று பற்றிய நூற்பாவே நன்னூலார்க்கு வினை இலக்கணம் கூறும் செய்தியின் அடிப்படை என்பார் டாக்டர் இசரேயல் (1976: 2). ஆகவே வினைமுற்றிலக்கணம் நன்னூல் நூற்பாவில் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். மேலும், செய்பவனுக்கும் வினைமுற்றிற்கும் உள்ள தொடர்பைக் கொண்டும் குறிப்புவினை காலங்கொள்ளாது என்று நன்னூலார்கருதியதாலும் தெரிநிலை வினைமுற்று இலக்கணம் இந்நூற்பாவில் கூறுவது போலக் கொள்ளலாம். பொதுவாக வினை என்ற சொல், முற்றுவினை, எச்சவினை, வினைப்பெயர் என்ற மூன்றையும் குறித்து நிற்க இச்சொல் வினைமுற்றைக் குறிக்கவே பெரிதும் பயன்பாடுடை

யதாய் மொழிகளில் அமையக் காண்கிறோம். ஆகவே 'வினைச் சொல்லாதற்குச் சிறந்தன முற்றுச் சொல்லே' என்பர் சேனாவரையர் (தொல். சொல். 428).

1.3. வினைமுற்றும் பயனிலையும்

பொதுவாகப் பொருள் முற்றுப்பெற்று நிற்கும் வினைச்சொல்லே வினைமுற்று எனப்படுகின்றது. பொருட்பெயர் முதலிய அறுவகைப் பெயரையும் பயனிலையாக ஏற்பனவாகி மற்றொன்றையும் ஏலாதன முற்று (நன்.323) என்பது நன்னூலார் தரும் விளக்கம். சேனாவரையரும் (தொல். சொல். 66) 'முடிக்கும் சொற்பொருள் தொடர் மொழிக்குப் பயனாகவின் பயனிலை' என்றார். உண்மையில் எல்லா வினைமுற்றுகளும் பயனிலையாக இருக்கமுடியும். ஆனால் எல்லாப் பயனிலைகளும் வினைமுற்றாக இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. ஏனெனில், எச்சங்களும் தொடரங்களின் புதை அமைப்பில் பயனிலைகளாகச் செயல்படும். ஆதலால் வினைமுற்றுத் தொடரானாலும் வினையெச்சப் பெயரெச்சத் தொடரானாலும் அவை பயனிலையே. முற்றிவிருந்தே எச்சம் பிறக்கின்றது என்றும் இந்த உண்மையை நமது இலக்கண அறிஞர்கள் வெளிப்படையாக எடுத்துக்காட்டும் நெறியை வகுக்கவில்லை என்றாலும் அவர்கள் அதனை நன்கு கவனித்திருக்கிறார்கள் என்றும் பேராசிரியர் அகத்தியலிங்கனார் (1972 : 229) அவர்கள் குறிப்பிடுவதும் சிந்திக்கத் தக்கது.

1.4. வினைமுற்று அமைப்பு

அமைப்பில் முற்றுச்சொல் தொழிலும் காலமும் இடமும் பாலும் உணர்த்தும் என்பதும் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் தொழிலுங் காலமும் உணர்த்தினல்லது இடமும் பாலும் உணர்த்தா என்பதும் தெய்வச்சிலையாருரை (தொல். சொல். 243) முதலானவற்றில் காணலாம். எச்சங்கள் பெரும்பாலும் திணை - பால் - எண் இட வேறுபாடுகளைக் காட்டுவதில்லை பென்றாலும் சில இடங்களில் எச்சங்கள்கூட இடம், எண், பால் அறிகிளவிகள் ஏற்றுவருதல் உண்டு. முற்றெச்சத்தை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அதுபோல எல்லா வினைமுற்றுக்களும் திணை பால் இடம் உணர்த்துவனவாக

இருக்க வேண்டியதில்லை. தமிழ் வினைமுற்றுக்களை இடவேறுபாடு (Person distinction) உணர்த்துவதன் அடிப்படையில்

அ) இடவேறுபாடு உணர்த்தும் வினைமுற்றுக்கள் (Personal finite verbs)

ஆ) இடவேறுபாடு உணர்த்தா வினைமுற்றுக்கள் (Impersonal finite verbs)

என்று பகுப்பார் டாக்டர் இசரயேல் (1976: 15). முன்னது திணை-பால் விகுதி ஏற்பன. பின்னது அவற்றை ஏற்காதன.

II

வினைமுற்றுவகை

2.1 இடவேறுபாடு உணர்த்தும் வினைமுற்றுக்கள்

வினைமுற்றுக்களை வகைப்படுத்துதல் குறித்தத் தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன எனக் காண்போம்.

தொல்காப்பிய நூற்பா (வினைமுற்று வகை)

“இறப்பி னிகழ்வி னெதிர்வி னென்ற
சிறப்புடை மரபி னம்முக் காலமுந்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னு
மம்மு விடத்தான் வினையினுங் குறிப்பினு
மெய்ம்மை யானு மீரண டாகு¹
மவ்வா நென்ப முற்றியன் மொழியே”.

நன்னூல் நூற்பா (தெரிநிலை வினைமுற்றின் பாகுபாடு)

“ஒருவன்முத லுந்தையும் படர்க்கை யிடத்தும்
ஒருமைப் பன்மையைத் தன்மைமுன் னிலையினு
முக்கா லத்தினு முரண முறையே
முவைந் திருமுன் ருருய் முற்று
வினைப்பத மொன்றே மூவொன் பானும்”.

1. ஈரிரண்டாகும் > இவ்விரண்டாகும்
'ஈரிரண்டாகும்' என்பது நச்சினுர்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார் பாடம்.
'இவ்விரண்டாகும்' என்பது இளம்பூரணர், சேனாவரையர் பாடம்;

இங்கு தொல்காப்பியத்தில் வினைமுற்றுக்களின் வகைகளும் அதே நூற்பா அவற்றின் இயல்பு கூறுகின்ற ஒன்றாய் அமைந்துள்ளது. ஆனால் தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களின் பாகுபாடு மட்டும் கூறுகிற நன்னூலார் நூற்பாவினிருந்து வினைமுற்றுக்களின் இயல்பை முழுமையாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. தொல்காப்பிய நூற்பா எச்சவியலில் அமைய, நன்னூல் நூற்பா வினையியலில் அமைந்து கிடக்கின்றது. தெய்வச்சிலையார் மட்டும் அதை வினையியலில் சேர்த்துக்கொண்டு உரைகூறுவர். தொல்காப்பிய நூற்பா தெரிநிலை வினைமுற்று வகைகளையும் குறிப்பு வினைமுற்று வகைகளையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் நன்னூல் நூற்பா தெரிநிலை வினைமுற்றின் பாகுபாட்டை மட்டும் உணர்த்தும் ஒன்றாய் உள்ளது. வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கை பற்றி இரு ஆசிரியர்களும் ஒன்றாகக் கூறவில்லை என்பதும் எண்ணத்தக்க ஒன்றாகும்.

2.1.1. 'சுரிரண்டாகும் அவ்வாறென்ப'

மேற்குத்திரத்தில் 'சுரிரண்டாகும் அவ்வாறென்ப முற்றியன் மொழியே' என்று தொல்காப்பியரால் குறிப்பிடப்படுகிற தொடர் ஆசிரியர் கருத்தை எளிதில் புரிந்து கொள்ள இயலாதவாறு அமைந்துள்ளது. வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கை பற்றிக் கூறுவதில் உரையாசிரியர்கள் வேறுபடுவதற்குக் காரணமும் இதுவே.

2.1.1.1. தெய்வச்சிலையார் கருத்து :

உரைகூறும்போக்கில் மற்ற உரையாசிரியர்களிடமிருந்து ஒரு மாறுபட்ட கருத்தைச் சுட்டிச் செல்லும் இயல்புடைய தெய்வச்சிலையாரே மொழியியலறிஞர்களால் பெரிதும் போற்றப்படுபவர். ஆகவே, அவர் கருத்து என்ன என்று முதன் முதலில் தெரிந்து கொள்வது நலம். தொடர்ந்து அவரால் எடுத்துக்காட்டப்படும் 36 வினைமுற்றுக்களைக் காண்போம்.

ஒருமை	பன்மை
தன்மை (8) உண்டேன்	உண்டனம்
உண்ணாதின்றேன்	உண்ணாதின்றனம்
உண்பேன்	உண்குவம்
கரியேன்	கரியம்

முன்னிலை (8) உண்டனை	உண்டனிர்
உண்ணாநின்றனை	உண்ணாநின்றனிர்
உண் குவை	உண்குவீர்
கரியை	கரியீர்

படர்க்கை (20) உண்டனன்

உண்ணாநின்றனன்	
உண்பன்	
கரியன்	
உண்டனன்	உண்டனிர்
உண்ணாநின்றனன்	உண்ணாநின்றனிர்
உண்பன்	உண்குவீர்
கரியன்	கரியீர்
உண்டது	உண்டன
உண்ணாநின்றது	உண்ணாநின்றன
உண்பது	உண்குவ
கரியது	கரிய

இவற்றிலிருந்து இடம்காட்டும் வினைமுற்றுக்கள் $8 + 8 + 20 = 36$ என்றும் திணைகாட்டும் வினைமுற்றுக்கள் உயர்திணைக்கு $20 + 1$ அஃறிணைக்கு 8 + விரவுத்திணைக்கு 8, ஆகமொத்தம் 36 வினைமுற்றுக்கள் என்றும் காலத்தை வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் காட்டும் வினைமுற்றுக்கள் $9 + 9 + 9 + [9] = 36$ என்றும் பெறுகின்றோம். எண்ணிக்கை 36 என்பது இம்மூன்றின் எந்த ஒரு அடிப்படையிலும் கிடைக்கின்றது. அதனால் 36 வகை வினைமுற்றுக்களே வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கையாகக் கொள்ளல் பொருத்தம். உடையதாகலாம். ஆனால், 36 எடுத்துக்காட்டுக்களைத் தந்த தெய்வச்சிலையார் 24 முற்று வகைகளையே குறிப்பிடுகின்றார். தன்மைக்

கண் எட்டும் முன்னிலைக்கண் எட்டும் படர்க்கைக்கண் எட்டுமாக அவை வேறுபடுத்தப் படுகின்றன. ஆகவே தொல்காப்பிய நூற்பா வில் வரும் தொடர் 'ஈரிரண்டாகும் அவ்வாறு' என்பதைச் சேர்த்து $4 \times 6 = 24$ என்று வினைமுற்று வகைகளைத் தெய்வச்சிலையார் கொண்டதாக வைத்துக்கொள்வோம்.

தெய்வச்சிலையார் சுட்டிய எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொண்டு 4×6 என்பதை 4×9 ஆக விரித்துக்கொண்டு 36 வகை வினை முற்றுக்களை, தெய்வச்சிலையாரின் வழிநின்று திண்ணப்பன் (1970) அவர்களும் குறிப்பிடுகின்றார். 'அவ்வாறு' என்ற ஒரு சொல்லை தொல்காப்பியர் சூத்திர இறுதியடியில் பெய்திருப்பதால் 6×6 என்று அதற்குப் பொருள்கொண்டு 36 வகை வினைமுற்றுக்களைக் கருதியே தொல்காப்பியர் 'அவ்வாறு' என்ற சொல்லை ஆண்டுள்ளதாகவும் பொருத்திக் காட்டுவர்.

தெய்வச்சிலையார் தன்மைக்கு ஒருமை, பன்மை, முன்னிலைக்கு ஒருமை, பன்மை வேறுபாடு கொண்டது போல் படர்க்கைக்கும் ஒருமை, பன்மை வேறுபாடே கொண்டுள்ளார் என்பது இங்கு உணர்த்தப்படுகின்றது. இடம் மூன்று என்பதும் அவை தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்பதும் அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் எண் வேறுபாடு உண்டு என்பதும் கூறிக் தெய்வச்சிலையார் நிறுத்திக் கொள்ள அம்முன்றிடங்களில் படர்க்கை மட்டுமே திணை, பால், எண் வேறுபாடுடையது என்று ஒருபடி மேற்சென்று வினைமுற்றுக்களின்வகை கூறியதே இருவர்க்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு. எண் அடிப்படையோடு நின்ற தெய்வச்சிலையார் தொல்காப்பிய நூற்பரவில் வரும் 'மெய்ய்மையானும்' என்பதற்கு பொருளானும் என்று பொருள் கூறியுள்ளாரேயொழிய அப்பொருண்மையைத் திணை வடிவில் உயர்த்தினை அஃறிணை விரவுத்திணை எனக்கொண்டு அவற்றின் பெயரால், வினைமுற்றுக்களைச் சேனாவரையரும் நச்சினர்க்கினியரும் வகைப்படுத்தியது¹ போலச் செய்யாமல் வறிதே விட்டுச் சென்றுள்ளார்.

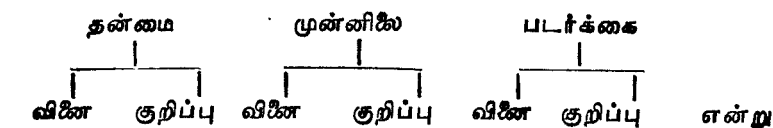
2. உயர்த்தினை, அஃறிணை, விரலென்னும் பொருள்மேல் வினையும் வினைக் குறிப்புமாய் வருதல்பற்றி 'அவ்வாறென்ப' என்றார் - சேனாவரையர் (தொல். சொல். 427).

2.1.1.2. மற்றவுரையாசிரியர்களின் கருத்து :

தெய்வச்சிலையாரை விடுத்து மற்ற உரையாசிரியர்கள் யாரும் வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கையைச் சரிவரக் கூறவில்லை. ஆனால் 'ஓரோவோர் காலம் பெற்று வருவனவும் முக்காலமும் பெற்று வருவனவுமாய் நிற்கும் முற்று' என்று குறிப்பிட்டு அவற்றின் எண்ணிக்கையை உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினர்க்கினியர் மட்டுமே குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். அந்த வகையில் 29 முற்றுக்களை நச்சினர்க்கினியர் உரையிலிருந்து பெறுகின்றோம். 'மூவகையிடமும் மூவகைப் பொருளும் இருவகை வினையும் (வினையியலில்) எடுத்தோதி எஞ்சி நின்ற காலமும் குறியீடும் ஈண்டு (எச்சவியலில்) ஓதியது இலக்கணமாயிற்று' என்பவர் அவற்றை வகைப்படுத்தவும் செய்கிறார்.

"அவை காலத்தொடு வருங்கால், றகர உகரம் இறந்த காலத்தாற் சிறந்தது. உம்மொடு வருஉம் கடதறவும், கடதற என்னும் அந்நான்கு ஊர்ந்த குன்றியலுரமும், அல்லும் பகரமும் மாறும் ஆவும் வவ்வும் ஆகிய பதினமூன்றும் எதிர்காலத்தாற் சிறந்தன. அம், ஆம், எம், ஏம், என், ஏனும், அன், ஆனும், அள், ஆளும், அர், ஆரும், அகரமும், தகர உகரமும் ஆகிய பதினான்கும் முக்காலத்தாற் சிறந்தன. முற்று இருபத்தொன்பதின் கண்டகர உகரம் வினைக்குறிப்பு ஆதலின் அதுவும் முக்காலத்தாற் சிறந்ததாம். ஆகத் தெரிநிலைமுற்று இருபத்தெட்டுங் காண்க" என்பது நச்சர் விளக்கம்.

பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் பெருமதிப்புடன் உரையாசிரியர் என்று குறிப்பிடும் இளம்பூரணரே முதல் உரையாசிரியர். அவர் கருத்துப்படி, இச்சூத்திரத்தில் வரும் 'அவ்வாறு' என்பது

'முன்றிடத்தின் கண்ணும்வரும் மூவகைப் பொருள் (தினை) தோறும் தெரிநிலை வினையானும் குறிப்பு வினையானும் இவ் விரண்டாய் வரும் என்று கூறிய அவ்வாறு வகைச்சொல்' என்றார் - நச்சர் (தொல். சொல். 427).

வருதல் நோக்கி என்றும் இவை ஆறும் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்னும் மூன்று காலமும் உடையவாய் வரும் என்றும் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அதன்படி 18 வினைமுற்று வகைகளைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

சேனாவரையர் கருத்துப்படி உயர்திணையும் அஃறிணையும் இருதிணைப் பொதுவுமாகிய பொருடோறும், வினையாலும் குறிப்பாலும் இவ்விரண்டாய் வரும் அவ்வாறு வகைச் சொல்லும் மூன்றிடத்தும் மூன்று காலமும் வரும். திணைமேல் வினையும் வினைக் குறிப்புமாய் வருதல்பற்றி 'அவ்வாறென்ப' என்று தெளிவாகச் சொன்னவர் காலமும் இடமும் முதலானவற்றோடு கூட்டிப் பகுப்பப் பல்வாய் என்றார். ஆகவே 18 வகை வினைமுற்றுக்களைக் கருதியதாக வைத்துக்கொள்ளலாம்.

இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும் வினைமுற்றுக்கள் 18 என்று கொள்வதில் ஒன்றுபட்டுள்ளனர். ஆனால் மூவருமே நூற்பாவிலுள்ள 'அவ்வாறு' என்பதையும் 'ஈரிரண்டு' என்பதையும் கருவாகக் கொண்டுள்ளனர். அதன்படி கீழ்க்கண்ட வினைமுற்று வகைகளைக் கொள்ளலாம்.

வினை - குறிப்புப் பாகுபாடு

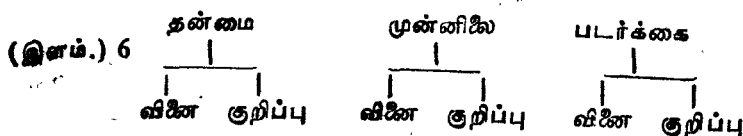
அவ்வாறு = ஆறுஆறாய்

ஈரிரண்டு = இரண்டிரண்டாய்

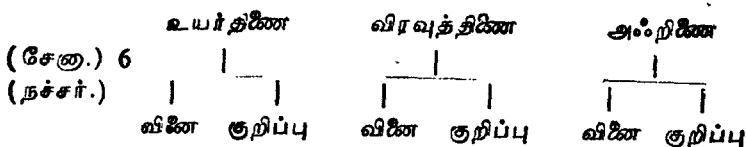
காலத்தினால் இரண்டிரண்டு

இடத்தினால் இரண்டிரண்டு

மெய்ம்மையினால் இரண்டிரண்டு

உரையாசிரியர்களில் நச்சரும் சேனாவரையரும் மெய்ம்மையானும் என்று சூத்திரத்தில் வரும் பொருண்மையை வினைமுற்றுக்களை வகைப்படுத்துவதற்கு எடுத்துக்கொண்டுள்ள திறம் போற்றப்பட வேண்டியுள்ளது. பேராசிரியர் அகத்தியலிங்கம் அவர்கள் கருதுவது போலத் தமிழ் மொழியமைப்பை மையமாகக் கொண்டு வினைகளை வகைப்படுத்துவது தொல்காப்பியர் போன்ற பெரும் இலக்கணப் புலவரது நுண்மாண் நுழை புலத்தை வெளிக் கொணரச் செய்து விடுகின்றது. ஆண்பாற் பன்மை, பெண்பாற் பன்மை என அமையமுடியாத தமிழ்மொழியின் அன்றைய அமைப்பைக் கண்டு ஆண்-பெண் பன்மை ஒன்றே பொருந்திய தமிழ் மொழிக்கு உயர்திணை அஃறிணை என்று ஒரு கணு (node) வினைப் பகுப்பில் வேண்டும் என்று கருதியே வினைகளை உயர்திணை, அஃறிணை, விரவுத்திணை என்று வகைப் படுத்தியவர் தொல்காப்பியர். பிரதிப் பெயர் (pronoun) அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வுயர்திணை அஃறிணைப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்பதையும் இங்குத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆசிரியரின் இவ்வினைப் பாகுபாட்டைச் சரிவர உணர்ந்த எவரும் வினை முற்றுக்களை வகைப்படுத்தும்போது மெய்ம்மையை விட்டுச் செல்லமாட்டார்கள். அந்த முறையில் நச்சரும் சேனாவரையரும் ஒன்றுபட்டுள்ளனர் என்றே கூறவேண்டும்.

2.1.2. நன்னூலார் கருத்து :

இனி வினைமுற்றை வகைப்படுத்துவதில் நன்னூல் ஆசிரியர் பவணந்தியின் நிறைகுறைகளையும் அவர் எவ்வாறு தொல்காப்பியரிடமிருந்து வேறுபடுகிறார் என்பதையும் விளக்கமாகக் காண்போம்.

வினைகளை முற்று, எச்சம் என்றே வகைப்படுத்தும் நன்னூலாரும் தொல்காப்பியரின் திணைப்பாகுபாட்டைப் பொன்னேபோல்

போற்றி அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து வினைமுற்று வகைகளைக் கூறும்போது படர்க்கையில் ஐந்து பாலையும் எடுத்துக் கொண்டு முற்றுக்களை வகைப்படுத்தியுள்ளார் என்பது நாம் அறிந்து இன்புறுதற்குரியது.

ஆசிரியரது கருத்தைச் சரிவர உணர்ந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் அமைந்து கிடக்கிற தொல்காப்பியரின் 'சுரிசண்டாகும் அவ்வாறென்ப' என்னும் தொடர், உரையாசிரியர்கள் சிந்தனையைத் தூண்டின ஒன்றாய் அமைந்தது. ஆனால் வினைமுற்றுக்களைத் தெளிவாக வரையறுத்துக் கூறுகின்றது இவரது நூற்பா. 'முவொன்பான்' என்ற சொல்லால் $3 \times 9 = 27$ என்று வினைமுற்று வகைகளும் இவர் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களை விடுத்தது குறைபாடேயாகும்.

குறிப்புவினை காலங் கொள்ளாது என்ற ஒருகொள்கைக்கு நன்னூலார் இடந்தருவர். ஆனால் தொல்காப்பியரோ வினையியலில் 685-ஆம் குத்திரத்தில்,

“இறப்பி றிகழ்வி னெதிர்வி னென்று
வம்முக் காலமும் குறிப்பொடுங் கொள்ளு
மெய்நிலை யுடைய தோன்ற லாறே”

என்று கூறியிருத்தலால் மூன்று காலமும் குறிப்புவினையோடு பொருந்தும் என்ற கொள்கைக்கு இடம் தந்து விடுவார். அதோடு பல இடங்களில் தொல்காப்பியர் குறிப்பு-காலம் இரண்டையும் சேர்த்து நூற்பா செய்திருக்கின்றார். (காண்க தொல். 685, 686) 698, 699, 700, 706, 726, 910). ஆகவே குறிப்புவினை காலங் கொள்ளும் என்று கொண்டு அதன்படி பார்க்கின்றபோது 27 தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களைப் போல் 27 குறிப்பு வினைமுற்றுக்களையும் எதிர்பார்க்கின்ற ஒரு நிலை வரும். அவ்வாறாக (அப்படியாக, 54 வினைமுற்று வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்ற முறையிலும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்குப் பொருள் காணமுடியும். அதாவது 'சுரிசண்டாகும்' என்பதைக் காலம், இடம், வினை அல்லது குறிப்பு மெய்ம்மை என்று நான்காக்கிக்கொண்டு [காலம் $3 \times$ இடம் $3 \times$ மெய்ம்மை $3 \times$ வினை குறிப்பு 2] ஆக மொத்தம் 54 வகைகளுக்

குரிய விளக்கம் செய்யலாம். ஆனால் குறிப்பு வினைகள் முக்கால வேறுபாடுடையனவாக வழங்குதல் இல்லையாதலால், புதை நிலையில்தான் (Deep Structure) 27 குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள் அமைய முடியும். அது அல்லாமல் புறநிலையில் (Surface structure) 9 குறிப்பு வினைமுற்றுக்களுக்குத்தான் இடமுண்டு. ஆகவே 54 தெரிநிலை வினைமுற்று வகைகள் புதைநிலைக்குப் பொருந்துமாயினும் புறநிலையில் 27 தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களும் 9 குறிப்பு வினைமுற்று வகைகளுமே வரமுடியும். இதுவும் 36 வகை வினைமுற்றுக்களைக் கொள்வதன் பொருத்தத்தைக் காட்டுகின்றது.

2.1.3. வினைமுற்றில் வினை - குறிப்புப் பாகுபாடு

வினைமுற்றுக்களை இருபத்திநான்கு வகைப்படுத்திய தெய்வச் சிலையாரும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களை விட்டிருப்பாரேயானால் வினைமுற்றுக்களின் வகை கூறும் எண்ணிக்கையில் இளம்பூரணரோடும் சேனாவரையரோடும் ஒன்றுபட்டிருக்கமுடியும். ஆனால் குறிப்பை எவ்வாறு விடமுடியும்? மற்ற உரையாசிரியர்கள் முற்றுக்களை வகைப்படுத்தியிருக்கும்போதும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களை வகைப்படுத்தியிருக்கக் காண்கிறோம். அதோடு வினைமுற்று வகைகளிலும் சரிபாதி குறிப்பு வினைமுற்றுக்களாக இருக்கின்றது. இதிலிருந்து வினைமுற்றுப் பாகுபாட்டில் வினை, குறிப்பு இவற்றின் அடிப்படை எவ்வளவு முக்கியம் வாய்ந்தது என்பதைத் தெரிந்துகொள்கிறோம். இங்கு தொல்காப்பியர் உயர்திணைவினை, அஃறிணைவினை, ஆயிருதிணை வினை, என்று இன்னொரு வகைப் பாகுபாடு வைத்திருந்தும் வினைச்சொற்களை ஏன் வினை என்றும் குறிப்பு என்றும் பாகுபடுத்தினார் என்பதும் புலனாகிறது. அதோடு குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றி' என்று அவர் விளக்கும் சொல்லாட்சியை நாம் சிந்திக்கின்றோம். மேலும் ஒரே குத்திரத்தில் (தொல். 686) வினைப்பாகுபாடு இருவகையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட்டத்தான் வேண்டும். ஆகவே 9 குறிப்பு வினைமுற்றுக்களை எடுத்துக் கொண்டு வகைப்படுத்தியிருந்தால் நன்னூலாரும் எடுத்துக்காட்டுக்களால் 36 வகை வினைமுற்றுக்களைத் தந்தவராவார். ஆனால் நன்னூலில் 'முவைந் திருமுன் றுருய்' முற்றுக்கள் கணிக்கப் பட்டுள்ளன.

ஆக, நன்னூலில் தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களே பேசப் படுகின்றன என்பதும் அவை தொல்காப்பியம் கூறுகின்ற தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கையோடு ஒன்றுபட்டிருக்கின்றன என்பதும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களைத் தன்னுவதிலும் கொள்ளுவதிலும்தான் நன்னூலாரும் தொல்காப்பியரும் அடிப்படையான வேறுபாடு கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கை கொள்வதில் வேறுபடுகின்றனர் என்பதும் வேறுபட்டாலும் மெய்ம்மை போற்றப்படும்போது 36 வகை வினைமுற்றுக்களைக் கொள்வதே பொருத்தம் உடையது என்பதும் தெளிவாகின்றன.

குறிப்பு வினைகளுக்குரிய 9 நீங்கலாக ஏனைய 27 இன் ஈறுகளைக் குறிப்பிடும்போதும் தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் சில வகைகளில் வேறுபடுவது பின்வரும் அட்டவணைகளிலிருந்து புலனாகும். தெரிநிலை வினைமுற்றுவகை 27 என்பது இருவருக்கும் உடன்பாடானாலுங்கூடப் பெயர் அளவில் மாறுபாடுடையனவாகத் தன்மை இடத்திற்குரிய முற்றுக்கள் விளங்குவதும் அட்டவணையிலிருந்து கண்டுகொள்க. இதற்குக் காரணம் முன்னிலையைமட்டும் விசுவத்திணையாகத் தொல்காப்பியர் கொள்ள, தன்மை முன்னிலை ஆகிய இரண்டிடங்களையும் நன்னூலார் விசுவத்திணையாகக் கருதுவதுதான்.

2.1.4. வினைமுற்றில் திணைப்பாகுபாடு

வினை, குறிப்பு என்பது வினைச்சொற்களின் ஒருவகைப் பாகுபாடு. அது வினைமுற்றிற்கு எந்தவகையில் வரும் என்பது முன்பு கண்டோம். இனி வினைச்சொற்களின் மற்றொரு வகையான திணைப்பாகுபாட்டைக் குறித்தக் காண்போம். அட்டவணைகளிலிருந்து, நன்னூலில் உயர்திணை வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கை 9 என்றும் அஃறிணை வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கை 6 என்றும் இருதிணை வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கை 12 என்றும் இருக்க, தொல்காப்பியத்தில் உயர்திணை வினைமுற்றுக்கள் 20 என்றும் அஃறிணை வினைமுற்றுக்கள் 8 என்றும் இருதிணை வினைமுற்றுக்கள் 8 என்றும் கூறுதல் வினை-குறிப்புப் பாகுபாட்டில் கண்டவாறே எண்ணிக்கை வேறுபாடுடன் அமைவது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கதாகும்.

இடம், எண், திணைபால், காலம் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வினைமுற்றுப் பாகுபாடு தொல்காப்பிய நூற்பாவிலும் நன்னூல் நூற்பாவிலும் பேசப்படுகின்றது. முற்றுச் சொல்லேயன்றிப் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் காலம் உணர்த்தும் என்பதால் இவற்றுள்ளும் காலத்தை விடுத்து இன்னுஞ் சுருக்கமாக வினைமுற்று வகைகளைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதானால், நன்னூலில் பாகுபடுத்தப்பட்டவைகளில் உயர்திணை வினைமுற்று வகைகள் 3 என்றும் அஃறிணை வினைமுற்று வகைகள் 2 என்றும் இருதிணை வினைமுற்று வகைகள் 4 என்றும் ஆகமொத்தம் 9 வகை வினைமுற்றுக்களைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டலாம்.

அவையாவன :

1. உயர்திணைப் படர்க்கை ஆண்பால் ஒருமைத் தெ. வி.
2. உயர்திணைப் படர்க்கை பெண்பால் ஒருமைத் தெ. வி.
3. உயர்திணைப் படர்க்கை பலர்பால் பன்மைத் தெ. வி.
4. அஃறிணைப் படர்க்கை ஒன்றன்பால் ஒருமைத் தெ. வி.
5. அஃறிணைப் படர்க்கை பலவின்பால் பன்மைத் தெ. வி.
6. விரவுத்திணைத் தன்மை ஒருமைத் தெ. வினைமுற்று
7. விரவுத்திணைத் தன்மைப் பன்மைத் தெ. வினைமுற்று
8. விரவுத்திணை முன்னிலை ஒருமைத் தெ. வினைமுற்று
9. விரவுத்திணை முன்னிலைப் பன்மைத் தெ. வினைமுற்று

தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கள் மூன்றுகாலத்தில் வரும் என்பதனால் இவை $[9 \times 3 = 27]$ வகை வினைமுற்றுக்களைத்தரும். அவற்றில் 1 முதல் 5 வரைக் குறிப்பிட்டுள்ளன படர்க்கை இடத்திற்கு $[5 \times 3 = 15]$ வரும் வினைமுற்றுக்கள் என்றும் எஞ்சிய விரவுத்திணைக்கு வரும் வினைமுற்றுக்கள் $[4 \times 3 = 12]$ என்றும் அவற்றில் தன்மை இடத்திற்கு 6, முன்னிலை இடத்திற்கு 6 வரும் என்று கொண்டு 'மூவைந் திருமூன் றூருய்' முற்றுக்கள் நன்னூலில் வகைப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு தெரிநிலை வினைமுற்றும் இறந்தகால வினைமுற்று, நிகழ்கால வினைமுற்று, எதிர்கால வினைமுற்று என்று பெருகும்

என்பதால் அதனுடைய காலத்திற்கேற்பப் பெயர் அமைத்துக் கொள்வது எளிது. ஆகவே காலத்தைக் கொண்டு கணக்கிடாமல் உயர்திணை வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கை 9 என்றிருந்தும் 3 வகையாகக் கொண்டாலும் அதுபோல் அஃறிணைக்கு 6 வினைமுற்று வகைகளைச் சுட்டிச் செல்லாமல் 2 வகை கொண்டாலும் இன்னும் விரவுத்திணைக்கு 12 வினைமுற்று வகைகளைச் சுட்டிச் செல்லாமல் 4 வகை கொண்டாலும் வேறுபாடு பெரிதன்று.

அடுத்து, தொல்காப்பியம் கூறுகின்ற 36 வகைகளை, இதுபோல் சுருங்கச் சொல்லவேண்டும் என்றால் உயர்திணை வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கை 10 என்றும் அஃறிணை வினைமுற்றுக்களின் எண்ணிக்கை 4 என்றும் விரவுத்திணை வினைமுற்றுக்கள் 4 என்றும் வருவித்துக்காட்டலாம். தன்மை யெல்லாம் உயர்திணை என்பது தொல்காப்பியர் கொள்கை. ஆகவே தொல்காப்பிய நூற்பாவிலிருந்து விரவுத்திணை வினைமுற்று வகைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவது முன்னிலை ஒன்றுதான். எனவே, தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களைக் குறிப்பிடும்போது நன்னூலில் விரவுத்திணைத் தன்மை என்று வருபவை தொல்காப்பியத்தில் உயர்திணைத் தன்மை என்று வேறுபட்டு வரும். ஆனால் எண்ணிக்கையில் 9 வகைகளையும் கொண்டு வருவது ஒற்றுமை. அதோடு தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கு எவை எவை வருமோ அவை குறிப்புக்கும் உண்டு என்பது தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்குள்ள வேறுபாடு. ஆகவே காலத்தால் பெருகுவது பெயரளவில் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றிராத நிலையில் மொத்தம் 18 வகை வினைமுற்றுக்களை வகைப்படுத்திவிடலாம். அவையாவன :

1. உயர்திணைத் தன்மை ஒருமைத் தெரிநிலை வினைமுற்று/
குறிப்பு வினைமுற்று (10)
2. உயர்திணைத் தன்மைப் பன்மைத் தெரிநிலை வினைமுற்று/
குறிப்பு வினைமுற்று (11)
3. உயர்திணைப் படர்க்கை ஆண்பால் ஒருமைத் தெரிநிலை/
குறிப்பு வினைமுற்று (12)
4. உயர்திணைப் படர்க்கைப் பெண்பால் ஒருமைத் தெரிநிலை/
குறிப்பு வினைமுற்று (13)

5. உயர்திணைப் படர்க்கைப் பலர்பால் பன்மைத் தெரிநிலை/
குறிப்பு வினைமுற்று (14)
6. அஃறிணைப் படர்க்கைப் ஒன்றன்பால் (ஒருமை) தெரிநிலை/
குறிப்பு வினைமுற்று (15)
7. அஃறிணைப் படர்க்கைப் பலவிற்பால் (பன்மை) தெரிநிலை/
குறிப்பு வினைமுற்று (16)
8. விரவுத்திணை முன்னிலை ஒருமைத் தெரிநிலை வினைமுற்று/
குறிப்பு வினைமுற்று (17)
9. விரவுத்திணை முன்னிலைப் பன்மைத் தெரிநிலை வினைமுற்று/
குறிப்பு வினைமுற்று (18)

இவற்றில் தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கள் (1 முதல் 9 வரை) காலத் தால் பெருகுதற்குரியவை. ஆனால் வினைமுற்றுக்கள் (10 முதல் 18 வரை) பெருகாமல் அப்படியே வரும் என்பதையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். மேற்கூறிய 27 வகைத் தெரிநிலை வினை முற்றுக்களும் தெரிநிலை வினையடிகளிலிருந்தும், 9 வகை குறிப்பு வினைமுற்றுக்களும் குறிப்பு வினையடிகளிலிருந்து பெறப்படும். ஆகவே எந்தெந்த வினைகள் குறிப்பு வினையடிகளைக் கொண்டுள்ளதோ அவை 9 வகைக் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களைத்தான் தரும். எல்லா வினையடிகளும் 36 வகை வினைமுற்றுக்களையும் கொடுக்க முடியாது என்பது இங்கு கருத்திற் கொள்ள வேண்டிய செய்தி. இக்கருத்தினடிப்படையில் நன்னூலாரின் வினைமுற்றுக்கள் 27 என்ற எண்ணிக்கையின் சிறப்பும் கருதத் தக்கது. ஆகவே குறிப்பு வினைமுற்றுக்களும் தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களும் திணை - பால், எண், இடம், (காலம்) என்ற நான்கையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு மொத்தம் 36 வகை வினைமுற்றுக்களைத் தரும் என்பது என் துணிவு. அட்டவணை 1 இலிருந்து இவை அடிப்படையான 36 வினைமுற்று வகைகளையும் தெரிந்துகொள்க. இதை மனதிற் கொண்டு தொல்காப்பிய நூற்பாவில் வரும் 'ஈரிரண்டு' என்பதனால் நான்கையும் (திணை-பால், எண், இடம், காலம்) அடிப்படையாகக்

- 3 குறிப்பு வினையடி என்பது பெயரடிகளையோ அல்லது பெயரடை அடிகளையோ அல்லது குறை வினையடிகளையோக் குறிப்பது. [காண்க மே. இசரயேல் (1976 : 86)].

கொண்டு 'அவ்வாறு' என்பதனால் $6 \times 6 = 36$ ஆக வினைமுற்றுக்கள் வகைப்படும் எனக் கொள்ளலாம். இவ்வாறாக 'சுரிசுண்டாடும் அவ்வாறென்ப முற்றியல் மொழியே' என்ற நூற்பாத் தொடருக்குப் புது விளக்கம் பெறலாம்.

தெய்வச்சிலையாரைப் பொருத்தவரை வினைமுற்றுக்கள் திணையினால் பெயர் கொடுக்கப்படவில்லை. எண் அடிப்படையே போற்றப்பட்டது. நச்சரும் சேனாவரையரும் திணை-பால் (அ) மெய்ம்மையைச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் எண்ணை விட்டுவிட்டார்கள். நன்னூலார், குறிப்பு வினைமுற்றுக்களையே விட்டுவிட்டார். ஆனால் இங்கு குறிப்பையும் சேர்த்துக்கொண்டு வினைமுற்றுக்கள் பொருள் (திணை-பால்), இடம், எண், காலம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வகை செய்யப்பட்டுள்ளன.

பெரும்பாலான வினைச்சொற்கள் திணை-பால், எண் விகுதிகளை ஏற்றுவரும். எனவேதான் தொல்காப்பியனார்,

இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய
சுற்றில்நின் நிசைக்கும் பதினே ரெழுத்தும்
தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே. (தொல் 493)

என்று கூறியுள்ளார். இவைதவிர மூன்றிடத்திற்கும் பொதுவாகி வருகின்ற சில வினைமுற்றுக்களும் உண்டு (காண்க தொல். 710). அவை திணை-பால் விகுதிகளை ஏலாதன. அவற்றை இட வேறுபாடு உணர்த்தாத வினைமுற்றுக்கள் (impersonal finite verbs) என்று வகைப்படுத்தியிருக்கின்றனர் மொழியியலார். இவ்வகை வினைமுற்றுக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுதும் தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் வேறுபடுகின்றன.

2.2. இடவேறுபாடு உணர்த்தாத வினைமுற்றுக்கள்

இவ்வகை வினைமுற்றுக்கள் எவை என்பதை இருதிணைப் பொதுவினை (விருவினை) பற்றிக் குறிப்பிடும் நூற்பாவிலிருந்து (தொல். 707; நன். 330) தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இருதிணைச்சொற்கும் ஓரன்ன உரிமையனவாகத் தொல்காப்பியர் கூறுவன எட்டு. அவையாவன: 1) முன்னிலை வினைச்சொல் 2) வியங்கோள் 3) வினையெஞ்சுகிளவி 4) இன்மை செப்பல் 5) வேறென்கிளவி 6) செய்ய்மன 7) (அ) செய்யும் (முற்று) (ஆ) செய்யும் (பெயரெச்சம்) 8) செய்த பெயரெச்சம். நன்னூலார் உண்டு என்பதைச் சேர்த்துக்கொண்டு செய்யும் என்ற முற்றையும் செய்ய்மன என்ற முற்றையும் விட்டார். அதோடு தொல்காப்பியர் உயர்திணையாகக் கொண்ட தன்மையையும் விரவுத்திணையாக்கிக்கொண்டார். ஆகவே, முன்னிலை, வியங்கோள், வேறு, இன்மைசெப்பல் (இல்லை), வினையெஞ்சுகிளவி, பெயரெஞ்சுகிளவி ஆகியவையே இருவராலும் கொள்ளப்பட்ட இருதிணைப் பொது வினைகளாகும்.

தொல்காப்பியர் கூறுகின்ற வினைகளில் முன்னிலை மட்டும் ஈறுபற்றியது. 'வேறு' என்பது சொல்லே; ஒழிந்த மற்றவை வாய்பாடு பற்றியன. நன்னூலார் கருத்துப்படி இருதிணைப்பொது வினை முற்றுக்களில் ஈறுபற்றியன முன்னிலை மட்டும்ன்று; தன்மையும் வியங்கோளும் வரும். இவையே இருவருக்குமுள்ள அடிப்படை வேறுபாடு. (ஈறு என்பது தன்மை, முன்னிலைக்கு வரும்போது திணை-பால், எண், இடம் இவற்றோடு பொருந்தும். ஆனால் வியங்கோளுக்கு வரும் ஈறு இதிலிருந்து வேருனது; விசுதி என்ற நிலையில் கொள்ளப்படும்). இனி, தொல்காப்பியரின் ஆயெண் கிளவிகளுள் வினையெஞ்சுகிளவி, செய்யும் பெயரெச்சம், செய்த பெயரெச்சம் இம்முன்றுத் தவிர மற்றவை வினைமுற்றுக்கள். அவற்றுள்ளும் முன்னிலை வினைச்சொல் இடவேறுபாடு உணர்த்தும் வினைமுற்று வகையாக இருக்கின்றது. ஆகவே, வியங்கோளும், இன்மை செப்பலும், வேறென்கிளவியும், செய்ய்மனவும், முற்றுகிய செய்யும் என்ற ஐந்தையும் இங்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இவை ஒருவகையிலே எல்லா இடத்தோடும் எல்லா பாத்கும் உரிய வாதலால் இட வேறுபாடு உணர்த்தா. இவற்றுள்ளும் செய்யும்

- 4 'வியங்கோள் ஏவல் கண்ணியதும் ஏவல் கண்ணுததும் என இருவகைத்து. ஏவல் கண்ணியதாவது உயர்ந்தான் இழிந்தாணை இன்னது செய்க என விதித்தல். ஏவல் கண்ணுதது இழிந்தான் உயர்ந்தாணை இன்னது செய்யப்பெற வேண்டிக் கோடல் (தொல். சொல். கல்லா. 288).

என்னும் முற்று தன்மை, முன்னிலை ஆகிய இரு இடங்களிலும் படர்க்கை இடத்தில் பலர்பாலிலும் வராது (தொல். 712). வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கள் தன்மை, முன்னிலை ஆகிய இடங்களில் பெரும்பாலும் வாரா (தொல். 711). ஆனால் ஏவல் கண்ணிய வியங்கோள் படர்க்கையில் மட்டுமே வரும்.⁵ மேற்சட்டிய ஐந்தும் இருதிணைப் பொது வினைக்குட்படுகின்ற ஆயெண்கிளவியில் வரும். இன்னும், ஆயெண்கிளவிகளுள் அடங்காத யார், எவன் என்பன வற்றையும் வினைமுற்றுக்கள் என்று தொல்காப்பியர் கருதியிருக்கின்றார் (காண்க தொல். 695, 704).

மேலே காட்டப்பட்ட வினைமுற்றுக்களைத்தையும் 'சுப. திண்ணப்பன் அவர்கள் முறையே 1) முன்னிலையில் மட்டுமே வருவன.

2) படர்க்கையில் மட்டுமே வருவன :

- அ) ஏவல் கண்ணிய வியங்கோள்
- ஆ) செய்யும் முற்று
- இ) யார், எவன்

3) ஐம்பால் முவிடங்களுக்கும் வருவன :

- அ) செய்ய்மன
- ஆ) வேறு
- இ) இல்லை

என்று பாகுபடுத்தியிருக்கிறார்.

ஆயிருதிணைக்கும் ஓரன்ன உரிமையுடையன எவையாக இருந்தாலும் அவற்றையும் குறிப்பிற்கும் வினைக்கும் வகைப்படுத்தலாம் என்ற செய்தி தொல்காப்பியத்தில் உண்டு (காண்க தொல். 686). அதனால் இடவேறுபாடுணர்த்தும் வினைமுற்றுக்களில் குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள் எவை என்று பிரித்துக் கூறியதுபோல் இட வேறுபாடுணர்த்தா வினைமுற்றுக்களில் குறிப்புக்கு வருவன எவை என்று பிரித்துக் கூறுதல் வேண்டும். ஆனால் விரவுத்திணைக்

5 தொல்காப்பியனார் கால வியங்கோள் ஏவலை விழைந்து குறிக்கும் வினையாகும் என்பார் டாக்டர் இச்ரையேல் (1976 : 50)

குரியன 'அம்முறை நின்ற ஆயெண் கிளவி' என்றும் அவை என்னென்ன என்றும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுச் செல்வாரே யொழிய அவற்றில் குறிப்பிற்கானவை எவை என்றே தெரிநிலைக் கானவை எவை என்றே சுட்டிச் செல்லவில்லை. பின்வந்த நன்னூலாரும் விரவுத்திணைக்குரியன எவை என்று குறிப்பிடுகின்றாரே யல்லாமல் வகைப்படுத்திக் கூறவில்லை. வினைமுற்று வகை கூறும் போது குறிப்பு வினைமுற்றுக்களை நன்னூலார் வகைப்படுத்தாத காரணத்தால், விரவுத்திணைக்குரியவற்றைக் குறிப்பிடும் இடத்தில் வகைப்படுத்திக் கூறவில்லை என்று கொண்டாலும் தொல்காப்பிய ராவது வகைப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர் வகைப் படுத்தவில்லை. எனினும் தொல்காப்பிய உரைகளிலிருந்து அவற்றை வகைப்படுத்தும் நோக்கு இங்கு மேற்கொள்ளவேண்டிய ஒன்று. அந்த வகையில் ஆயெண் கிளவிகளுள் குறிப்புக்குப் பொருந்துவனவற்றையும் தெரிநிலைக்குப் பொருந்துவனவற்றையும் பிரித்தறிய ஓரளவு துணைபுரிகின்றது நச்சர் உரையே.

“வியங்கோளுஞ் செய்ம்மனவு மெதிர்காலத்தாற் சிறந்தன. செய்யுமென்பது நிகழ்காலத்தாற் சிறந்தது. இன்மை செப்பலும் வேறென் கிளவியும் வினைக்குறிப்பாதலின், முக்காலத்தாற் சிறந்தன”. ‘யார்? எவன்? குறிப்பாதலின் முக்காலமுடைய’ என்று நச்சர் குறிப்பிடும் செய்தி அடிப்படையில் தொல்காப்பியம் கூறுகின்ற பொது வினைமுற்றுக்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு பாகு படுத்தலாம்.

இடவேறுபாடுணர்த்தா வினைமுற்றுக்கள்

தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கள்

1. வியங்கோள் (எதிர்காலம்)
2. செய்ம்மன (எதிர்காலம்)
3. செய்யும் என்னும் முற்று (நிகழ்காலம்)

குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள்

1. இன்மை செப்பல்
2. வேறென்கிளவி
3. யார், எவன்

இதுபோல நன்னூல் கொள்கின்ற பொது வினைமுற்றுக்களையும் பாகுபடுத்தலாம்.

இடவேறுபாடுணர்த்தா வினைமுற்றுக்கள்

தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கள்

1. வியங்கோள் (எதிர்காலம்)

குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள்

1. வேறு
2. இல்லை
3. உண்டு
4. யார், எவன்

பொதுவினை (விரவுவினை) முற்றுக்களில் இங்கு காட்டப்படாத முன்னிலை வினைமுற்றும் தன்மை வினைமுற்றும் தெரிநிலையாயும் குறிப்பாயும் வரும் வினைமுற்றுக்களாகும். இவை இடவேறுபாடுணர்த்தும் முற்றுக்களாதலால் இங்கு இடம்பெறவில்லை; 2.1.ல் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியரின் விரவு வினைக்குழுவுள் அடங்கும் முன்னிலை வினைமுற்றும், நன்னூலாரின் விரவு வினைக்குழுவுள் அடங்கும் முன்னிலை, தன்மை வினைமுற்றுக்களும் காலப்பன்மையால் பெருகும் வாய்ப்புடைமையால் ஈறுகளாலே உணர்த்தப்படுகின்றன. இவற்றோடு காலப்பன்மை யில்லாத வியங்கோளும் ஈறுகளோடு வருகின்றன. அவ்வாறு வந்தாலும் அது வாய்பாடு வினைமுற்றுகலாமோவென எண்ணுகிறேன்.

வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கள் ஈறுகளுடன் வருகின்றனவாயிருந்தும் அதன் ஈறுகளைக் குறிப்பிடும் போது உரையாசிரியர்கள் எல்லோரும் ஒன்றுபட்ட கருத்தினராக ஏன் இல்லை? இளம்பூரணர், தெய்வச்சிலையார் ஆகிய உரையாசிரியர்கள் வியங்கோள் ககர விகுதியுடன் மட்டும் அமையும் என்கின்றனர். சேனாவரையர் க, அ, அல், ஆல் ஆகிய விகுதிகளைத் தந்துள்ளார். நச்சினர்க்கினியர் க, ய, அல், ஆல், அர், ஆர், மார், உம், ஐ ஆகிய விகுதிகளையும், கல்லாடனார் க, அர், ய, அல், ஆல், மார், ஐ ஆகிய விகுதிகளையும் தந்துள்ளார்கள். இளம்பூரணர் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளும் இயல்புடைய நன்னூலார் வேறு இரண்டு விகுதிகளைச் சேர்த்து க, ய, ர் என்னும் ஈறுகளையுடையது வியங்கோள் வினைமுற்று (நன். 140; 338) என்று வியங்கோள் விகுதிகளைப் பிரித்துக் கூறியுள்ளார். ஆனால் தொல்காப்பியர் வியங்கோள் விகுதிகளைப் பிரித்துக் கூறவில்லை. ஈறுபற்றி ஒதாமையே அது வாய்பாடு

போன்றது என்று அவர் கருதியதற்கான சான்று என்பதை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும். மேலும்

‘வாழிய என்னுஞ் செயவென் கிளவி

இறுதி அகரம் கெடுதலும் உரித்தே’

என்னும் நூற்பாவில் வரும் வாழிய என்னும் சொல் செய என்னும் வாய்பாட்டினது என்பது மறுப்பிற்கிடனில்லாத செய்தி. எனவே தொல்காப்பியர் கூறிய இலக்கணத்தை அவர்நெறி நின்று அவர் கொண்டபடியே கொண்டிருப்பின் உரையாசிரியர்கள் உண்மையை அறிந்தவர்களாவார்கள். உண்மையில் வியங்கோள் வினைமுற்று ஈறுகள் திணை-பால், எண் காட்டும் வினைமுற்றுக்களினின்று வேறுபட்டவை; வினையடியுடன் வியங்கோள் விருதி இணைந்து இது அமைகின்றது என்பார் டாக்டர் இசரயேல் (1976 : 18). எனவே வியங்கோள்வினையில் காலம், திணை-பால், எண், இடம் முதலிய வற்றை உணர்த்தும் குறியீடுகள் அமைதல் இல்லை. இதனாலேயே தொல்காப்பியர் வியங்கோள் ஈறுகளைப் பிரித்துக் கூறவில்லை. அடுத்து, செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு முற்றைப் பிரித்துப் பார்க்கக் கூடாது என்பதும் அப்படியே கொள்ளவேண்டும் என்பதனால் நான் வாய்பாடாகக் கூறியிருக்கிறார் தொல்காப்பியர் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி இலக்கண நூல் செய்த நன்னூலாரும், செய்யும் என்ற முற்று பலரொழிந்த படர்க்கை நூற்பாலுஞ் செல்லும் என்று குறிப்பிடாமல் இல்லை (காண்க நன். 348). ஆனால் தொல்காப்பியர் செய்யும் என்னும் முற்றைப் பொது வினையாக வெளிப்படையாக எடுத்துச் சொல்ல நன்னூலார் பொதுவினை கூறுகின்றபோது செய்யும் முற்றை விட்டுச் சென்றுள்ளமை ஒரு வேறுபாடேயாகும்.

தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கள் இடம், எண், பாலறி உருபங்கள் ஏற்றுவருதல் இயல்பு. எனினும் செய்யும் வாய்பாட்டு வினைமுற்றுக்களிலும் முன்பு கண்ட வியங்கோள் வினைமுற்றுக்களிலும் இவற்றைக் காணமுடியாது. ஆனால் இவ்விரண்டு வினை அமைப்புக்களைக் கொண்டு தெரிநிலை வினைமுற்றுக்கள் திணை, பால், இடம் காட்ட வேண்டியதில்லை என்றும் சொல்லமுடியாது. இவ்வாய்பாடு செய்து உம் எனப் பிரிக்கப்படினும் —உம், இடம், எண்-பால் குறிக்கும்

உருபன் ஆவதில்லை என்பார் டாக்டர் இசரயேல் (1976 : 22). ஏனெனில் தொல்காப்பியர் இதனை இருதிணைப் பொதுவினைக் குழுவில் அடக்கியுள்ளார். இது இவ்வாற்றிடுக்க, செய்யும் என்ற முற்றை நன்னூலார் விரவு வினையில் அடக்காதது குன்றக் கூறலாகவே படுகிறது.

செய்ம்மன என்ற வாய்பாட்டுச் சொல் செய்யும் என்ற வாய்பாட்டிலிருந்து உருவானதாகும். 'செய்ம்மன' என்பது 'செய்யும்' என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்றுடன் இடம், பால்-எண், குறியீடு இணைந்த அமைப்பே என்பார் டாக்டர் இசரயேல் (1976: 75). அது வாய்பாட்டுச் சொல் என்பது அவர்க்கு உடன்பாடு. தொல்காப்பியத்திலே இசைக்குமன (தொல். 484) என்ற ஒன்றினைத்தான் இவ்வாய்பாட்டுச் சொல் என்று குறிப்பிட முடியும். சங்க இலக்கியங்களில் இவ்வாய்பாட்டுச் சொல்லின் ஆட்சி காணப்படவில்லை. வழக்கு இல்லாத காரணத்தால் நன்னூலார் இதனைக் குறிப்பிடவில்லை என்று தெரிகிறது. மேலே காட்டிய வியங்கோளும், இச்செய்ம்மனவும் எதிர்காலத்தார் சிறந்தன என்பதாலும், செய்யும் முற்று நிகழ்காலத்தார் சிறந்தது என்பதாலும் தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களாயின. விரவுத்திணையில் இவை நீங்கிய மற்ற முற்றுக்கள் அதாவது வேறென் கிளவியும் இன்மை செப்பலும் தொல்காப்பியத்திலும், வேறு, இல்லை, உண்டு என்பன நன்னூலிலும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களாக வருகின்றன. இங்கு இடம்பெற்ற தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களும் வாய்பாடு பற்றியன. முன்பு (2.1 காண்க) இடம்பெற்ற தெரிநிலை வினைமுற்றுக்களும் குறிப்பு வினைமுற்றுக்களும் ஈறுபற்றியன. ஆகவே இடவேறுபாடு உணர்த்தும் வினைமுற்றுக்கள் (Personal finite verbs) ஈறுபற்றியன; இடவேறுபாடுணர்த்தா வினைமுற்றுக்கள் (impersonal finite verbs) பொதுவாக வாய்பாடு பற்றியன என்பது தெளிவு.

2.1.ல் காட்டிய இடவேறுபாடுணர்த்தும் வினைமுற்றுக்களைத் தையும் ஒரு நூற்பா (தொல். 910) வில் குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியர், அடுத்துவரும் நூற்பா (தொல். 911) விலே இடவேறுபாடுணர்த்தா வகையினதான இவ்வினைமுற்றுக்களை விவரிக்கின்றார். 'எவ்வயின் வினையும் அவ்வயின் நிலையும்' என்பது நூற்பா. காலம், இடம்

என்பவற்றை முற்றிலுமாக ஏற்காது பொதுவாக ஏற்று வழங்கும் வினைகளும் முற்றுக்கள் எனவே படும் என்பதுதான் இந்நூற்பாவி லிருந்து கிடைக்கின்ற செய்தி. 'ஈறுகளைக் கொண்டு முற்றியல்பாய் வரும் வினைகளுக்குச் சொல்லப்பட்ட கட்டளையுட்பட்டடங்காது பிறுண்டு வரும் வினையும் முற்றியல்பாய் நிலையும்' என்று உரை கூறுவர் சேனாவரையர். அவர் 'எவ்வயின் வினை'யுள் அடக்குவன யார், எவன், இல்லை, வேறு என்பன. இவற்றுள் யார், எவன் பாலும், இல்லை, வேறு என்பன திணையும்பாலும் உணர்த்தாவாயி னும் இடமுணர்த்தாமைபற்றியே ஈண்டுக் காட்டப்பட்டன என்பர். ஆகவே முற்றுச்சொற்குப் பாலும் திணையும் உணர்த்துதல் ஒருதலை யாக எய்தாமை காண்க. அதனாலேயே impersonal finite verb, என்பன இடவேறுபாடுணர்த்தாத வினைமுற்றுக்கள் என்ற நிலை யிலே கொள்ளப்படுகின்றன. திணையும் பாலும் உணர்த்தல் ஒருதலை யாயின் 'தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் அம்முவிடத்தான்,' (தொல். 910) என ஆசிரியர் முன்னிலை இடம் ஆண்டுமவையார். ஆகவே திணையும் பாலும் இடமும் விளக்கல் எல்லா முற்றிற் கும் இன்மையால் இலக்கணம் அன்மை அறிக என்று சேனா வரையர் கூறுவர். இன்றைய மலையாளம் போன்ற மொழிகளிலும் எண், திணை-பால், இடக்கூறுபாடுகளை அமைப்பில் காட்டமுடியாது வினை முற்றுக்கள் வழங்குகின்றன. எனவே தொடரை முற்று வித்து நின்றால் அது வினைமுற்று என்று கொள்ளலாம். சேனாவரை யருக்கும் இது உடன்பாடே (காண்க தொல். சொல். 66). 'முற்றியல் மொழியே' என்ற தொடரின் மூலம் தொல்காப்பியருக் கும் இக்கருத்து உடன்பாடாகலாம். அதனாலேயே பொருள் முற்றுப்பெற்று நிற்கும் வினைச்சொல்லை முற்று என்றும் பொருள் எஞ்சிநிற்கும் வினைச்சொல்லை எச்சம் என்றும் இலக்கண மரபில் வழங்கினர் எனலாம்.

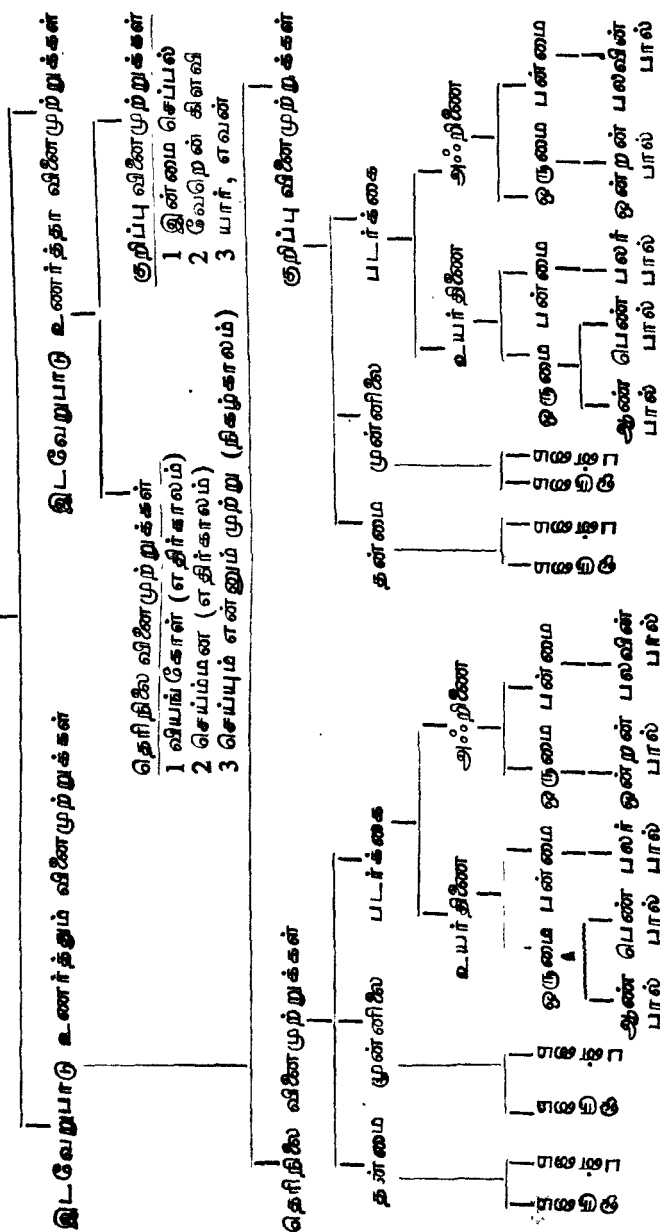
பொதுவாக முற்றுவினைகள் கூட அவை முற்றுப்பெற வேறு வினைச்சொற்கள் தொடருமேயானால் எச்சமாகக் கருதப்பட்டுவிடும். ஆகவே முற்றுக்களெல்லாம் பெயர்கொண்டு முடிதலே இயற்கை. பெயர்கொண்டு முடிதல் என்பது அவாய் நிலையில் அமைகின்ற ஒன்றேதவிர முற்றி நிற்குதலுக்கு அவசியமான ஒன்றன்று என்பதும் இங்கு தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

வினைமுற்றுக்கள் பெயர்கொண்டு முடியும் என்று உரையாசிரியர்களும் கருதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி கருதுவதற்கு இடமளிக்கின்ற ஒரு நூற்பா (தொல். 912) தொல்காப்பியத்தில் உண்டு. நன்னூலாசிரியரும் வினைமுற்றுக்கள் பெயரைக்கொண்டு முடிதலை அவற்றின் பொதுவியல்பெனக் கூறினர் (காண்க நன். 323). ஆயினும் செய்கு என்னும் வினைமுற்றே வினைகொண்டு முடியினும் முற்றென்றே பெயர் பெறுகிறது (காண்க தொல். 689; நன். 333). இங்ஙனமே மார் என்ற வினைமுற்றும் வினையொடு முடிந்தும் முற்றென்றே பெயர் பெறுகிறது (காண்க தொல். 692; நன். 327). இதோடு செய்கும் என்ற முற்றும் இளம்பூரணர், கல்லாடர் உள்ளிட்ட எல்லா உரையாசிரியர்களாலும் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. நன்னூலாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் தொல்காப்பியர் செய்கும் முற்றுபற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. ஆக, செய்கு, செய்கும், மார் என்ற வினைமுற்றுக்களே வினைகொண்டு முடியலாம். இவை தவிர மற்ற வினைமுற்றுக்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திலோ அல்லது நன்னூலார் காலத்திலோ வாக்கியங்களில் வரும்போது வினைமுற்றுக்கள் முதலில் வருவதே மரபாக இருந்திருக்கவேண்டும். எனினும் முற்றி நிற்பதே முற்றுச்சொற்கிலக்கணம். எனவே வினைமுற்று முற்றுப்பெற்று விட்டால் பெயர்வரவேண்டுமா? இல்லையா? என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை என்றாகி விடுகிறது. ஆகவே உண்மையில் 'பெயர்கொண்டு முடிதல்' என்பது அவாய் நிலையில் அமைகின்ற ஒன்றே.

பேராசிரியர் அகத்தியலிங்கனார், (1972:221) வினைமுற்றுக்கள் பெயர் கொண்டு முடியும் என்று உரையாசிரியர்கள் கருதிய நூற்பா (தொல். 912) விற்கு ஒரு புது விளக்கம் தந்துள்ளார்கள். 'பெயர் முடிபினவே' என்பதற்குப் 'பெயர் கொண்டு முடிவனவே' என்று பொருள்கூற வேண்டிய யாப்புறவு இல்லை. வினைகள் அடுக்கிவரினும் ஒரே பெயருக்கு முடிபினவாக வரும். அதாவது அடுக்கி வந்த பல வினைகட்கும் எழுவாய் (பெயர்) ஒன்றாக இருக்கும் என்பதுதான் இந்நூற்பாவின் செய்தி என்பது அவர்கள் கருத்து. ஆகவே எழுவாய், பயனிலை முறை மாறி நிற்பதைப் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை. பேராசிரியர் அவர்களது இந்த விளக்கம் பொருத்தமானதாகத் தெரிகிறது.

இவை மூன்று குத்திரங்களால் (தொல். 910, 911, 912) வினை முற்றுக்களின் பொதுவிலக்கணத்தைத் திறம்படக் கூறுகின்ற தொல்காப்பியரின் விரிந்த இலக்கணச் சிந்தனையை என்னென்பது! 36 வகைகளுக்குரிய வினைமுற்றுக்கள் தொல்காப்பிய நூற்பா 910-லிருந்து கிடைத்தாலும், தொல்காப்பியர் கூறும் வினைமுற்றுக்கள் அந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலத்தில், மொழியில் இறந்தகாலம், இறப்பல்லாக்காலம் ஆகிய இருவகைக் கால வேறுபாடுகளையே வெளிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன. சங்க இலக்கியங்களில் வழங்குகின்ற வினைமுற்றுக்களும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆனாலும் தொல்காப்பியர் 'காலந்தாமே மூன்றென மொழிப' என்று குறிப்பிட்டுத் தமிழில் கால வேறுபாடு மூவகைத்து என்று தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார். 'தமிழ்மொழியில் தொல்காப்பியர் காலத்தில் எதிர் காலம் என்னும் காலப்பிரிவு இருந்தது. ஆயினும் செய்யும் என்னும் நிகழ்காலச் சொல்லே எதிர்காலத்தைக் குறித்தது. ஆகையால் இறவாக்காலம் (non-past) என்று இரண்டையும் சேர்த்து மொழியியலார் குறிப்பர்' என்கிறார் செல்வி எல். ஆர். ஜான் (1974:76). ஆகவே தொல்காப்பியர் காலத்து வழக்கில்லாதிருந்த பிற வடிவங் களுக்கும் பிற்காலத்தில் வழக்கு ஏற்படலாம் என்று கருதிக் கொண்டு மொழியின் இலக்கணக் கூறுகளில் அடிப்படையானவை அதிகம் மாற்றம் பெருதபடி கன்னித் தமிழ் இலக்கணம் யாத்தவர் நம் தொல்காப்பியர் என்பது பொய்ம்மொழியன்று. உண்மை என்பது நன்கு விளங்கும்.

வினைமுற்றுக்கள்

அட்டவணை-1

தொடக்கப்பியம்—வினாமுற்றுவகை

சுறுகள்

1 உயர்திரைத்	தன்மை	ஒருமை (தெரிநிலை)	இறந்தகால	வினாமுற்று	என், ஏன்
2 "	"	"	நிகழ்கால	"	என், ஏன்
3 "	"	"	எதிர்கால	"	என், ஏன், அல், கு, ௫, து, மூ
4 "	"	பன்மை	இறந்தகால	"	அம், ஆம், எம், ஏம்
5 "	"	"	நிகழ்கால	"	அம், ஆம், எம், ஏம்
6 "	"	"	எதிர்கால	"	அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், மும்
7 "	படர்க்கை ஆண்பால் (ஒருமை)	"	இறந்தகால	"	அன், ஆன், ஓன்
8 "	"	"	நிகழ்கால	"	அன், ஆன், ஓன்
9 "	"	"	எதிர்கால	"	அன், ஆன், ஓன்
10 "	பெண்பால்	"	இறந்தகால	"	அள், ஆள், ஓள்
11 "	"	"	நிகழ்கால	"	அள், ஆள், ஓள்
12 "	"	"	எதிர்கால	"	அள், ஆள், ஓள்
13 "	பலர்பால் பன்மை	"	இறந்தகால	"	அர், ஆர், ஓர்
14 "	"	"	நிகழ்கால	"	அர், ஆர், ஓர்
15 "	"	"	எதிர்கால	"	அர், ஆர், ஓர், ப, மார்
16 அஃறிணைப்	ஒன்றன்பால் (ஒருமை)	"	இறந்தகால	"	து, மூ, (௫)
17 "	"	"	நிகழ்கால	"	து, (௫)

அட்டவணைக் குறிப்புகள்

அட்டவணை 1

1. நச்சர் 427-ஆம் நூற்பாவில் கருதிய ஈறுகளே இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் 'ஆ ஓ ஆகும் செய்யுளுள்ளே' என்ற தொல்காப்பியர் கருத்துக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

2. (டு) : குறிப்பு வினைமுற்றிற்கு வந்த ஈறுகள் அனைத்தும் தெரிநிலைவினைக்கு முன்று காலத்திலும் வந்தன. ஆனால் டகர வுகரம் குறிப்பிலன்றித் தெரிநிலையில் வராது. ஆகவே டகர வுகரம் வினைக்குறிப்பு. ஆதலின் அதுவும் முக்காலத்தாற் சிறந்தது என்பது காட்ட பிறைக்கட்டுள் டு இடப்பட்டுள்ளது.

3. இங்கு குறிப்பிடாத 'று' விசுதி குறிப்புக்கு வருவதாக சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து சான்று காட்டுவர் தி. நடராஜன் (1977 : 154).

4. இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறிப்பு வினைமுற்று விசுதி களுள் ஆம், எம் என்பன சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பு வினை-முற்றுக்களில் வரவில்லை என்பார் தி. நடராஜன் (1977:149).

அட்டவரிசை - 2

நன்னூல் - வினாமுற்றுக்களின் வகை				நூல்கள்	
உயர்திரிணப் படர்க்கை ஆண்பால்	ஒருமை (தெரிநிலை)	இறந்தகால வினாமுற்று	நிலை	அன், ஆன்	அன், ஆன்
1	உயர்திரிணப் படர்க்கை ஆண்பால்	ஒருமை (தெரிநிலை)	இறந்தகால வினாமுற்று	அன், ஆன்	அன், ஆன்
2	"	"	நிகழ்கால	"	"
3	"	"	எதிர்கால	"	"
4	"	பெண்பால்	இறந்தகால	"	"
5	"	"	நிகழ்கால	"	"
6	"	"	எதிர்கால	"	"
7	"	பன்மை	இறந்தகால	"	"
8	"	"	நிகழ்கால	"	"
9	"	"	எதிர்கால	"	"
10	அஃதிரிணப்	ஒன்றன்பால் ஒருமை	இறந்தகால	"	"
11	"	"	நிகழ்கால	"	"
12	"	"	எதிர்கால	"	"
13	"	பலவீன்பால் பன்மை	இறந்தகால	"	"
14	"	"	நிகழ்கால	"	"
15	"	"	எதிர்கால	"	"

16	விரவுத்தினைத்	தன்மை	ஒருமை	(பெரிதில்)	இறந்தகால வினைமுற்று	என், ஏன், அன், (து), (று)
17	"	"	"	"	நிகழ்கால	என், ஏன், அன்
18	"	"	"	"	எதிர்கால	என், ஏன், அல், அன், கு, து, று
19	"	"	பன்மை	"	இறந்தகால	அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம், டும், (கும்), (மும்)
20	"	"	"	"	நிகழ்கால	அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம்
21	"	"	"	"	எதிர்கால	அம், ஆம், எம், ஏம், ஓம், கும், தும், றும்
22	"	முன்னினை	ஒருமை	"	இறந்தகால	இ, ஐ, ஆய்
23	"	"	"	"	நிகழ்கால	இ, ஐ, ஆய், ஈ
24	"	"	"	"	எதிர்கால	இ, ஐ, ஆய், ஈ, ஏ
25	"	"	பன்மை	"	இறந்தகால	இர், ஈர்
26	"	"	"	"	நிகழ்கால	இர், ஈர்
27	"	"	"	"	எதிர்கால	இர், ஈர், மின்

அட்டவணைக் குறிப்புகள்

அட்டவணை-2

1. ஆறுமுகநாவலருரையில் 140 ஆவது நூற்பாவின் மூலம் பெறப்படும் ஈறுகளே இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஈ, ஏ என்பவை முன்னிலை விசுதிகளைக் குறிப்பிடும் நூற்பாவினைத் தொடர்ந்து கொள்ளப்படுவதால் (அவற்றையும் ஈறுகளாகக் கருதி) அதையும் சேர்த்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் இவ்விரண்டு ஈறுகளும் முன்னிலையைவிட முன்னிலையில் மட்டும் வருகின்ற ஏவலோடு பொருந்துவன. முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்றும் ஏவல் வினைமுற்றும் ஈர் விசுதி பெற்று வருமாப்போல முன்னிலை ஒருமை முற்றும் ஏவல் வினைமுற்றும் ஈகார விசுதி பெற்று வரும். ஆனால் ஏகாரம் பெற்று வரும் வினைச் சொற்கள் அனைத்தும் ஏவலின்பாற் பட்டவைகளே. ஏகாரம் மகரம் ஊர்ந்தல்லது வாராது. இம்மகரம் ஏவற்குறியீடு. ஆகவே ஏகாரம் முன்னிலை விசுதியன்று. ஏவல் வினைகளோடு அசைநிலையாக நின்று அவற்றை வியங்கோளின் இயல்பு பெறும் வகையில் உணர்த்த உதவுவது. நன்னூலார்க்கு ஈகாரம் முன்னிலை ஒருமை விசுதி என்ற தெளிவு ஓரளவு ஏற்பட்டும் அதனை விசுதியாகக் கூறும் துணிச்சல் இல்லை. ஆனால் முன்னிலை விசுதியாகக் கொள்ளத்தக்கது ஈகாரம் என்பார் டாக்டர் இசரேயேல். த், ட், ற் என்னும் மெய்களையே ஊர்ந்துவரும் இவ்விசுதிகாரம் என்றும் ட், ற் என்பன தகரத்தின் திரிந்த வடிவங்களே என்றும் இத்தகரம் நிகழ்பெதிர்வு (non-past) கால இடைநிலையே என்றும் கருதுவார் டாக்டர் இசரேயேல் (1977 : 63 - 68).

2. () : நன். சூத். 328-ல் கூறியபடி 'டு' குறிப்பினாகும். அதுவும் பிறைக்கட்டுள் வருகின்றது. அதனால் முக்காலத்தாற் சிறந்தது என்று காட்டப் பட்டுள்ளது.

3. 'ஆவே யெதிர்மறைக் கண்ண தாகும்' (நன். 329) என்ற நூற்பாவில், எதிர்மறை ஆகார விசுதி தெரிநிலைக்கே கொள்க என்று உரையிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். ஏன் அது மூன்று காலங்களிலும் வருவதாக இடப்பட்டுள்ளது? உண்மையில் அது எதிர்காலத்தோடு மட்டும் வருவது. ஆனால் நன். சூத்.

(329)ம், நன். குத். (145)ம் ஆ விசுதி பற்றியன. அவற்றுள் பிந்திய நூற்பா, எதிர்மறை ஆகார விசுதி மூன்று காலத்தையும் ஏற்று வரும் என்ற கருத்திற்கு இடம் கொடுக்கின்றது. ஆகவே ஆ வேறுபாடு காட்ட பிறைக்கட்டுள் இடப்பட்டுள்ளது.

4. 'ப' தொல்காப்பியத்தில் எதிர்காலத்தோடு மட்டும் வருவது. ஆனால் நன்னூல் குத். 145-ல் 'பாந்தஞ் செலவொடு வரவும்' என்று கூறுவதால் இறந்தகால விசுதியாக வருவதும் குறிப்பிடவேண்டும். அதுபோல தொல்காப்பியத்தில் கு, டு, து, று, கும், டும், தும், றும் என்பன எதிர்காலத்தில் மட்டும் வர நன்னூலில் து, று அல்லது தும், றும் ஆகியவற்றை ஈரூக்கிக் கொண்ட வினைகள் இறந்தகாலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் பொதுவாக வருகின்றன என்று குறிப்பிட இறந்தகாலங்களில் வரும் து, று, தும், றும் என்பவை பிறைக்கட்டுள் காட்டப் பட்டுள்ளன.

5. ஆம், எம், என்பன இங்கு மூன்று காலங்களிலும் வருவனவாக இருந்தம்கூட சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்புவினை முற்று ஈறுகளாக வரவில்லை என்று கண்டுள்ளார் தி. நடராஜன் (1977:149). அதோடு ஓம், இ என்பனவும் மூன்று காலங்களிலும் வருவனவாக இருந்தம்கூட சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பு வினை முற்று ஈறுகளாக வரவில்லை என்று தெரிகிறது. தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பு வினைமுற்று விசுதியாகக் குறிப்பிடாத 'று' விசுதி இங்கு மூன்று காலங்களிலும் வருவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

துணை நூல்கள் .

Agesthialingom, S. 1967. *A. Generative grammar of Tamil*. Annamalai nagar: Annamalai University Publication.

Natarajan, T. 1977. *The Language of Sangam Literature and Tolkāppiyam*. Madurai : Madurai Publishing House.

அகத்தியலிங்கம், ச. 1972. “வினையெச்சம்பற்றித் தொல்காப்பியர்”.
அகத்தியலிங்கம், ச. & முருகையன், (பதிப்.). தொல்
காப்பிய மொழியியல், பக். 207-232. அண்ணாமலைநகர்:
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.

ஆறுமுகநாவலர் (பதிப்.). நன்னூற் காண்டிகையுரை. சென்னை :
சிதம்பர சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை.

இசரயேல், மே. 1976. இலக்கண ஆய்வு-வினைச்சொல். மதுரை:
சிந்தாமணி வெளியீடு.

இசரயேல், மே. 1977. இடையும் உரியும். மதுரை : சிந்தாமணி
வெளியீடு.

திண்ணப்பன், சுப. 1970. “வினைமுற்று” (அச்சிடப்படாதது).
இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்ற இரண்டா
வது கருத்தரங்கு, திருச்சி.

தொல்காப்பிய மூலம். 1954. சென்னை : கழகம்.

தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம் - இளம்பூரணர். 1973. சென்னை:
கழகம்.

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - கல்லாடனார். 1964. சென்னை:
கழகம்.

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையர். 1974. சென்னை:
கழகம்.

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - தெய்வச்சிபியார். 1963.
சென்னை : கழகம்.

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - நச்சினூர்க்கினியர். 1974.
சென்னை : கழகம்.

ஜான், எல். ஆர். 1974. "காலம்". அகத்தியலிங்கம், ச. & பாலசுப்பிரமணியன், க. (பதிப்.). இலக்கண ஆய்வுக் கட்டுரைகள்-I, பக். 67-78. அண்ணாமலைநகர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.

காட்டுநாயக்க மொழியில் வினைமுற்றுக்கள்

நிலகிரியில் வாழும் காட்டுநாயக்கர் என்னும் மலைவாழ் இனத்தவர் பேசும் திராவிட மொழியான காட்டுநாயக்க மொழியில் வினைமுற்றுக்கள் காலங் காட்டுவதில்லை.

எ-டு. aydɔnɪ ninne bannɔnɪ பையன் நேற்று வந்தான்
aydɔnɪ indɪ bannɔnɪ பையன் இன்று வருகிறான்
aydɔnɪ na:lɛ bannɔnɪ பையன் நாளை வருவான்

ஆனால், பெயரெச்சங்கள் இறப்பு, இறப்பில்கால வேறுபாட்டைக் காட்டித்தின்றன.

எ-டு. ba-nd-a aydɔnɪ வந்த பையன்
bar-ɸ-a/ba-pp-a aydɔnɪ வருகிற/வரும் பையன்

வினைமுற்றுக்களில் காலங்காட்டும் இடைநிலைகள் தோன்றாமைக் காரணம் ஆழ்ந்து ஆராயத்தக்க ஒன்றாகும்.

ஆதாரம்: Natanasabapathy, S. 1976. "Notion of tense in Kattunaicka". In Agesthalingom, S. & Subramanyam, P. S. (eds.) *Dravidian Linguistics-V*, pp. 447-453, Annamalai Nagar: Annamalai University.

பணிய மொழியில் உறவுமுறைச் சொற்கள்

நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள கூடலூர் வட்டத்தில் பணியர் என்னும் மலைஜாதியினர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் பேசும் மொழி பணியமொழி என அழைக்கப்படுகிறது. இம்மொழியை இவர்கள் தங்கள் இனத்தவர்களுக்குள் பேசுகின்றனர். மாற்று ஜாதியினருடன் தமிழ் மலையாள மொழிகளில் உரையாடுகின்றனர். இவர்களுடைய மொழியில் பல சிறப்பான உறவுமுறைச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் சில கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

உத்தப்பன்	—	தாத்தா
உத்தம்மெ	—	பாட்டி
ஊமெ	—	சிற்பன்னை
சிற்பென்	—	சித்தப்பா
குடியென்	—	மாமனார்
குடிச்சி	—	மாமியார்
முந்தாய்க்காரென்	—	மருமகன்
முந்தாய்க்காரத்தி	—	மருமகள்
உராளென்	—	கணவன்
உராட்டி	—	மனைவி
அய்யென்	—	அண்ணன்
அச்சி	—	அக்காள்

தொகுத்து வழங்கியவர்:

எஸ். ஜீன்லா நன்ஸ்

மொழியியல் துறை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

திராவிடச்சொற் பிறப்பியல் அகராதி (A' Dravidian Etymological Dictionary)

திராவிடச் சொற்பிறப்பியல் அகராதியின் தோற்றம் திராவிட ஒப்பியல் ஆய்வில் ஒருபுதிய வரலாற்றின் தொடக்கம் என்றும் வரலாற்றின் ஒரு திருப்புமையம் என்றும் அறிஞர்கள் கூறுவர். 1856 ஆம் ஆண்டில் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தினை உருவாக்கி உலகிற்களித்த பேரறிஞர் கால்டுவெல் முதல் திராவிட ஒப்பியல் ஆய்வில் ஆர்வங்கொண்டு அயராதுழைத்துவரும் இன்றைய அறிஞர்கள்வரை சொற்பிறப்பியல் அகராதியொன்று திராவிட மொழிக் குடும்பத்திற்கு அடிப்படையான தேவையென்பதை நெடுங்காலமாக வலியுறுத்தி வந்திருக்கின்றனர். இந்திலையில் 1961-ஆம் ஆண்டில், ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் பர்ரோ (Burrow) கலிபோர்னியாப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் எமினோ (Emeneau) ஆகிய இரு பேரறிஞர்களின் சீரிய கூட்டு முயற்சியின் விளைவாக இவ்வகராதி தோன்றியது. இப்பேராசிரியர்கள் இருவரும் தனித்தனியே பல ஆண்டுகள் முயன்று திராவிட மொழிகளைப் பற்றித் திரட்டியிருந்த ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்கள் இவ்வகராதி உருவாதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தன. ஏறத்தாழ இரு பத்திரண்டு திராவிட மொழிகளின் காணப்படும் பொருள், ஒலித் தொடர்புடைய சொற்களை (Cognate words) ஒரிடத்தில் தொகுத்துத் தருவதே இவ்வகராதியின் தலையாய நோக்கமாகும். இவ்வகராதிக்கு முன்னர் இதையொத்த சில முயற்சிகள் தோன்றியிருப்பினும் திராவிட ஒப்பியல் அகராதிக் துறையில் இதுவே அறிவியல் அடிப்படையில் அமைந்த முதல் நெறியான முயற்சியாகும். இவ்வகராதியை அடியொற்றிக் குறுகிய காலத்தில் நூற்றுக் கணக்கான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளமை இதன் பயனுக்கும் சிறப்புக்கும் ஏற்ற சான்றாக உள்ளது.

இவ்வகராதியின் முதற்பகுதியில், ஒரு தமிழ்ச் சொல்லை முதலில் கொடுத்து அதற்குப் பொருள்கூறி அதைத் தொடர்ந்து பிற திராவிட மொழிகளிலிருந்து ஒலித் தொடர்புடைய (Phonetically

Corresponding) சொற்களைத் தந்து பொருள்விளக்கம் செய்யப் பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பொருள்விளக்கம் செய்யப்பட்டுள்ள சொற்களின் எண்ணிக்கை 4,572 ஆகும். மேலும் தனிமொழிச் சொல்லடைவுகளும் (Word indexes of individual languages) ஆங்கிலப் பொருளின் சொல்லடையும் (Index of English meanings) தாவரப் பெயர்களின் சொல்லடையும் (Index of flora) தொகுத்து அகரவரிசையில் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது பெரிதும் பயன்தரக்கூடிய ஒன்றாகும். நூலின் முகவுரையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஒலியொப்புமை (Phonetic Correspondences) அட்டவணை ஆய்வாளர்களுக்கு மிகவும் துணைபுரியக் கூடியதாகும். இந்நூலையடுத்து 1968-இல் வெளியாகியுள்ள பிற்சேர்க்கைத் தொகுப்பில் (Supplement Volume) 889 புதிய சொற்கள் பொருள் விளக்கம் பெறுவதோடு முன் நூலில் கொடுத்துள்ள சொற்களின் கீழ்த் தொடர்புடைய பல புதிய சொற்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகராதி வேர்ச்சொற்கள் அல்லது மூலத் திராவிடச் சொற்கள் (Proto Dravidian reconstructions)பற்றி எதுவும் குறிப்பிட வில்லை என்பதும், இது சொற்பிறப்பியல் தொடர்பான ஆராய்ச்சிகளுக்கு உதவும் வகையிலான தொடக்க முயற்சியே என்பதும் நாம் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டிய செய்தியாகும். ஒரு முழுமையான திராவிடச் சொற்பிறப்பியல் அகராதி உருவாகும் நன்னாளைத் திராவிடஆராய்ச்சி உலகம் விழைந்து எதிர்நோக்கி உள்ளது எனலாம்.

வரலாற்று மொழியியல் கருத்தரங்கு

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் உயர் ஆய்வு மையத்தின் சார்பாக 1977-நவம்பர் 29, 30, டிசம்பர்-1 ஆகிய மூன்று நாட்களில் வரலாற்று மொழியியல் பற்றிய கருத்தரங்கு அண்ணாமலை நகரில் நடைபெற்றது. இக்கருத்தரங்கில் பஞ்சாபி, உஸ்மானியா, கேரளா, ஆந்திரர், பெங்களூர், மைசூர், மதுரை, சென்னை, அண்ணாமலை ஆகிய பல்வேறு இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து ஏறத்தாழ நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட மொழியியல் அறிஞர்கள் கலந்துகொண்டு தங்கள் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைப் படித்து விவாதித்தனர். இக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பு விரைவில் ஒரு நூலாக வெளிவரும்.

இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம்

இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றத்தின் பத்தாவது கருத்தரங்கு— மாநாடு 1978-மே 26, 27, 28-ஆகிய மூன்று நாட்களில் கோவை தமிழ்நாடு வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பில் கோயம்புத்தூரில் நடைபெறும். இந்தியாவின் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களிலும் பணிபுரியும் தமிழறிஞர்கள் இக்கருத்தரங்கிலும் மாநாட்டிலும் கலந்துகொள்கின்றனர். இக்கருத்தரங்கில் தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம், மொழியியல், திறனாய்வு, வரலாறு, அறிவியல், மெய்ப்பொருளியல், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ், தொல்பொருளியல், கல்வெட்டாய்வு, பண்பாட்டியல், தமிழில் உழவியல் போன்ற பல்துறைகளைச் சார்ந்த இருநூறுக்குமேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அறிஞர்களால் ஆராயப்பட்டு வெளியிடப்படும்.

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழக வெளியீடுகள்

1. மொழியியல்

வாழ்வும் வரலாறும்
(History of Linguistics)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்

M A., Ph.D. (Kerala), Ph.D. (Ind. U.S.A.)

டாக்டர் க. புஷ்பவல்லி, M.A., Ph.D.

(மொழியியல் அறிஞர்கள் பலர் மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு
வேரும், விதையுமாக நின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்வு, வரலாறு,
அவர்கள் ஆராய்ச்சியில் கண்ட வெற்றி இன்றோரன்ன பல
செய்திகளையும் பல்வேறு மொழியியல் கோட்பாடுகளையும் கொள்கை
களையும் விளக்குவது இந்நூல்)

பக்கம் 358)

விலை ரூ. 16/-

2. கிளை மொழியியல் -

(Dialectology)

டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மா, M.A., Ph.D.

(ஒரே மொழி வழங்கும் நாட்டில் கூட வட்டாரம், இனம்,
சாதி, தொழில், சமூகம் முதலிய வேறுபாடுகள் மூலம் பேச்சு
மொழி வேறுபடுகிறது. தமிழில் அவ்வாறு வேறுபடுகின்ற பேச்சு
மொழிகளைப்பற்றி விரிவாக விளக்கிக்கூறும் முதல் நூல் இந்நூல்)

பக்கம் 226)

(விலை ரூ. 10/-)

3. மொழித் திட்டமிடுதல்

(Language Planning)

டாக்டர் கி. கருணாகரன், M.A., Ph.D.

(மொழித்திட்டமிடுதலில் இன்றைய நிலையில் தெளிவாக வரை
யறை செய்யப்பட்டுள்ள முக்கியமான சில கொள்கைகளையும் கோட்

பாடுகளையும் அவற்றின் விளக்கங்களையும் எளிய நடையில் எடுத்தியம்புவது இந்நூல். தமிழின் புதுமையாக்கம், எழுத்துருவாக்கம், நிலைபேறுக்கம் முதலியவற்றைப்பற்றி அறிவியல் கண்ணோட்டத்துடன் விளக்குகிறது இந்நூல்)

பக்கம் 165)

(விலை ரூ. 7/-)

4. உலக மொழிகள்

திராவிட மொழிகள்-I

(Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,

M.A., Ph.D. (Kerala), Ph.D. (Ind. U.S.A.)

(திராவிட மொழிகளின் வாழ்வு, வரலாறு, இலக்கியம், இலக்கணம், கல்வெட்டுபோன்ற இன்றோரன்ன பல செய்திகளையும் திராவிட மொழிகட்கும் மற்ற மொழிகட்குமுள்ள பல்வேறு உறவிகளையும் விளக்குவது இந்நூல். 'உலக மொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஐந்தாவது நூல் இது).

பக்கம் 250)

(விலை ரூ. 12/-)

5. உலக மொழிகள்

திராவிட மொழிகள்-II

(Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்

M.A., Ph.D. (Kerala), Ph.D. (Ind. U.S.A.)

(இருபத்திரண்டுக்கு மேற்பட்ட திராவிட மொழிகளின் வடிவங்களை ஒப்பிட்டுத் தொல் திராவிட மொழியிலுள்ள ஒலியமைப்பு, பெயர் இலக்கண அமைப்பு ஆகியவற்றைச் சான்று காட்டி ஒப்பிலக்கண அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்நூல். 'உலக மொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஆறாவது நூல் இது.)

பக்கம் 265)

(விலை ரூ. 12/-)

உறுப்பினர்களுக்கு

தமிழ் இலக்கணம், மொழியியல் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மொழியியலில் வெளியிடுவதற்கு அனுப்ப வேண்டுகிறோம். கட்டுரையாளர்களுக்கு இருபத்தைந்து படிகள் (reprints) இலவசமாக வழங்கப்படும். கட்டுரைகளைத் தெளிவாக தட்டச்சு (type) செய்து இரண்டு படிகள் அனுப்புதல்வேண்டும். உங்கள் நண்பர்களையும் மொழியியல் கழக உறுப்பினர்களாக்கி மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு உதவவேண்டுகிறோம்.

‘மொழியியல்’ இதழ் வெளியீடு பற்றிய குறிப்பு

1. வெளியிட்டாளர் & ஆசிரியர்
டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
செயலாளர், அனைத்திந்தியத்
தமிழ் மொழியியற்கழகம்,
மொழியியல்துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608101.
2. அச்சிட்டோர் :
சிவகாமி அச்சகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608101.

மொழியியல்

தொகுதி - I

எண் 3 & 4

ஜனவரி — ஜூன் 1978

உள்ளுறை

பக்கம்

புள்ளியியலும் தொல்காப்பியமும்

1 - 12

தெ. மீ. காமேஸ்வரி

திராவிட மொழிகளின் அமைப்பொற்றுமை

13 - 45

பி. எஸ். சுப்பிரமணியம்

மொழியும் ஒலியும் : உயிரொலிகள்

47 - 55

க. முருகையன்

தமிழில் தொடர்புப் பதிற்பெயர்கள்

59 - 78

க. இராமசாமி

பெட்டக்குறும்ப மொழியில் வினைப்பகுப்பும்

காலங்காட்டும் இடைநிலைகளும்

79 - 92

எஸ். ஜெயபால்

வினைமுற்றுக்கள் - ஒப்பாய்வு :

தொல்காப்பியமும் நன்னூலும்

93 - 129

சொ. சிவதாணு